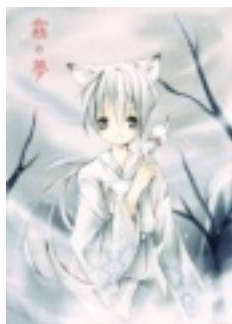

Hồ Ly Truyện

Contents

Hồ Ly Truyện	1
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	8
3. Chương 3: Chương 3	10
4. Chương 4: Chương 4	12
5. Chương 5: Chương 5	14
6. Chương 6: Chương 6	17
7. Chương 7: Chương 7	18
8. Chương 8: Chương 8	21
9. Chương 9: Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12: Ngoại Truyện: Ván Cờ Của Bạch Hạc	30
13. Chương 13: Ngoại Truyện 2: Nỗi Lòng Của Diêm Vương	32
14. Chương 14: Chương 12	35
15. Chương 15: Chương 13	37
16. Chương 16: Chương 14	39
17. Chương 17: Ngoại Truyện 3: Tiểu Cầm	42
18. Chương 18: Chương 15	45
19. Chương 19: Chương 16	48
20. Chương 20: Chương 17	50
21. Chương 21: Ngoại Truyện 4: Ly Tình (1)	53
22. Chương 22: Ngoại Truyện 4: Ly Tình (2)	55
23. Chương 23: Chương 18	57
24. Chương 24: Chương 19	60
25. Chương 25: Chương 20	63
26. Chương 26: Chương 21	66
27. Chương 27: Ngoại Truyện 5: Màn Đêm Của Tỉnh Liên (1)	69
28. Chương 28: Ngoại Truyện 5: Màn Đêm Của Tỉnh Liên (2)	72

Hồ Ly Truyện

Giới thiệu

Ta không hiểu tại sao người đó gọi ta là tiên tử, cũng không hiểu điều người đó nói có nghĩa gì, thì n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-truyen>

1. Chương 1: Chương 1

Lúc ta ngỡ ngàng nhận ra mình đang nằm mơ, một người áo trắng thông thả tiến lên trước mặt ta, nói:

“Tiên tử, người mà cô thiếu nợ sắp xuất hiện rồi.”

Ta không hiểu tại sao người đó gọi ta là tiên tử, cũng không hiểu điều người đó nói có nghĩa gì, thì người đó đã mỉm cười nói tiếp:

“Ta vốn nhận sự phò thác của tiên tử, đến nhắc nhở người. Hi vọng đừng để vương nợ lại kiếp sau.”

Lúc tỉnh dậy, ta nghe thấy tiếng ho từ phòng phụ thân. Trời đang trở lạnh, bệnh của ông càng nặng thêm. Ta ôm lấy cái chân của mình, đem qua đắp thêm cho ông. Phụ thân ta hé mắt, thều thào nói:

“Trời lạnh, con...”

Nhưng ta đã ngồi xuống giường, dịu dàng nắm lấy tay người khẽ nói:

“Phụ thân, trời không lạnh đâu. Phụ thân sức khỏe yếu, nên chú ý chứ.”

Ta vừa nói, nước mắt không kiềm được lặng lẽ lăn trên gò má. Ta từ nhỏ đã được phụ mẫu thương yêu, cuộc sống không phú quý nhưng cũng hạnh phúc, no đủ. Phụ thân ta là thầy giáo giỏi có tiếng, ta cũng được ăn học làng hoàng. Nhưng mọi thứ sụp đổ khi mẫu thân bệnh nặng qua đời. Gia đình ta trở nên sa sút, bản thân phụ thân cũng bị bệnh một năm nay.

Sáng hôm sau, ta ra bờ suối định giặt quần áo. Bước về phía tảng đá thường ngồi, ta thấy một người đàn ông cao lớn không mặc áo đang đứng giữa dòng suối, ánh mắt hung dữ. Ta bình tĩnh đảo mắt, nhìn thấy một con ngựa màu đen đang được cột ở bờ đối diện. Ta thở dài, tại sao lại không thấy sớm hơn. Thật bất cẩn.

Lúc ta quay người lại định bỏ đi thì một cơn gió quét qua người. Ta chưa kịp định thần thì đã cảm thấy một thứ sắc nhọn đang áp lên cổ mình. Giọng người đó rất trầm, vang lên ngay sau lưng:

“Cô là ai? Có mục đích gì?”

Sau giây phút ngỡ ngàng, ta chợt thấy bình tĩnh lạ thường. Ta thở dài thêm một hơi nữa. Thật xui xẻo. Mục đích sống của ta là gì, ta còn không biết. Chợt nhớ tới giấc mộng đêm trước, ta cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Ta sống để trả nợ cho chàng”.

Nhiều năm sau, đến lúc nhắm mắt, ta vẫn giặt mình mỗi khi nhớ lại câu nói đã đưa ta tới định mệnh này. Bởi, chính ta cũng không hiểu tại sao lúc đó lại nói như vậy.

Cha ta mất, ta theo chàng về kinh thành. Chàng chưa bao giờ cưới ta, nhưng ta chấp nhận tất cả. Chàng là tướng quân, thường xuyên phải rời nhà ra trận. Phủ của chàng rất rộng, nhưng người hầu thì chẳng nhiều. Mẩu thân của chàng đã già yếu, thường ở trong Phật đường niệm kinh, cũng không ngó ngang gì đến ta. Ngoài ta ra, chàng còn có một vài người thiếp, nhưng những người đó không đến làm phiền ta. Ta chợt nhớ rằng mình đã mơ mộng được lấy một người chồng chỉ yêu một mình mình, ta sẽ là tất cả của chàng. Người đàn ông hiện tại của ta không như vậy, nhưng ta vẫn chấp nhận tất cả. Dù vậy, sâu trong tâm khảm, ta cảm thấy chút cảm giác nuôi tiếc, đắng cay.

Chàng lập chiến công hiển hách, hoàng đế phong cho chàng chức quan nhị phẩm, còn gả thất công chúa cho chàng. Nghe những người thiếp khác nói, thất công chúa là người đẹp hiếm có, tính tình lại dịu dàng. Ta bỗng cảm thấy lòng mình tan nát. Có lẽ, chàng sắp không cần ta nữa rồi. Ta không muốn tiếp tục cuộc sống chung chồng. Ta chưa bao giờ có ý định đó, đến khi ta gặp chàng, yêu chàng. Nhưng bây giờ, công chúa sắp vào phủ, tình yêu của chàng dành cho ta sẽ còn lại được bao nhiêu? Sau bao đêm dằng dặc, cuối cùng ta quyết định, đã đến lúc rời khỏi chàng.

Nhưng chàng không cho ta cơ hội. Đuổi theo ta tới tận nhà cũ, chàng ôm ta vào lòng, thủ thủ:

“Hoa nhi, ta chỉ yêu mình nàng. Nàng không được phép rời khỏi ta.”

“Chàng sắp lấy công chúa, nên yêu nàng ấy”, ta nói.

“Nàng không hiểu”, chàng cười chua chát, “Những người tài giỏi như ta, không trèo lên cao thì sẽ bị vùi dập. Có công chúa, chúng ta sẽ sống bình yên.”

Không còn cách nào khác, ta theo chàng về phủ, chính thức trở thành một trong những người thiếp của chàng. Nhưng số lần chàng đến gặp ta ngày càng ít. Ta cay đắng nghĩ, có lẽ chàng bắt đầu đến với công chúa là để lấy lòng nàng ấy, để tìm nấc thang đi lên cho mình. Nhưng công chúa là người xinh đẹp, khôn ngoan, nàng ấy sẽ có cách giữ chân chàng, để chàng quên mất mục đích ban đầu.

Khoảng hai năm sau khi công chúa vào phủ, một lần chàng say rượu xông vào phòng ta. Ta không hiểu mình đã làm sai gì, lại khiến chàng tức giận như vậy. Chàng xé rách áo váy của ta, điều mà chàng chưa làm bao giờ. Ta van xin chàng, nhưng chàng như không nghe thấy. Ta giãy giụa, nhưng sức của chàng rất mạnh. Ta cảm thấy rất đau. Từng đợt, từng đợt đau nhói có ai lấy đá đập vào bụng. Cuối cùng, ta ngất đi.

Khi ta tỉnh dậy, bụng dưới ta đau âm ỉ, còn chàng thì đang ngồi bên giường, ánh mắt vô thần. Ta biết, con ta đã mất. Đứa con của ta, chưa đầy hai tháng đã mất. Ta đã không thể nói với chàng. Chàng đã không cho ta cơ hội để nói. Tại sao? Vì điều gì? Ta không hiểu sao chàng lại như vậy. Ta không biết công chúa đã nói gì với chàng, hoặc sắp đặt tội lỗi gì lên đầu ta. Hai năm sống chung một chỗ, ta cũng đã biết nàng ấy là người thế nào. Ta biết, nàng ấy ghét bọn ta, ghét những người thiếp của chàng. Hai người đã bị đuổi ra khỏi phủ, một người đã chết, nhưng chàng cũng không quan tâm. Chuyện tranh giành của phụ nữ, chàng sẽ không bao giờ biết, cũng không bao giờ hiểu.

Bây giờ, có phải đến lượt ta? Có phải chàng cũng sẽ để ta chết, hoặc, chính tay chàng sẽ giết ta chết?

“Hoa nhi... “. Cuối cùng chàng nắm lấy tay ta, nói bằng giọng khản đặc. “Ta xin lỗi. Ta không biết. Ta thật sự không biết...:”

Ta ngơ ngác nhìn lên trần nhà, lòng đau đón cho đứa con đã mất. Ta nhận ra, mình đã không thể nhìn thẳng vào mắt chàng như trước kia nữa rồi.

Ta nằm trên giường nghỉ ngơi được vài tháng. Một hôm người hầu Vân Thanh hốt hải chạy vào phòng báo với ta:

“Chủ nhân, không ổn rồi. Lão gia tin lời người đơm đặt chủ nhân là gián điệp của kẻ thù, ra lệnh nhốt cô lại.”

Quả thật, ngay sau đó có người vào mang ta đến phòng chứa củi. Chàng còn chút lương tâm, cho ta một chiếc chăn bông chống lại cơn gió lạnh. Vân Thanh ở bên cạnh khóc lóc:

“Chủ nhân lương thiện như vậy, sao có thể là gián điệp? Nô tỳ hầu hạ người, lại chẳng biết người như thế nào sao? Sao lão gia có thể hồ đồ như vậy? Sức khỏe của cô đã sa sút như vậy, ngài nhốt cô vào đây chỉ sợ

cô sống không được bao lâu... Chủ nhân, số cô thật khổ...”

Ta mỉm cười, dịu dàng vuốt tóc nàng:

“Vân Thanh, từng có người báo mộng, nói rằng kiếp trước ta nợ chàng. Lúc đó ta không tin, nhưng bây giờ tin rồi.”

Vân Thanh là người có trái tim ấm áp. Dù ta bị thất thế, bị giam cầm, nhưng nàng vẫn chăm sóc ta chu đáo. Một ngày nọ, ta chờ rất lâu nhưng không thấy nàng mang bữa trưa về. Cô hầu bếp đem đến một đĩa đồ ăn đạm bạc, nói với ta rằng Vân Thanh bị công chúa đổ tội trộm đồ, đã sai người đánh chết.

Ta không hiểu, Vân Thanh và ta, vào lúc này, còn có khả năng tranh giành gì với nàng ấy. Tại sao nàng ấy phải độc ác như vậy? Cuộc sống của ta còn gì nữa, nàng hãy mau đến lấy hết đi.

Ta không phải chờ lâu.

Người gọi ta đến lại là mẹ chàng. Nghe nói chàng đã nhận lệnh xuất binh ra biên giới, trong phủ chỉ còn lại lão phu nhân và công chúa là chủ. Lão phu nhân ban cho ta một ly rượu trắng, thở dài rồi bỏ đi.

Vì bà nghĩ ta là gián điệp, đang ngầm hãm hại con bà sao?

Công chúa đang ngồi trên ghế cao. Đây là lần đầu tiên ta đối mặt với nàng. Nàng quả thật rất xinh đẹp. Ta đứng thẳng lưng, nhìn nàng rất lâu, rất lâu. Nhưng nàng vẫn dịu dàng cười, nụ cười mê hồn ấy khiến ta rung mình nghĩ, chẳng lẽ con gái hoàng tộc đều sẽ cười như thế trước cái chết của người khác?

Cuối cùng, ta cũng mỉm cười. Ta suýt nữa quên mất mình cũng là một người đàn bà xinh đẹp. Ta cũng suýt quên rằng mình biết cười, rằng nụ cười của ta cũng hút hồn không thua kém công chúa. Ta nâng ly rượu lên, dịu dàng hỏi nàng:

“Công chúa, nàng sẽ hạnh phúc chứ?”

Nàng nghiêng mặt nhìn ra, cất giọng mềm mại mà quyền uy:

“Chỉ cần không có cô, hằng đêm chàng sẽ không còn gặp ác mộng, không còn thở dài. Dĩ nhiên ta sẽ hạnh phúc.”

Ta cười thành tiếng, gắp ly rượu lên miệng uống cạn. Ta biết đây là chất cực độc. Lồng ngực ta nhanh chóng đau đớn như bị cào xé. Ta không thở được. Lúc ngã xuống, ta cảm thấy như có ai đó đang đỡ lấy ta. Mất một lúc, ta mới nhận ra mình đang ở trong vòng tay của chàng. Tại sao chàng lại ở đây? Có phải ta đang mơ, vì ta đã tơ tưởng đến cái ôm của chàng lâu lắm rồi. Một cảm giác quen thuộc nhưng cũng xa lạ quá. Những đoạn ký ức ở bên chàng chợt thoáng hiện trong đầu óc dần tối đen của ta. Ta loáng thoáng nghe chàng kêu gào, nhưng ta không còn phân biệt được. Ta cố gắng gom chút sức tàn, nhẹ nhàng vuốt ve mặt chàng, khẽ nói:

“Hứa với thiếp một chuyện... kiếp sau... đừng để thiếp... gặp lại chàng.”

Ta thoáng thấy môi chàng mấp máy. Phải chăng chàng nói “được”? Phải chăng chàng gọi tên ta? Nhưng, tất cả đã không còn quan trọng nữa rồi.

Thấy Ngọc Hoa lại ngẩn người, công tử nói:

“Cô nghĩ cái gì vậy? Sao lúc nào cũng thấy cô ngẩn ngơ?”

Ngọc Hoa thoát khỏi dòng suy nghĩ, bữu môi nũng nịu:

“Tướng công, chàng phải gọi thiếp là nương tử. Nương tử, nương tử, nương tử... Nhớ chưa?”

“Được rồi!”. Công tử bật cười, chợt nghĩ nếu nàng là nương tử của chàng thật thì cũng không tệ. “Vậy nương tử đang nghĩ gì?”

“Cũng chẳng có gì, chỉ là mơ mộng linh tinh.” Nàng vừa nói, vừa nghịch nghịch tóc của “tướng công”. “Tóc của chàng thật đẹp nha~”

Nghe ra vẻ ngưỡng mộ trong giọng nàng, công tử lại phì cười. Chàng xao xuyến nghĩ, từ ngày nàng xuất hiện, chẳng có lúc nào là chàng không cười.

Ngày ngày, nàng bầu bạn bên chàng. Chàng viết chữ, nàng mài mực. Chàng mỗi mệt, đã có nàng xoa bóp. Chàng muốn đi dạo hồ, đã có nàng chèo thuyền. Chàng ngắm hoa thưởng rượu, nàng cũng gảy đàn góp vui. Nàng ở bên chàng như hình với bóng, khiến chàng cảm thấy quen với giọng nói của nàng, nụ cười của nàng. Nhưng mà chàng cũng tự nhủ mình không được lún vào quá sâu, bởi vì, tất cả cũng chỉ là diễn kịch.

Một hôm, Tư Đồ Vinh đến phủ gặp chàng bàn chính sự. Hai người là đồng môn, cũng là đối thủ truyền kiếp. Chàng hận hấn tận xương tủy, nhưng luôn phải đeo một chiếc mặt nạ huynh đệ tình thâm. Chàng biết, hấn cũng muốn loại bỏ chàng. Nhưng hai người không tìm được điểm yếu của nhau, cho nên chiếc mặt nạ này còn cần phải đeo thêm một thời gian nữa.

Ngọc Hoa yếu điệu rót trà mời khách, Tư Đồ Vinh nhìn nàng vẻ ngạc nhiên.

“Là phu nhân của đệ.” Chàng cười. “Hoa nhi, mau vào trong đi, đừng để sư huynh chê cười.”

Chàng hài lòng khi nhìn thấy một tia sáng thâm độc lóe lên trong mắt Tư Đồ Vinh.

Tôi đó lúc ăn cơm, nàng tỏ vẻ vô cùng hào hứng. Nàng nói, nàng muốn lên chùa cầu may mắn, để năm nay chàng gặp nhiều thuận lợi hơn. Chàng mỉm cười nói được, miễn là có người theo bảo vệ nàng. Chàng biết, lúc này có người theo dõi hai người từ trong bóng tối. Chàng giả vờ như không phát hiện, cứ để Tư Đồ Vinh tham gia vở kịch của chàng đi.

Nửa tháng sau, chàng không chờ được nàng về, mà nhận được một lá thư. Là thư của Tư Đồ Vinh. Hấn nói trên đường vô tình nhìn thấy cảnh đoàn người của vợ chàng bị thổ phỉ uy hiếp, nên đã ra tay tương trợ. Nhưng vì hấn hiếu thắng, lại tính toán sai, khiến vợ chàng thiệt mạng. Hấn quá hối hận, xin để lại toàn bộ gia sản làm lễ tạ tội với chàng, còn hấn từ nay sẽ rút khỏi giang hồ, sống mai danh ẩn tích, mong chàng tha thứ.

Chàng cười nhếch mép. Là như vậy sao?

Nội dung lá thư này nhanh chóng được lan truyền trên giang hồ. Từ nay không còn một Tư Đồ Vinh vẫn luôn ngấm máu đá hăm hại chàng nữa. Nhưng còn nàng? Công tử biết, nàng vẫn luôn đóng kịch với chàng, tình thâm đó, dịu dàng đó, tất cả chỉ là giả. Sự có mặt của nàng là để ngụy tạo ra một yếu điểm của chàng, để Tư Đồ Vinh rơi vào bẫy. Chính chàng đã hiểu, nhưng tại sao bây giờ đứng trước quan tài trống không của nàng, chàng lại cảm thấy đau đớn, mất mát như thật sự mất đi người yêu thương?

Một cơn gió lạ ập vào phòng, công tử vui mừng nhận ra là Ngọc Hoa đến. Nàng đang ngồi vắt vẻo trên chiếc quan tài, nhưng phong thái hoàn toàn khác với Ngọc Hoa mà chàng biết. Khuôn mặt nàng bịt kín chỉ để lại đôi mắt, một đôi mắt sắc lạnh. Nàng nói:

“Ta đến để xác nhận, công tử có hài lòng với kết quả này?”

Giọng nàng thật lạnh lùng. Chàng chợt nhận ra, đây mới là con người thật của nàng. Cố đè ép trái tim mình, chàng tỏ vẻ bình tĩnh, trầm giọng hỏi:

“Cô nói cho ta biết, điều cuối cùng hai người nói với nhau là gì?”

“Ta nói, để giúp người tránh cảnh chết mà không hiểu vì sao, ta nói cho người biết, người mà người bắt hôm nay chính là sát thủ đệ nhất trên giang hồ. Hấn nói, thì ra Vĩnh Du đã tính kế ta từ trước, ta xin chịu thua.”

Công tử thở dài:

“Thì ra, nàng chính là đệ nhất sát thủ Lý Vân Hoa. Không ngờ Vân Các lại đưa người giỏi nhất đến trợ giúp ta.”

“Vì cái giá của công tử xứng đáng.”

Nàng đi rồi, chàng cảm thấy trái tim mình như cũng chết theo. Người nói hoa hồng thường có gai. Nàng chỉ là một cánh hồng bay lướt qua cuộc đời chàng, vậy mà chàng đã bị gai đâm đến nổi máu me đầm đìa rồi.

Lý Vân Hoa phi thân trở về Vân Các, đi thẳng về phòng, thả người nằm xuống chiếc giường êm ái của mình. Nàng cảm thấy quãng thời gian qua như đã kéo dài cả cuộc đời. Thiên Nô lặng lẽ đến một khoảng trước giường, giọng đều đều nói với nàng:

“Các chủ đã trở về.”

Nàng mỉm cười với người đầy tớ trung thành đã theo nàng nhiều năm, mặc dù giọng nói không biểu lộ chút cảm xúc nào:

“Phải, đã trở về.”

Nhiều tháng sau, sau khi Lý Vân Hoa đã trải qua thêm vài vụ làm ăn đẫm máu khác, nàng lại trở về Vân Các để lười biếng nằm ườn trên chiếc giường gỗ quý giá của mình. Thiên Nô hai tay nâng một chiếc hộp, bầm với nàng:

“Các chủ, có một vụ làm ăn mới. Là một người giấu tên, ra giá rất cao, yêu cầu phải là sát thủ đệ nhất ra tay. Kẻ muốn giết là cao thủ giang hồ mới nổi tên Sát Hoàng.”

“Sát Hoàng. Một cái tên thật ngông cuồng”, Lý Vân Hoa nhếch miệng, “Điều tra cho ta.”

Sát Hoàng bước ra khỏi quán trọ, cảm thấy lòng nặng nề. Hắn rất ghét cảm giác mỗi ngày thức dậy trong cảm giác chờ đợi mông lung, mặc dù vẫn cố tự nhủ rằng hắn chờ được. Hắn diện trang phục như mọi ngày, một bộ quần áo trắng, một chiếc mặt nạ quý. Thỉnh thoảng, khi gặp cao thủ ngang tầm, hắn sẽ thách đấu để nâng cao tên tuổi. Hắn như thể này hành tẩu giang hồ cũng được một tháng rồi.

Chợt hắn thấy một nhóm đàn ông đang vây quanh một cô gái, bắt đầu giở trò suồng sã. Hắn vội tiến đến, thì nghe giọng cô gái thảm thiết vang lên:

“Đại hiệp, cứu mạng!”

Đó là một cô gái rất trẻ, đôi mắt linh động. Thân hình nàng yếu điệu quyến rũ, nhưng khuôn mặt thì non nớt ngây thơ, thật dễ khiến người khác yêu thương.

Hắn thở dài trong lòng. Không phải là nàng.

Nhưng hắn vẫn ra tay cứu giúp. Bọn đàn ông bỏ chạy rồi, cô gái chợt nói:

“Đa tạ đại hiệp cứu mạng. Tú Nhi xin lấy thân báo đáp.”

Hắn sững sờ nhìn nàng. Hắn đã quên mất giang hồ còn có thứ “báo đáp” này. Nhưng hắn không muốn dính vào chuyện phiền phức như thế.

Vả lại, hắn còn đang phải chờ nàng.

“Cô nương xin tự trọng”, hắn gằn giọng nói, “Tại hạ chỉ tiện tay mà thôi.”

Đôi mắt cô gái đảo một vòng, cô cất giọng ngạc nhiên:

“Tiểu nữ chỉ muốn hầu hạ như tiểu đồng của đại hiệp vài ngày, có gì không phải? Nếu được tiểu nữ lạnh nhạt với người cứu mình, chẳng phải phụ lòng tốt của đại hiệp?”

Hắn quay người bỏ đi, nàng lả lơi đi theo. Hắn cố đi nhanh, nhưng nàng vẫn bắt kịp. Nàng thở hổn hển sau lưng hắn:

“Đại hiệp, đại hiệp... Tú Nhi không thở nổi, đại hiệp... chậm một chút được không?”

Sau lớp mặt nạ quý, khuôn mặt hắn trở nên đỏ khốc đỏ cười. Trên thế gian này có cô nương mặt dày như thế ư? Nhưng rồi lòng hắn cũng mềm đi, hắn chợt nghĩ, thôi thì để Tú Nhi báo đáp vài ngày để cô nàng vừa lòng cũng được.

Những ngày Tú Nhi ở bên cạnh chăm sóc hắn từng li từng tí, hắn lại có cảm giác như đang ở bên cạnh nàng. Cảm giác ấy ngày càng mạnh mẽ, đến nỗi chính hắn cũng nghi ngờ. Nhưng hắn chưa kịp suy nghĩ kỹ thêm, thì đã có một con dao kề trên cổ.

“Công tử có biết, dùng tiền của mình để thuê người giết mình là điều đại dột nhất thế gian?”. Tú Nhi cười với hắn. Đôi mắt vốn linh động đã trở nên sắc lạnh sau lớp ngụy trang.

Sát Hoàng cười khổ. Sao nàng lại biết? Hắn đeo mặt nạ cơ mà?

“Là nàng sao, Ngọc Hoa?”, giọng hắn đầy chờ mong.

“Công tử, trên đời này làm gì có Tú Nhi hay Ngọc Hoa? Sát thủ giỏi nhất là kẻ có một ngàn khuôn mặt, luôn biết cách ngụy trang mình thành kẻ khác để đưa con mồi vào bẫy. Công tử, người đã hối hận rồi chứ?”

Chàng nói dứt khoát: “Không hối hận!”

Khi công tử tỉnh lại, chàng đang ở trong sơn trang của mình. Chàng lại là Vĩnh Du công tử của Đại Lý sơn trang, còn tên Sát Hoàng mới nổi trên giang hồ kia đã không còn nữa. Công tử cười khổ, nàng không nỡ giết chàng sao? Hay là nàng cảm thấy như vậy thì đã xong nhiệm vụ của mình? Nàng thật sự ngụy trang rất giỏi, đóng kịch rất tài tình, ra tay lại vô cùng mau lẹ, khiến chàng không kịp phản ứng. Nhưng, chàng lại chưa nói được mấy câu với nàng, thật đáng tiếc làm sao. Công tử nhìn lên trần nhà, đôi mắt mông lung. Căn phòng này, đã in dấu vết của nàng. Cả thư phòng của chàng, cả vườn hoa, cả mặt hồ. Làm sao để xóa hết đây? Làm sao để chàng quên nàng đây?

Thiên Nô che miệng cười, trêu nàng:

“Các chủ, vị công tử đó thật là kẻ si tình.”

Nàng đá hắn một cái, thầm trách mình đã nuông chiều tên này quá mức. Nàng lạnh lùng đáp:

“Vung tiền để nhìn thấy khuôn mặt thật của Lý Vân Hoa? Ta chỉ thấy hắn thật ngông cuồng.”

Thiên Nô bình tĩnh thuyết phục nàng:

“Các chủ, người chẳng phải cũng chẳng chê tiền sao? Cũng nên gặp mặt nói rõ ràng với hắn, để khỏi phải vướng mắt về sau.”

Lý Vân Hoa thở dài. Người đó đã chi nhiều tiền như vậy vào Vân Các, chỉ sợ có ngày hắn tán gia bại sản vì nàng.

Nàng ngồi thẳng, đối diện với vị công tử áo trắng đang nhú mày.

“Công tử thấy đó, đây là khuôn mặt thật của ta.”

Nàng vuốt ve vết sẹo dữ tợn nằm vắt vẻo trên má phải, thứ phá hủy gương mặt đáng lẽ rất xinh đẹp của nàng.

“Người nên chết tâm đi.”

Đôi mắt công tử thoáng trở nên dịu dàng. Chàng nói:

Ta chưa bao giờ để ý đến ngoại hình của nàng. Ta chỉ biết, ta muốn ở bên cạnh Ngọc Hoa.”

Đến lượt nàng Vân Hoa mày, nàng nói:

“Công tử đã biết ta không phải Ngọc Hoa, cố sao cố chấp như vậy. Ngọc Hoa chỉ là một vai diễn trong vở kịch sát nhân, cũng chỉ là một trò chơi của ta.”

Công tử say đắm chìm vào đôi mắt nàng. Dù nàng nói lời độc ác, dù khuôn mặt nàng bị tì vết, dù nàng giết người không gớm tay, chàng chỉ nhìn thấy trước mặt là Ngọc Hoa mà chàng ngày đêm thương nhớ. Chàng hỏi:

“Lý Vân Hoa, ta phải làm gì để nàng chấp nhận ta?”

Nàng lạnh lùng đáp.

“Trừ phi công tử tự tay hái được loại sen tuyết quý hiếm chỉ mọc trên đỉnh Phùng Lương. Thứ đó có thể chữa được vết sẹo trên mặt cho ta.

Nhiều tháng sau đó, Vĩnh Du công tử không đến làm phiền nàng nữa. Lý Vân Hoa chỉ cười nhạt. Công tử ơi công tử, chàng cũng chỉ có thể nói suông mà thôi. Giống như cha nàng nhiều năm trước không cứu được mẹ nàng trong biển lửa. Ông cũng không cứu được nàng khi nàng bị người ta ném xuống vực sâu. Ông nói yêu mẹ, nhưng người ông sống hạnh phúc ở bên lại là di nương, kẻ hãm hại mẹ con nàng.

Nhưng nàng đã lầm rồi. Một buổi sáng, Thiên Nô mang một người toàn thân máu me bấn thủ đến trước mặt nàng. Công tử chỉ còn lại chút hơi tàn. Chàng run rẩy giao lại bông sen thuốc cho nàng, run rẩy nói:

“Ngọc Hoa... nàng hãy sống thật tốt.”

Chàng tắt thở, Lý Vân Hoa chợt thấy hai mắt mình ầm lên. Trái tim nàng biết đau đớn lần đầu tiên trong đời. Công tử, chàng thật ngốc. Một nơi hung hiểm lạnh giá như thế, chàng lại thật sự một mình đến đó tìm thuốc cho nàng. Công tử, chàng thật ngốc.

Ôm chiếc bình tro cốt của công tử, nàng hướng về phía núi Phùng Lương. Vân Các, nàng đã giao lại cho Thiên Nô làm chủ. Từ nay trên giang hồ cũng không còn ai tên là Lý Vân Hoa nữa. Thiên Nô nói công tử ngốc, nàng càng ngốc hơn. Nhưng nàng cười đáp, nàng chỉ giữ đúng lời hứa. Đối với nàng, sống như thế nào cũng đều như nhau cả thôi. Nàng thăm tính, ở chân núi Phùng Lương nàng sẽ xây một căn nhà nhỏ, có thể ở đó an bình trú thân đến hết đời. Công tử, thiếp sẽ bầu bạn với chàng ở nơi hữu tình đó, chàng có thích không?

2. Chương 2: Chương 2

Ta đã cố rất nhiều, rất nhiều, nhưng vẫn không thể nhớ được kiếp thứ ba mình đã trải qua những gì. Ta hỏi mẹ ta, bà nói nếu ta đã quên, hẳn cũng có cái lý của nó. Ta hỏi cha ta, ông nói, chỉ là chuyện lịch kiếp vớ vẩn, cần nhớ rõ làm gì.

Ta thật muốn khóc. Sinh ra là con hồ ly tím không phải lỗi của ta. Hồ ly tím, linh vật quý hiếm, kiếp nạn cũng nặng gấp đôi hồ ly bình thường. Nghe nói lúc đại chiến với ma giới gần kết thúc, mẹ ta không may bị máu của yêu thú văng vào lúc có mang ta. Mọi người đều nói, ta bị nhiễm độc của ma giới nên lông mới có màu sắc xui xẻo này. Nhưng mà, rõ ràng linh lực của ta vẫn rất thuần khiết, rất mạnh mẽ, không dính mùi yêu ma. Cố gì chúng tiên cùng trang lứa vẫn bài xích, vẫn xa lánh ta như vậy?

Hôm nay mẹ ta thông báo: vị ân nhân kia của ta đã đến Tỉnh Sơn ở ẩn, không làm Bạch Sứ thần quân nữa. Ta nói: sao lại như vậy, chẳng phải làm Bạch Sứ, được quản lý chúng tiên, được tôn kính ngưỡng mộ, sao lại đi ở ẩn? Mẹ nói: Ai cũng có chuyện riêng, đừng hỏi.

Nói về vị ân nhân của ta, ta lại thêm muốn khóc. Thật sự ta cũng không muốn trong lúc bị bạn bè hắt hủi, buồn chán, lại đi lạc vào rừng Hắc Vân đầu. Ta cũng không ngờ lúc đó xui xẻo nối tiếp nhau, ta lại rơi vào giữ bảy sói yêu hàng trăm con. Lúc ấy ta mới năm trăm tuổi, sức mạnh còn chưa được bao nhiêu, dù cố bảo vệ mình hết sức nhưng cũng máu me đầm đìa. Cũng may, lúc đó Bạch Sứ thần quân đi ngang qua, cứu được cái mạng chỉ còn le lắt của ta. Lúc ân nhân đưa ta về, mẹ ta thấy ta cũng phải khóc ròng, đủ biết ta thê thảm tới mức nào.

Số của ta xui xẻo, điều này khỏi phải bàn. Ta nghe nói nếu tiên nhân chịu khó tích đức, trả ơn cho người giúp mình thì kiếp nạn sẽ nhẹ hơn một chút. Vì vậy, ngàn năm qua ta cũng cố sức gặp người giúp người, gặp tiên giúp tiên. Thậm chí trước lúc đi chịu tình kiếp, biết ân nhân cũng đi lịch kiếp một lượt với mình, ta còn nắm tay Diêm Vương cầu ông ấy cho ta trả ơn ân nhân ở chốn trần. Bởi ta biết, người ta là thần quân, tiểu tiên như ta bình thường làm gì có cơ hội chứ? Bây giờ ta đã một ngàn năm trăm tuổi, cả thiên kiếp sét đánh (cháy đen suýt chết) và tình kiếp tam sinh (đau khổ thê thảm đứt ruột đứt gan) cũng đã trải qua. Nhưng ta vẫn không khỏi đau lòng nghĩ, mỗi kiếp nạn của ta đều nặng như vậy, sống đến bây giờ đã là quá sức tưởng tượng.

Ta chợt nảy ra một ý định, nói với mẹ:

“Mẹ, nghe nói ẩn sĩ đều thu đồ đệ. Con xin làm đồ đệ của ân nhân được không?”

Mẹ ta nhìn ta bằng ánh mắt rất kỳ lạ, nhìn đến nỗi ta nổi hết da gà. Cuối cùng mẹ nói một câu khiến ta khó hiểu vô cùng:

“Thôi vậy. Đã là duyên số... duyên số...”

Mẹ ta còn ngăn người, ta đành phải lon ton đến gặp cha ta xin xỏ. Cha ta không khó hiểu như mẹ, chỉ trợn mắt nói:

“Chưa chắc người ta đã nhận con!”

Ta bĩu môi. Có lẽ cha ta không ngờ, ta cả gan chạy tới Tĩnh Sơn hỏi người ta thật. Ông mà biết, chắc lột luôn bộ lông tím đáng ghét của ta. Nhưng ta cũng chỉ định chạy đến hỏi cho đỡ khuất mắt thôi, chứ ta cũng ngầm đồng ý với ý kiến của ông. Ân nhân tài giỏi như thế, đức cao vọng trọng như thế, sao lại nhận một đứa xui xẻo như ta làm đồ đệ?

Ta lén cha mẹ cười mây đến Tĩnh Sơn, không ngờ lại dễ dàng vượt qua trận pháp giữ cửa. Đi qua tầng sương mù, ta thấy ân nhân đang đứng lặng lẽ trong đình ngắm cảnh ở giữa vườn tiên, áo trắng phiêu phiêu. Một ngàn năm không gặp, ân nhân thay đổi rất nhiều. Có thể người từng là một vị thần quân oai phong lẫm liệt, nhưng hiện tại ta chỉ nhìn thấy trước mặt mình là một vị tiên trầm lặng, nghiêm trang. Ta ngại ngần lấp ló ở cửa hồi lâu, cuối cùng cũng đánh liều bước vào. Thôi kệ, lỡ đến nhà người ta rồi thì mặt dày cho xong chuyện.

Ta ngập ngừng nói:

“Ân nhân, người còn nhớ Tử Ly chứ? Con... Tử Ly muốn bái người làm sư phụ... người có... thấy có được không?”

Ta nói xong, vội vã cúi đầu, cảm thấy tim mình như rút ra ngoài. Im lặng một lúc lâu. Lâu quá, lâu đến nỗi ta mất hết cả kiên nhẫn, bạo gan ngẩng đầu lên. Lần này tới lượt ta không ngờ, ân nhân gật đầu đồng ý.

Ân nhân, à không, bây giờ là sư phụ của ta, tên là Bạch Hạc. Mẹ ta từng nói, đi khắp cõi thần tiên này, không có cái tên nào tầm thường hơn cái tên của sư phụ ta. Nhưng mà ta theo thấy, đây là một cái tên hết sức cao siêu. Nó dễ khiến kẻ địch của sư phụ coi thường người, dẫn tới thua cuộc, bởi vì họ tưởng sư phụ chỉ là con hạc trắng mà thôi. Nhưng mà không phải! Sư phụ ta là một con rồng, một con rồng đen hết sức to, vô cùng to, mà chỉ vì con rồng đen đó mang tên Bạch Hạc, người ta dễ quên mất sự mạnh mẽ dữ tợn của nó. Ta cũng không cố ý nhìn trộm chân thân của sư phụ đâu, nhưng thuở nhỏ lúc bị bọn sói yêu đánh gần chết trong rừng Hắc Vân, vô tình ta còn chút sức lực hé mắt ra nhìn. Hậu quả là, ta vì quá sợ con rồng đen to lớn dọa người đó mà chết ngắt luôn.

Lúc ta lon ton chạy về báo với cha mẹ ta rằng sư phụ “rồng đen” đã nhận ta, mẹ ta trợn tròn mắt không khép lại nổi. Cha ta cũng có vẻ hơi sốc, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại uy nghiêm của Hồ Vương. Cha ta nói, nếu sư phụ đã nhận ta làm đồ đệ thì ta phải cố gắng theo người học tập, không được có suy nghĩ khác. Ta vâng dạ hết sức nhiệt tình. Ta biết mỗi năm trăm năm mình sẽ đều đặn dính phải một kiếp nạn gần chết, nên cha ta không dặn thì ta cũng phải cố hết sức thôi.

Sau khi lưu luyến tạm biệt cha mẹ, ta dọn luôn tới chỗ của sư phụ trong núi Tĩnh Sơn. Lúc này, khụ, ta mới phát hiện cả ngọn núi chỉ có ta và sư phụ sống thôi. Sư phụ hết sức bình tĩnh, giao cho ta một chồng sách còn cao hơn cả ta, sau đó vào phòng đóng cửa làm chuyện riêng của người. Ta cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể ngậm ngùi ôm vài cuốn sách đơn giản nhất vào đình đọc.

Ta là một con hồ ly tím chỉ có cha mẹ yêu thương, nên từ nhỏ đã không có cuộc sống rộn rã tiếng cười giống những nữ hồ ly cùng trang lứa. Ta nghe nói, hồ ly lúc trẻ thường ham chơi, thích dùng mị thuật trêu chọc nhau. Ta thì chỉ ru rú trong nhà tu luyện, đọc sách, thỉnh thoảng ra ngoài thì chỉ để tăng thêm công đức cho mình, cho nên ngay cả mị thuật vốn là thế mạnh của hồ ly mà ta cũng chẳng tinh thông. Nhưng ông trời còn thương ta, để ta làm con gái Hồ Vương, dù không ai chơi chung thì cũng chẳng kẻ nào dám trêu chọc hay làm khó dễ. Ta sống cuộc sống cô độc, nhưng cũng tự biết tìm niềm vui cho mình trong sách vở. Thế nên, ta thâm nghĩ cuộc sống ở chỗ sư phụ cũng không có chỗ nào làm khó ta.

Nhưng mà, dù có quen đọc sách như ta thì cũng sắp hết chịu nổi. Bởi vì ta bị bỏ cho tự sinh tự diệt với đồng sách này cũng hơn nửa năm rồi. Đến khi không chịu đựng nổi, ta mò xuống bếp làm một mâm bánh ngọt mà chính ta nhìn vào cũng chảy nước miếng, chạy đến gõ cửa thư phòng của sư phụ. Sư phụ trang nghiêm xuất hiện trước mặt ta, ta lắp bắp:

“Sư phụ... Tử Ly có làm chút bánh ngọt, con đem vào phòng cho người nhé.”

Sư phụ đồng ý, ta vội bắt đầu tiết mục nhót lấy lòng của mình. Ta lựa lời than thở với sư phụ, cố gắng diễn đạt sự ham học cầu tiến của mình, mong muốn sư phụ dạy dỗ cho ta cái gì đó sẽ giúp ích cho kiếp nạn sắp tới của ta. Kết quả là... sư phụ bảo ta đến thư phòng đọc sách với người...

Huhu... ý con là con không muốn đọc sách nữa... sư phụ dạy cái gì có ích đi mà...

Ta thật muốn khóc quá mà.

Nhưng ta chỉ có thể nuốt sự bất mãn vào lòng. Dù bị xa lánh, ta cũng là con hồ ly biết lễ nghĩa, có gia giáo. Ta ôm một chồng sách nhỏ nhỏ vào thư phòng của sư phụ, ngồi trên cái bàn nhỏ đối diện chỗ ngồi của người. Theo như ta quan sát, sư phụ là đang đọc thư, rồi viết thư, đại khái là chính sự. Ta cũng không khỏi lén nhìn sư phụ thêm vài lần, thâm cảm thán sư phụ của ta tuy đã hơn vạn tuổi nhưng vẫn còn đẹp lão chán. Ặc, thật ra thì bề ngoài của sư phụ cũng chỉ như con người hai lăm, hai sáu tuổi mà thôi. Người có một đôi mắt rất sâu, rất sáng, khiến ta liên tưởng đến bầu trời trong xanh nhất. Ngoài ra, mũi người, miệng người, nói chung là toàn bộ khuôn mặt và ... khụ ... thân hình của người, đều rất đẹp mắt. Nhưng là thần tiên sống hơn ngàn năm, cộng với việc được cha mẹ giáo dục từ nhỏ, ta luôn cố gắng tránh việc suy xét chỉ bằng vẻ bề ngoài. Cho nên, sư phụ à, người hãy xếp chung chỗ với hình tượng ông già râu tóc bạc phơ trong tưởng tượng của con đi.

3. Chương 3: Chương 3

Ta không ngờ việc ngồi đọc sách trước mặt sư phụ lại hao tổn nhiều sức lực như vậy. Lúc nào ta cũng cảm thấy một con ma nhãn sáng chói đang rơi thẳng vào chỗ của ta. Chưa kể, tâm trí ta thường bị trôi dạt về chỗ sư phụ ngồi, khiến thời gian đọc sách của ta bị kéo dài gấp đôi. Nhưng mà, hình như không phải chỉ có ta mất tập trung. Cuối cùng sư phụ cũng không chịu nổi “sức công phá” của ta, bèn nói:

“Tử Ly, bây giờ sư phụ đang có chút việc nên chưa thể đích thân chỉ bảo con. Nếu con buồn chán, có thể đến vườn nghiên cứu chúng hoa.

Người ngừng một chút, rồi nói thêm:

“Nhưng không nếu thích, cũng có thể ở đây đọc sách hoặc mài mực cho sư phụ.”

Lòng ta mừng quýnh như bông hoa thoát khỏi nắng hạn. Dĩ nhiên ta rất muốn ra ngoài chơi, nhưng mà thật đáng buồn, ngay lúc này ta lại nhớ lời cha ta. Vì vậy vẫn phải giữ lễ nghĩa. Ta nhổm dậy, xun xoe chạy đến bàn sư phụ mài mực.

Chợt sư phụ nói:

“Tử Ly, ta nghe nói con vừa vượt qua tình kiếp?”

Ta gãi đầu, cảm thấy việc này cũng có chút đáng ngại ngùng. Dù nói ta là thần tiên, tư tưởng khác với con người, nhưng nhắc tới chuyện lúc còn là người trần ta và sư phụ từng yêu nhau chết đi sống lại, một kiếp còn là vợ chồng... Ặc ... mặc dù lúc đó chúng ta là người phạm vô tri, cũng chưa phải thầy trò. Ta để hình ảnh sư phụ râu tóc bạc phơ lướt qua một trăm lần trong đầu, cố giữ tâm trí thanh tĩnh. Nhưng ta chợt nhớ ra, chuyện ta trả ơn cho sư phụ ở trần kiếp chỉ ta và Diêm Vương biết, ta không nói thì sư phụ chắc cũng chẳng rõ đâu. Vì vậy, ngại ngùng giảm bớt đáng kể, ta tỏ vẻ ngây thơ:

“Sư phụ, chuyện con đi lịch kiếp người cũng biết sao? Người thật là lợi hại!”

Sư phụ bất ngờ gõ một cái “cốc” lên trán ta, khiến ta vừa đau vừa kinh ngạc. Ta phụng phịu xoa xoa chỗ đau, chưa kịp nói gì thì người đã lên tiếng:

“Con còn tưởng ta không biết chuyện hay ho con làm? Đừng quên, sư phụ con lúc trước là Bạch Sứ thần quân.”

Thì ra sư phụ biết từ lâu rồi, ta còn biết nói gì nữa? Ta chỉ biết vịn xoắn tay áo, rồi lên nhìn vẻ mặt của người. Ấc, môi sư phụ mím chặt, còn chân mày của người dựng lên cả rồi... nhưng mà gò má đỏ bừng kia, sư phụ, người đang giận hay là đang ngượng vậy?

Sau lần đó, sư phụ dành thời gian trực tiếp chỉ bảo ta thật. Người dạy ta những cách thức tăng tiên lực mà ngay cả cha ta cũng chưa từng dạy ta, lại dạy rất chuyên chú, rất nhiệt tình. Người nói, nếu ta chăm chỉ luyện tập, kiếp nạn sắp tới cũng không làm khó nổi ta đâu. Hì hì, hình tượng sư phụ trong lòng ta trở nên vô cùng to lớn, cũng vô cùng đáng yêu. Ta học được nhiều, sẽ mạnh hơn, sẽ ít có khả năng bị “toi mạng” hơn, ta rất là thỏa mãn nha.

Hôm nay, ta luyện công xong, một mình thơ thẩn trong vườn. Bởi không chú ý, ta vô tình lạc vào một góc vắng vẻ, ở đó có một hồ sen nho nhỏ được bảo phủ bởi kết giới cực mạnh. Cảm giác tò mò được gọi lên, ta thận trọng đến gần xem xét. Giữa hồ là một bông sen khá to, nhưng đã khô héo đến queo quắt, không còn nhìn ra màu sắc. Ta không thể đến gần nó, cho nên ghé lại bên bờ hồ suy nghĩ suy nghĩ xem sư phụ giữ lại một bông hoa chết làm gì. Trong lúc ta đang mải ngắm bông sen xấu số kia thì một làn khói trắng dày tà khí hiện lên giữa hồ. Ta hoảng sợ muốn quay đầu bỏ chạy thì phát hiện ra mình không nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn làn khói đó kết thành hình một cậu thanh niên cỡ tuổi ta, nhưng đường nét cứng cỏi, có phần hung dữ.

“Nếu cô muốn biết bông sen kia là gì, có liên quan gì đến cô, thì hãy đến sơn động phía tây để gặp ta.” Cậu thanh niên đó nói.

Ta khó hiểu hỏi lại:

“Ta... ta thì có liên quan gì đến bông sen kia?”

Cậu ta nở một nụ cười bí hiểm, nhìn xoáy vào ta khiến lông tóc ta dựng đứng:

“Phải không? Ngay cả kiếp thứ ba trong tình kiếp của mình cũng không nhớ được. Cô nghĩ xem, mình còn thiếu cái gì không?”

Cậu thanh niên cùng làn khói trắng biến mất, bỏ lại ta ngơ ngác với bông sen chết khô kia. Ta thật sự chấn động. Cậu ta là ai, làm sao biết được bí mật mà lẽ ra chỉ có ta, cha mẹ và Diêm Vương biết? Giọng cậu ta còn thoảng vắng vắng bên tai:

“Nhớ không được nói với sư phụ cô. Còn nữa, phải cầm theo hoa sen trắng nở trên đỉnh Phù Dung mới có thể loại bỏ kết giới.”

Ta vỗ đầu, thế gian này thật lắm điều kì lạ. Nhưng như vậy thì liên quan gì đến ta? Cửa động phía tây, theo ta biết, là nơi âm u nhất ở Tỉnh Sơn này. Tà khí ở đỉnh Tỉnh Sơn, e rằng chỉ có sư phụ ta chịu nổi. Ta không núp bóng người thì cũng sẽ giống như muông thú hay tiểu yêu khác, chạy xa mấy ngàn dặm từ lâu. Vậy mà cậu thanh niên đầy tà khí bảo ta đến cửa động phía tây nạp mạng?

Người ta nói tò mò có thể giết chết con mèo. Ta chỉ là con hồ ly mạng nhỏ lại sợ chết, ta cũng không muốn biết hết bí mật trên thiên hạ đâu!

Một thời gian sau, có lẽ là một trăm năm, có lẽ hơn, cậu thanh niên áo trắng đó chưa từng xuất hiện thêm trước mặt ta. Dần dần, ta cũng chẳng nhớ gì tới sự tồn tại của một kẻ như vậy nữa. Sư phụ dạy thêm cho ta cách tu luyện, cách chế thuốc, cách ngự trang, vân vân. Ngày nào cũng ở bên sư phụ học hỏi điều mới, không biết từ lúc nào, ta trở nên quen thuộc với sự bầu bạn của người. Ta cũng tỏ ra vô cùng lễ phép, vô cùng hiếu lễ nghĩa, thường xuyên tìm cách hiếu kính, làm người vui.

Hình như sư phụ rất thích món ta làm, mặc dù người chẳng bao giờ khen ta. Người chỉ nói, ngày ngày uống rượu ta ủ, ăn bánh ngọt ta làm mới thấy ta là đứa học trò có chút giá trị. Hic, hơn trăm năm qua ta cũng nhận ra sư phụ thực chất cũng rất độc miệng, chẳng nghiêm trang như vẻ bề ngoài đâu. Tuy vậy, cảm nhận chung của ta là người rất tốt bụng, rất quan tâm chăm sóc đứa học trò điên điên khùng khùng này. Người không để ý việc ta là kẻ kì dị có màu sắc không bình thường, cũng không phân biệt đối xử với ta như những tiên nhân khác. Cho nên, ta cảm thấy được ở bên cạnh sư phụ là may mắn của tiểu hồ ly ta. Tuy nhiên, ta cũng rất nhớ cha mẹ. Dù thỉnh thoảng về thăm nhưng ta cũng thấy không đủ, bởi ta đã quen một ngàn

mấy năm qua luôn quần quýt với hai người. Có lúc ta chợt có ý nghĩ điên rồ rằng, nếu sau này sư phụ cũng về nhà cùng sống chung với cha mẹ ta thì thật tốt.

Ta chưa kịp tìm cách đưa sư phụ về, người đã phải đến Nam Hải để tìm con thần thú Lam Vân, vốn là linh vật trấn giữ cánh cửa thông với ma giới ở vùng Tĩnh Sơn. Nghe nói, trước kia sư phụ rời khỏi chức vị Bạch Sứ thần quân cũng vì liên quan đến việc để sống mất nó. Đây là một con thần thú thượng cổ, linh lực mạnh, lại chạy rất nhanh, khiến người uống công tìm kiếm gần hai trăm năm trời. Lần này, chính sư phụ cũng không biết sẽ đi trong bao lâu. Cho nên, trước lúc ra đi, sư phụ đưa ta trở về nhà cha mẹ, dặn ta chăm chỉ tu luyện ở nhà.

Mẹ ta nhìn thấy ta, ôm ấp xuýt xoa suốt mấy ngày trời. Cha hỏi việc học tập của ta, tỏ vẻ rất hài lòng. Ông nói, không ngờ sư phụ của ta lại là người thầy tốt. Ta cao hứng, buộc miệng nói:

“Cha mẹ, đem sư phụ về nhà mình luôn có được không? Con không muốn xa cha mẹ!”

Tức thì đầu bị cốc một cú đau điếng. Mẹ ta bỗng trở nên hung dữ, trợn mắt nhìn ta:

“Con nhóc này, nói bậy bạ gì đó? Sư phụ con mà nghe thấy thế nào cũng giận tím mặt cho xem.”

Ta oan ức quá, ta có nghĩ gì bậy đâu, huhu. Ta vừa xoa xoa tóc, vừa nhớ ra sư phụ cũng thường xuyên cốc đầu ta. Ta từng nói với người: sư phụ, người không sợ đầu Tử Ly bị lõm vào, sẽ xấu xí sao? Sư phụ gấp cuốn sách lại, tủm tỉm nhìn ta nói: “Tử Ly, đầu của con cứng lắm, chẳng phải nhờ sư phụ rèn luyện cho con sao?”

Ta chán nản, biết bao giờ mới gặp lại sư phụ đây?

Ta bắt đầu theo lời sư phụ dặn dò, chăm chỉ luyện tập, đọc sách, chuẩn bị cho kiếp nạn bốn trăm năm sau. Ta vừa làm những việc đó, vừa đổ mắt chờ tin của sư phụ.

Ta chờ mãi, chờ mãi, chờ lâu lắm rồi.

4. Chương 4: Chương 4

Có đôi khi ta nghĩ, việc một đồ đệ đi nhớ thương sư phụ của mình, có phải là điều không thể chấp nhận được hay không. Dĩ nhiên, lúc ta xa cha mẹ, ta cũng sẽ rất cô đơn, nhưng đó không phải là cảm giác day dứt dần xé như thế này. Thêm một năm trôi qua, rồi một năm nữa, ta lại càng cảm thấy tim mình thêm đau âm ỉ. Sư phụ ở đâu? Người đang làm gì? Tại sao chỉ một lời nhắn, hay một lá thư truyền âm người cũng không gửi cho ta?

Hơn mười năm trôi qua rồi rồi. Cứ nghĩ đó là thời gian đủ dài để quên đi một ai đó, nhưng ta lại càng nhớ sư phụ hơn. Ta không nên nhớ người nhiều như vậy, ta biết. Ta cũng không dám nói với cha mẹ, chỉ có thể giả vờ như ta đã không còn quan tâm. Nhưng ta không kiềm được lòng, lén chạy đến núi Tĩnh Sơn. Ta biết sư phụ không có ở đó, nhưng ta không kiềm lòng được.

Đến núi Tĩnh Sơn, ta giật mình nhận ra, nơi đây đã hoàn toàn bị phủ trong sương mù. Ta thử bước vào, nhưng không thể nào vượt qua lớp sương mù ấy. Đây là kết giới mà sư phụ đặt ra sao? Lòng ta dâng lên một cảm giác bất an. Ta chợt nhớ ra rằng, rất lâu trước kia có kẻ nói rằng, mang theo hoa sen ở núi Phùng Lương thì sẽ vượt qua được kết giới của sư phụ. Ta vội cưới một chuyến đến Phùng Lương, tìm mãi tìm mãi mới được một nhánh sen, lại vội vã quay trở lại. Không ngờ, lần này ta lọt được vào kết giới thật.

Ta bước qua màn sương trắng, cảm thấy từng bước chân mông lung như đang bước trên mây. Cảm giác bất an lại càng dâng lên trong lòng ta, thôi thúc ta quay lưng bỏ chạy khỏi Tĩnh Sơn. Nhưng không biết sao, ta cứ tiếp tục tiến về phía trước. Lúc dừng lại, ta nhận ra mình đang đứng trước hồ nước, đối diện với bông hoa héo khô.

Bỗng nhiên, một vệt khói đen từ đâu lan tới, hóa thành một đoàn xích sắt nhanh như chớp quần lay chân ta. Ta quá bất ngờ nên không kịp phản ứng, liền bị nó làm cho ngã lăn ra đất. Sợi dây xích không buông

tha, kéo ta đi tuần tuột một quãng xa. Ta đau đớn giãy giụa, nhưng bất kể ta thi triển phép thuật gì tấn công sợi xích sắt, nó cũng không chút suy siển. Ta hốt hoảng nhận ra mình đang bị kéo về phía tây, trong tâm trí chợt xuất hiện hình bóng người thanh niên áo trắng kỳ lạ xuất hiện giữa hồ sen mười năm trước.

Thôi rồi, ta than thở trong lòng, có khi nào kiếp nạn mấy trăm năm sau của ta đã đến sớm không?

Trong động phía tây, ta lại không thấy người thanh niên áo trắng đó. Ta bị sợi xích kéo xềnh xệch vào sâu trong động, rồi xuống sâu bên trong. Người ta, cùng đầu và tay chân đều bị đập vào đá, đau nhức vô cùng. Cuối cùng sợi xích cũng dừng lại. Qua đôi mắt hồ ly, xuyên qua bóng tối dày đặc, ta quan sát khung cảnh xung quanh. Ta đang ở ngưỡng cửa của một căn phòng đá rất rộng, ở giữa căn phòng có một cái bệ hình tròn nhô lên cao, xung quanh mép bệ là những hoa văn cổ xưa. Ở trong vòng tròn đó là một sinh vật to lớn có cánh, hình thù kỳ dị. Tay chân nó rất to, nhưng lại bị trói chặt bởi những sợi xích màu vàng thông xuống từ trần đá. Dù nó bị phong ấn ở giữa vòng tròn đó, ta cũng cảm nhận được sức mạnh của nó lớn hơn ta rất nhiều. Ta chợt nghĩ, đây hẳn là yêu thú của ma giới trong truyền thuyết. Nếu thật như vậy thì số của ta hết chắc rồi.

Yêu thú nhìn ta bằng đôi mắt đỏ quạch như máu, đôi môi mỏng của nó nhếch lên thành một nụ cười kỳ dị. Nó nói bằng giọng trầm đục vang vọng căn phòng đá:

“Tiểu Liên. Cuối cùng cũng gặp lại.”

“Ta không phải tiểu Liên. “ Ta nói.

Sinh vật đó nhắm mắt lại, có vẻ như đang tập trung. Khi nó mở mắt ra, ta cảm thấy tim mình “bang” lên một tiếng. Không ổn, hình như nó đã sử dụng yêu thuật gì đó lên người ta rồi. Đầu ta bắt đầu nhức kinh khủng. Ta ôm đầu la hét, đau đến nổi lăn lộn trên mặt đất. Nhưng chẳng có ai đến cứu ta. Không có cha mẹ, không có sư phụ, không có ai. Sư phụ, sư phụ... ta thầm gọi. Người không có ở đây, ta biết, người không có ở đây. Nhưng sư phụ, đầu con đau quá, đau quá.

Trong tâm trí vụn vỡ của mình, ta bất ngờ tìm lại được luồng ký ức đã bị thất lạc từ lâu. Ta đau lòng nhớ lại, lại đau lòng nhận ra, duyên kiếp của ta và sư phụ Bạch Hạc đâu chỉ có hai tình kiếp mà thôi. Kiếp thứ ba mà ta đã quên đó, ta và Bạch Hạc đã trải qua rất nhiều chuyện. Lúc đó, ta là một đoá bạch liên.

Lý Vân Hoa sống cô độc tới tám mươi tuổi, cuối cùng cũng về với cát bụi. Quỷ sai đến, ta mới biết mình đã đi qua hai kiếp rồi. Lúc đó, ta vui mừng nghĩ, chỉ còn chờ đầu thai thêm một kiếp nữa thôi là ta sẽ được trở về động hồ ly ấm áp của mình. Nhưng tiên hồn của ta chưa kịp đưa tới địa phủ đã bị một cơn gió lốc quỷ dị cuốn vào. Ta không có thân xác, dù kinh sợ tội đồ, ta cũng không có cách nào chống cự lại ma chướng lớn như vậy. Quỷ sai cố níu giữ lại linh hồn của ta, nhưng vô vọng. Trong lúc hỗn loạn, ngọc linh hồn của ta bị vỡ, một mảnh đi theo quỷ sai về địa phủ, một mảnh rơi vào đoá tuyết liên màu trắng mọc trong mảnh ao nhỏ trên đỉnh Phùng Lương.

Cùng với cảm giác bị xé nát đau đớn tận tâm can đó, ký ức của ta hoàn toàn bị mất hết.

Là bông hoa núi có linh tính, ta sống những tháng ngày vô tư, không hề biết việc mình có một linh hồn không toàn vẹn. Cũng bởi vì linh hồn không toàn vẹn, suy nghĩ của ta hết sức đơn giản, ngây ngô. Ta cứ ngơ ngác ngác ở đỉnh núi Phùng Lương hết một trăm năm, chỉ biết hấp thu linh khí dồi dào của đất trời.

Đỉnh Phùng Lương, thực ra là nơi tiếp giáp giữa tiên giới và phàm giới. Lần đó, Bạch Hạc lịch kiếp xong, từ địa phủ trở về thì vô tình nhìn thấy ta. Chàng không biết ta chính là hồ ly tím, bởi ngoại hình, linh lực cùng trí nhớ của ta đều đã mất hết. Thứ chàng thấy là một bông bạch liên xinh đẹp, thanh khiết đang một mình chờ vờ giữa ngọn núi đầy linh khí, khiến chàng sinh ra cảm giác muốn bao bọc, chở che. Vậy là, chàng đem ta về cung điện Bạch Sứ, thi triển phép thuật để có thể nuôi dưỡng ta trong hồ sen nhà chàng.

Nhiều năm trôi qua, ta đã có thể hóa thành hình người. Lần đầu tiên nhìn thấy hình dáng con người của ta, Bạch Hạc trầm lặng một lúc lâu. Trước sự bất ngờ của chúng tiên xung quanh, chàng nhận ta làm thư đồng, giữ ta bên cạnh để dạy dỗ. Khi rảnh rỗi, chàng dạy ta viết chữ, đọc sách. Khi chàng làm việc trong thư phòng, ta mài mực, sắp xếp sách vở cho chàng. Khi chàng bận phải đi xa, ta đi lảng vảng trong sân, hoặc nhảy vào hồ sen mà ngủ. Lúc đó ta không biết chàng xem ta là con gái, là vật cưng, hay chỉ là nô bộc của chàng, nhưng với ta, chàng là tất cả, là cha mẹ, là người thân, là vì sao sáng nhất.

Ta hỏi chàng:

“Thần quân, tại sao trong điện của người không thấy các tiên nữ tỷ tỷ?”

Chàng lơ đãng đáp:

“Vì bọn họ phiền phức.”

“Nhưng mà Tiểu Liên thấy bọn họ đi cũng im lặng, đứng cũng im lặng, đâu có nói gì đâu.”

Chàng cốc đầu ta một cái rõ kêu, lại giả vờ mắng:

“Người nghĩ ai cũng ngốc như ngươi sao?”

Ta bĩu môi, tự an ủi cái đầu bị cốc đau không biết bao nhiêu lần của mình. Ta vẫn không hiểu các tỷ tỷ ấy phiền phức ở chỗ nào. Ta chỉ biết, khi có các tỷ tỷ ấy, phòng của thần quân ta không phải dọn dẹp, bàn của người ta không phải lau, ngay cả sân cũng không phải quét.

Nhưng không hiểu sao, dạo gần đây thần quân để phòng bọn họ còn hơn phòng giặt.

Nếu lúc đó ta là một linh hồn tròn vẹn, có ký ức, có trí tuệ, ta đã biết Bạch Sứ thần quân thực ra là con trai trưởng của Thiên Long Vương, cũng là vị thần cai quản bầu trời phía tây. Vị trí của chàng trong tiên giới, sự oai nghiêm cùng với vẻ ngoài đẹp đẽ của chàng chính là niềm ao ước của bao nhiêu tiên nữ lẫn thần nữ khắp đất trời. Lúc này, mẹ chàng, cũng là Thiên Long Mẫu, bày tỏ ý định tìm cho chàng một mối lương duyên. Tuy chàng không có ý hưởng ứng, thậm chí tránh né, nhưng đây cũng là cơ hội cho biết bao nhiêu kẻ có tâm cơ. Vì vậy đối với Bạch Hạc, ngay cả những tiên nữ phục vụ trong cung điện Bạch Sứ cũng là một mối họa tiềm ẩn.

Thế nhưng, số trời đã định người xui xẻo cuối cùng luôn là ta.

5. Chương 5: Chương 5

Hôm đó ta đang ngẩn ngơ trước cửa điện thì thấy Hồng tiên nữ lấp ló ở rặng mây phía xa. Nàng ta chạy đến cúi vào tay ta một cái bình nhỏ, cất giọng nũng nịu:

“Tiểu Liên, người xem, thần quân làm việc vất vả cũng đã lâu thế rồi. Bọn ta muốn báo đáp ơn nghĩa của người, dùng nguyên liệu quý nhất ủ ra một chút nước thần có tác dụng nâng cao linh lực. Đồ quý hiếm không làm ra được nhiều, người rót chung vào trà cho thần quân uống là được.”

Nàng ta còn nói thêm nhiều nữa, nhưng ta không thể tiếp thu hết. Ta không rõ, nếu bọn họ muốn dâng nước thần cho thần quân thì sao lại lén lút như thế. Ta tuy ngốc, nhưng không hiểu sao những chuyện có liên quan tới thần quân, ta đều cẩn trọng. Vì vậy, sau khi tò mò xoay đi xoay lại lọ nước thần trên tay hồi lâu, ta mở nắp ra, rồi ... trút hết nước đó vào bụng.

Không biết nước thần đó có làm tăng linh lực hay không, nhưng nửa đêm hôm đó, ta cảm thấy cơ thể mình rất lạ. Trước tiên, ta cảm thấy bụng hơi cồn cào. Sau đó chỉ thấy nóng, nóng đến đứt gan đứt ruột. Thần quân đi dự tiệc về, nhìn thấy ta như vậy thì tỏ vẻ rất kỳ lạ. Chàng hỏi:

“Tiểu Liên, lúc này người có ăn gì lạ không?”

Ta ôm đôi má đỏ bừng của mình, rên rỉ:

“Không ăn gì lạ... chỉ có... chỉ có chút nước thần của tiên nữ tỷ tỷ cho...”

Thần quân nghiêm mặt nói với ta:

“Tối nay người ở yên trong hồ sen, đừng đi đâu.”

Sau đó bỏ đi một mạch vào phòng, đóng chặt cửa lại, không quên bày thêm tầng tầng kết giới định không cho ta vào phòng.

Hic, thần quân không nói, ta cũng không có sức mà đi đâu.

Trong đời ta chưa bao giờ trải qua cảm giác dần vật đáng sợ như vậy. Toàn thân ta bức bối, khó chịu, đau đớn vô cùng. Ta nằm trong dài sen trắng của mình, cảm thấy thật uất ức. Bây giờ ta mới hiểu tại sao thần quân lại ghét các tỷ tỷ ấy như vậy, thứ nước hại người này mà các tỷ tỷ cũng dám pha cho chàng uống. Còn ta thì thật ngu ngốc, sao lại còn tiếc, không đổ đi cho rồi? Bây giờ rơi vào cảnh dở sống dở chết này, ta còn biết trách ai? Ta càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng giận mình. Thế nên ta khóc, khóc cho bớt đi nỗi tủi thân của ta.

Không biết đã khóc bao lâu, chợt ta cảm thấy một luồng tiên khí mát lạnh lướt qua, làm dịu đi cơn bức bối đang hành hạ mình. Thần quân đang vạch cánh sen của ta, đôi mắt mơ màng. Chàng nói khẽ:

“Tiểu Liên, đừng khóc nữa.”

Ta giương đôi mắt đỏ hoe nhìn thần quân, nhận ra mình đang chống lại nỗi khao khát kỳ lạ được nhào vào lòng chàng. Ta ghen ngào nói:

“Nhưng mà, khó chịu lắm...”

“Sẽ không khó chịu nữa.”

Chàng nâng ta dậy, rồi bế ta hướng về phía phòng ngủ của chàng.

Hôm sau thức dậy, chàng nói:

“Nàng là đứa ngốc. Ai đưa cái gì thì cũng ăn được sao?”

Ta uất ức cúi đầu. Cái này là ta ngu thật, ta tự chửi mình nhiều lắm rồi. Chàng đau lòng vuốt tóc ta, khẽ nói:

“Thôi thôi, chính ta cũng để kẻ khác hạ được trong rượu, ta còn trách gì nàng.”

Sau đó, chàng bảo ta dọn vào phòng của chàng mà ngủ. Lúc đó ta không hiểu chuyện, chỉ biết thần quân bảo làm gì thì ta phải làm đó. Nhưng hình như cuộc sống của ta không còn giống như trước kia. Ví dụ, các tỷ tỷ không còn lên gặp ta, không còn nói chuyện với ta, thậm chí lúc vô tình nhìn thấy ta, họ cũng mang một vẻ mặt rất kỳ lạ.

Thần quân đọc sách xong, ngồi bên bàn trầm tư một lúc lâu. Ta bưng trà đến, theo thói quen ngồi lên đùi chàng hỏi:

“Bạch Hạc, chàng nghĩ gì đó?”. Chàng từng bảo ta gọi tên của chàng.

Bạch Hạc ôm ta, lại im lặng thêm một lúc lâu nữa. Sau đó ta nghe tiếng chàng thở dài. Chàng nói:

“Tiểu Liên, nàng có tin ta không?”

“Dĩ nhiên là tin.”

“Ta sẽ không bao giờ bỏ rơi Tiểu Liên, nàng nhớ chứ?”

“Tiểu Liên sẽ cố nhớ...”. Ta rụt rè đáp lại, cảm thấy chàng hôm nay hình như có hơi khác thường.

Một ngày nọ, chàng nói sẽ đưa ta đến núi Tĩnh Sơn. Chàng nói, đây là nơi tập trung linh khí của đất trời, rất tốt cho việc tu luyện của ta. Ta kéo tay áo chàng, hỏi chàng có đến đó với ta không. Chàng mỉm cười, bảo đợi một thời gian nữa. Ta tin chàng. Ta đã hứa sẽ tin chàng. Chàng dẫn ta ở yên trong hoa viên, không được ra ngoài, ta cũng răm rắp làm theo. Ta ở một mình ở Tĩnh Sơn có đến một năm ròng, nhưng không thấy chàng đến thăm ta. Lần đầu tiên biết đến nỗi cô độc vô bờ bến, nhưng ta vẫn tin chàng.

Một ngày nọ, kết giới bảo vệ hoa viên rung chuyển. Ta không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ có cảm giác nguy hiểm đang đến gần. Nhưng ta không bỏ chạy, vì Bạch Hạc đã dặn ta không được rời khỏi hoa viên. Một người thanh niên vẻ mặt hung dữ tiến đến trước mặt ta, cười nói:

“Ly Hương, ta tìm được nàng rồi.”

Ta ngơ ngác nhìn hắn, ngơ ngác nói:

“Ta là Tiểu Liên, ta đâu phải Ly Hương.”

Người đó cười ha ha, ngồi vắt chân trên tảng đá, nói với ta:

“Không quan trọng, không quan trọng.”

Ta rất sợ luồng tà khí xung quanh người thanh niên này, nhưng hắn cũng không có vẻ là người xấu. Hắn nói tên của hắn là Ly Tình, là một trong bốn Đại Ma Vương của ma giới. Ta hỏi hắn, sao không ở ma giới, đến hoa viên của ta làm gì. Hắn lại cười ha ha, bảo dĩ nhiên là hắn đến tìm Ly Hương.

“Ly Hương là ai?”

“Là nương tử của ta.”

“Nhưng ta đâu phải Ly Hương?”

“Nàng ấy đang sống bên trong cô.” Ly Tình thở dài. “Chuyện dài dòng lắm, cái đầu ngọc của cô không hiểu đâu.”

Ta rụt rè hỏi:

“Vậy bây giờ người định làm gì? “

“Đợi.”

“Đợi?”

“Phải, đợi cánh cửa thông với ma giới mở ra, ta đưa cô về.”

Nghe đến việc hắn muốn đưa ta về ma giới, ta hoảng hốt kêu lên:

“Không được, còn Bạch Hạc thì sao? Ta không thể bỏ chàng ấy.”

Ly Tình nhìn ta bằng ánh mắt hết sức kỳ lạ. Hắn thở dài:

“Thật đúng là đồ ngọc.”

Sau đó, ta cũng không biết bao lâu, có một vị tiên nữ đến gặp ta. Đó là một mỹ nhân hiếm có. Nàng ấy nói nàng ấy tên Thương Du, là con gái của Đông Hải Long Vương. Nàng ấy nói mình là vị hôn thê của Bạch Hạc. Ta không tin. Nàng nói:

“Tiểu Liên, ta không gạt cô. Chàng là con của Thiên Long Vương, còn cô chỉ là một bông hoa dại. Chàng đã đưa cô đến nơi hẻo lánh này không ngó ngang tới, lẽ nào cô còn không hiểu? Suốt năm qua chàng chạy xuôi chạy ngược lo cho hôn lễ, ta cũng không muốn chàng bận tâm thêm về cô.”

Thương Du đi rồi, chỉ còn ta ngẩn ngơ trong vườn. Ly Tình lại hiện thân trước mặt ta, ta ngược nhìn hắn, mới nhận ra nước mắt đã đầm đìa. Hắn vỗ vỗ vai ta, an ủi:

“Đừng khóc nữa.”

“Nhưng chỗ này rất đau”, ta chỉ vào tim, nghẹn ngào đến không thở nổi, “Ly Tình, ta buồn lắm, buồn lắm.”

“Ta biết.” Hắn nói.

“Chàng đã từng nói chàng sẽ không bao giờ rời bỏ ta.”

“Ừ.”

Sau khi cho ta mượn vai để khóc một trận long trời lở đất, Ly Tình nói:

“Cô cũng đừng buồn, xem như hai người không có duyên. Cô nghĩ xem, đàn ông trên đời đâu chỉ có Bạch Hạc? Nếu cô không tìm được tiên nhân nào vừa ý, sau này ta có thể giúp cô chọn một ma nhân tốt.”

Ta cảm thấy lòng mình đắng ngắt. Mặt trời của ta, tinh tú của ta, nói quên là có thể quên được ư? Nhưng cố nén lại nỗi buồn, ta nói với Ly Tình:

“Người nói xem, yêu ma ai cũng tốt bụng như người sao? Nếu như vậy, các người còn đánh nhau với thần tiên làm gì.”

Hắn bật cười sảng sặc, nói với ta:

“Tiểu Liên, làm gì có ai hoàn toàn tốt hay hoàn toàn xấu đâu. Nhưng lại có thứ gọi là kẻ thù truyền kiếp. Vả lại, ta đối tốt với cô cũng vì một mảnh linh hồn của Ly Hương.”

“Ly Tình, người nói phu nhân của người đang sống bên trong ta. Chuyện đó làm sao có thể?”

Hắn thở dài:

“Trong đại chiến của ma giới với thần tiên trước đây, nàng ấy bị thần khí chém trúng, hồn phi phách tán. Ta nán lại tiên giới thu thập lại từng mảnh hồn phách của nàng ấy, thoáng cái cũng một ngàn mấy trăm năm.”

Bộ não của ta không tiếp thu hết những điều Ly Tình nói, nhưng cũng đủ khiến ta cảm động trước tình cảm hắn dành cho phu nhân. Trên đời này có kẻ si tình như vậy sao? Ta hỏi:

“Làm sao tách mảnh hồn của nàng ấy ra khỏi ta?”

“Ta có cách, nhưng cô phải chịu thiệt một chút.” Hắn nói.

Lúc đó ta cay đắng nghĩ, Ly Tình yêu vợ hắn như thế, thật là một kẻ hiếm thấy, vì vậy ta cũng nên giúp hắn một tay. Còn Bạch Hạc, chàng đã không cần ta, ta có đi đâu, có làm gì cũng không còn là vấn đề nữa.

6. Chương 6: Chương 6

Ngày tốt cũng đến, Ly Tình dẫn ta tới hang đá ở phía tây Tinh Sơn. Hắn nói thần thú Lam Vân đang trấn thủ ở đây, nếu ru nó ngủ một chút thì có thể lén vượt qua cánh cửa dẫn vào ma giới. Ta hỏi hắn, làm sao để ru nó ngủ. Hắn mỉm cười bí hiểm, bảo ta cứ chờ xem.

Ly Tình thật không hổ danh Đại Ma Vương. Lam Vân là thần thú thượng cổ, cơ thể cùng linh lực đều to lớn, thể nhưng dễ dàng bị hắn chế ngự. Cánh cửa dẫn tới ma giới được mở ra, một vòng sáng lóa mắt xuất hiện trên trần ở nơi tiếp giáp với những sợi xích vàng. Ánh sáng xanh rọi chiếu rực rỡ từng góc ngách của căn phòng đá, khiến ta gần như không mở mắt ra được. Nhưng không hiểu sao, lúc này mặt đất lại rung chuyển từng hồi, những viên đá nhỏ từ trên trần bắt đầu rơi lả tả như mưa. Ly Tình biến sắc nói:

“Không ổn rồi, bên kia có kẻ đang muốn vượt qua.”

Trước lúc nhảy vào vòng sáng xanh đó, Ly Tình hét lên với ta:

“Tiểu Liên, mau đánh thức thần thú!”

Ta không có pháp lực cao cường như Ly Tình, không biết dùng linh lực để đánh thức Lam Vân. Vì vậy, ta dùng cách đơn giản nhất mà mình nghĩ ra, đó là nhảy bực tròn định lay nó dậy. Thần thú thức giấc ngay cả trước khi ta chạm vào nó. Phát hiện nơi mình trấn thủ đang bị quấy rối, nó nhồm dậy rống lên giận dữ. Ta bị sức mạnh kinh người đó hất văng vào vách đá, hộc ra một ngụm máu tươi. Lúc này, ta chưa chút nghĩ, thì ra mình lại yếu ớt đến như vậy. Chỉ tiếng rống của thần thú thôi đã làm ta bị trọng thương đến không nhúc nhích nổi rồi.

Thần thú Lam Vân dường như càng ngày càng kích động, giãy giụa mãnh liệt như muốn thoát khỏi những sợi xích vàng đang giam cầm nó. Đá trên trần nhà rơi rụng như mưa, nhiều viên còn rơi trúng ta. Thương tích trên người ta ngày càng nhiều. Cùng với mỗi tiếng rống của Lam Vân, ta lại cảm thấy như mình chết đi một ít. Người ta rất đau, rất đau. Ta gọi tên Bạch Hạc, gọi rất nhiều lần, nhưng dĩ nhiên chàng không nghe thấy. Chàng đang làm gì? Đang chuẩn bị cho lễ cưới? Đang ở bên Thương Du? Chàng có từng nghĩ tới bông sen núi là ta? Có lẽ không. Có lẽ chàng chẳng còn nhớ ta là ai nữa. Cho tới giây phút cuối cùng đó, ta cũng chẳng thể nhìn thấy chàng.

Ta khó nhọc mở mắt, đầu óc mịt mù không rõ mình còn là Tiểu Liên, hay là Tử Ly. Giọng Ly Tình vang lên thô ráp từ phía trên:

“Sao? Đã nhớ rồi chứ?”

Ta ngồi dậy, giữ giữ sợi xích đen đang quấn lấy chân mình, nặng nề nói:

“Ly Tình, ngươi ra tay nặng quá.”

Hắn bấu môi:

“Nếu ngươi chịu đi gặp ta từ mười năm trước thì ta đâu phải ra hạ sách này? Ngươi xem, ta bị tên Bạch Hạc kia giam cầm lâu đến nỗi hình người cũng không giữ được rồi. Nếu biết vậy, ta trốn ở ma giới luôn không quay lại chịu khổ làm gì.”

“Phải rồi, sao ngươi lại bị giam ở đây?”

“Lúc ta đánh đuổi xong bọn người của ma giới thì quay lại tìm ngươi. Nhưng ngươi đã không còn hơi thở nữa. Thần thú Lam Vân thì nhân lúc hỗn loạn đã trốn đi rồi. Ngay lúc đó Bạch Hạc đến, hắn tưởng ta hại ngươi nên điên cuồng đuổi đánh ta khắp nơi, cho dù ta giải thích thế nào hắn cũng không thèm để ý. Nếu không phải chỗ này đang thiếu linh thú trấn thủ thì chắc hắn cũng xé xác ta ra trăm mảnh rồi.”

Ta cúi đầu, cười chua chát. Thì ra là như vậy.

“Ta chỉ nhớ lúc đó đi gặp Diêm Vương gia, người mừng muốn khóc. Người còn nói, tìm ta khắp nơi gần hai trăm năm. Nếu tìm không được, thật không biết nói sao với cha mẹ ta nữa. Lúc hai mảnh linh hồn của ta được gắn lại, ta lại ngủ vùi thêm một thời gian nữa, cũng chẳng nhớ là bao lâu.”

Ly Tình nói:

“Là lỗi của ta, ta tính toán sai đã hại tới ngươi. Bây giờ ta không thể đưa ngươi về ma giới, nhưng linh hồn của nương tử ta còn chưa toàn vẹn, ta không yên tâm. Ngươi có đồng ý giúp ta, để ta thu thập lại mảnh hồn bị mất của nàng ấy tại đây?”

“Nếu ngươi thi triển pháp thuật lên người ta, ta có chết không?”

Ly Tình lắc đầu:

“Không chết được, nhưng có lẽ nguyên thần sẽ bị suy yếu đôi chút, phải trở về nguyên hình một thời gian.”

Hắn nói tiếp, hơi mỉm cười:

“Tuy nhiên, nguyên hình của ngươi không còn là hồ ly tím nữa. Ngươi cũng không còn phải chịu kiếp nạn của cả hai người, sẽ dễ sống hơn.”

“Nếu vậy thì quá tốt, ngươi mau tách ra đi.”

“Ta nói trước, sẽ rất đau đó.”

“Cứ làm đi, đừng ngại.”

Không ngờ Ly Tình cũng nhanh tay lẹ mắt như vậy. Ta vừa mở miệng thúc giục hắn xong thì cũng bị đánh cho bất tỉnh nhân sự luôn.

7. Chương 7: Chương 7

Lúc tỉnh dậy, ta biết mình đã trở lại nguyên hình hồ ly. Ta vội giơ chân trước của mình xem thử, thì phát hiện lông ta đã chuyển sang màu bạc óng ánh. Dù có hơi nuối tiếc màu lông cũ của mình, ta vẫn cảm thấy sung sướng vì không còn là kẻ lập dị bất đắc dĩ nữa. Giọng Ly Tình vang lên từ trên đầu ta:

“Tử Ly, cảm ơn ngươi.”

“Không có chi, không có chi...”. Ta xua xua đuôi. “Ly Tình, kẻ vất vả nhất bấy lâu nay vẫn là ngươi.”

Ly Tình nghiêng đầu, nhìn ta tủm tỉm:

“Tử Ly, vừa may kiếp nạn của ta cũng sắp hết rồi. Bạch Hạc của ngươi đã bắt được thần thú, chuẩn bị trở về Tinh Sơn. Ta sắp được thả về ma giới.”

Nghe tin này, ta đơ ra mất một lúc lâu. Lúc định thần lại, ta buồn bã đứng dậy, bốn chân quơ quào chạy về hướng cửa động. Ta nói với Ly Tình:

“Ta về nhà đây.”

Con ma thú gọi với theo:

“Tử Ly, ngươi định đi đâu? Ngươi nên đợi Bạch Hạc về, đừng quên bây giờ ngươi chỉ là tiểu hồ ly không có linh lực.”

Ta hừ một tiếng, một nỗi chua xót uất nghẹn không biết từ khi nào đã tràn lên cổ. Thấy ta đứng sững ở ngưỡng cửa, Ly Tình ngờ vực hỏi:

“Tử Ly, ngươi đột nhiên giận dữ gì đó?”

Ly Tình, ngươi không hiểu. Ta tỏ ra giận dữ vì trái tim ta yếu đuối. Nếu ngươi ở trong hoàn cảnh của ta, nếu ngươi là kẻ chịu khổ đau hết kiếp này tới kiếp khác, bị lừa dối hết lần này tới lần khác như ta, ngươi sẽ hiểu. Sẽ có những kẻ, chỉ cần cái tên họ hiện lên trong đầu, ngươi đã cảm thấy trái tim đau nhói. Sau phút bùi ngùi, ta dậm bước tiếp, không quên quay đầu bỏ lại cho hấn một câu:

“Tử Ly, ngươi là một Ma Vương tốt. Chúc cho ngươi sẽ lại hạnh phúc bên nương tử của mình.”

Sau đó, ta anh dũng rời đi.

Sau đó nữa, ta hối hận.

Có ai nói cho ta biết, tại sao lúc ta cười gió đập mây thì chỉ một thoáng là về đến nhà, còn lúc mang thân hồ ly thì đi hết cả ngày trời cũng chưa ra khỏi ngọn núi không? Bây giờ ta mới thấm thía lời của Ly Tình, nhưng nghĩ tới cảnh mình phải lại chờ đợi kẻ đó, ta cảm thấy quẫn bách không chịu được. Cho nên ta quyết tâm, dù cho có tổn mất mấy trăm năm, ta cũng phải tự lột cái thân hồ ly này về nhà, không thêm nhờ ai giúp đỡ.

Ta đi được thêm một lát nữa thì trời chợt đổ mưa to. Quái, trước đó chẳng có đám mây đen nào cả. Ta vừa ngơ ngác vừa hốt hoảng, vội tìm chỗ nấp. Chợt có một đôi tay rắn chắc túm lấy ta, ta nghe thấy giọng một người trẻ tuổi:

“Tỷ tỷ, là một tiểu hồ ly!”

Ta lại than thở trong lòng. Xong rồi, xong rồi, xong rồi. Ta vẫn chưa thoát khỏi vận mệnh sao chổi sao? Tại sao lần nào ra đường cũng gặp xui như vậy? Lúc ta vẫn còn đang nhăn nhó đau khổ thì một giọng nữ quen thuộc vang lên:

“Hừ, lại là hồ ly!”

Ta hé mắt ra nhìn, kia không phải là nàng Thương Du mỹ miều của Đông Hải sao? Sao nàng ấy lại ở đây? Ta ngược mắt nhìn người đang bế mình, là một chàng trai trẻ có khuôn mặt tròn, mái tóc đỏ, đường nét hao hao như Thương Du. Chàng ta đang híp mắt cười như vàng trắng khuyết, chăm chọc nói:

“Tỷ tỷ, đây là hồ ly bình thường, không phải hồ ly tím đâu. Haha. Tỷ xem, chúng ta không vào được kết giới của Tinh Sơn, nhưng lại gặp được tiểu hồ ly đáng yêu này, xem như cũng có thu hoạch đi.”

Thương Du bấu môi:

“Thương Diệp, đệ thích nuôi thì nuôi, ta nhìn thấy hồ ly là đã ưa máu rồi. Hừ! Bạch Sứ thần quân cũng là kẻ đàng hoàng, sao lại bỏ cả chức vụ, đến chỗ này gian díu với con hồ ly xui xẻo đó bao nhiêu năm chứ!”

Nghe tới đây, đầu ta gõ “boong” một cái. Không phải chứ? Lúc còn mất trí nhớ, ta nhận Bạch Hạc làm sư phụ, hết sức cung kính đối xử với người. Sao vào miệng Thương Du lại trở thành “gian díu” rồi? Ta chưa kịp suy nghĩ nhiều, Thương Du đã phất tay áo, cười mây rời đi. Dĩ nhiên đệ đệ của nàng ta cũng vội vã đi theo. Vậy là ta nghiêm nhiên trở thành con thú cưng của Đông Hải, chính thức xông pha “hang ổ của kẻ thù”.

Được Thương Diệp hóa phép, ta sống dưới nước thoải mái không kém gì loài cá. Ta ở Đông Hải hết ăn lại nằm. Quang cảnh ở đây vô cùng đẹp mắt: cung điện sơn son thiếp vàng, hoa cảnh là những rặng san hô đủ màu sắc sỡ, còn có nhiều đàn cá đủ hình thù bơi qua bơi lại, thú vị hơn nhiều so với động hồ ly của cha mẹ ta. Ngoại trừ tên Thương Diệp suốt ngày cứ quẩn lầy ta, đòi ôm đòi bế tiểu hồ ly thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

Một hôm, công chúa Thương Du hằm hằm sát khí lao đến chỗ ta. Ta chợt dạ, không biết nàng ta sẽ làm ra chuyện gì. Lúc này ta vừa khôi phục được một ít linh lực, vội dùng thuật truyền âm thông báo cho cha ta:

“Cha oiiii! Mau đến Đông Hải cứu mạng!!!”

Không ngờ, Thương Du nhanh chóng trút hết vẻ dữ dằn, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh ta, lại ôm ta vào lòng, thủ thủ:

“Tiểu hồ ly, người xem, tại sao chàng ấy không chịu gặp ta? Ta có điểm nào không tốt?”

Nàng móc trong tay áo ra một miếng kẹo nhân sâm nhỏ, lột vỏ, nhét vào miệng ta rồi nói:

“Hay chàng còn hận ta trước đây nói đùa với tiểu bạch liên, khiến nàng ấy tìm vào hang thần thú Lam Vân tự sát? Ta cũng đâu ngờ sẽ như vậy, người nói có đúng không?”

Lại nhét thêm một miếng kẹo nhân sâm nữa.

Ta lại truyền âm cho cha ta, nói:

“Con ở Đông Hải chơi vài ngày, ăn rất ngon, sẽ tự về.”

Sau này nghe nói, lúc đó cha ta vừa mới mặc xong quần áo đẹp, dự định xuống Đông Hải tìm Long Vương lý luận một phen, khí thế bừng bừng. Nghe ta truyền âm lại như vậy, cha tức đến nổi giậm chân thành thịnh, đành chạy đi tìm mẹ cùng nấu gà ăn cho hạ hỏa.

Thương Du lại nói:

“Ta chỉ muốn đến tìm chàng nói lời xin lỗi, cố gắng suốt hai trăm năm qua rồi, nhưng chưa lần nào chàng cho ta gặp mặt. Người nói xem, nếu chàng yêu tiểu bạch liên như vậy, sao lại còn ở bên cạnh hồ ly tinh?”

Sự thật là một con quái vật đáng sợ. Lời thú nhận của Thương Du làm tâm trí ta hỗn loạn một lúc thật lâu. Bây giờ ta mới biết, thì ra Bạch Hạc cũng không đến nỗi là kẻ bạc tình. Nhưng dù biết được điều đó, lòng ta cũng không nhẹ nhõm được bao nhiêu. Kẻ chàng yêu là Tiểu Liên, kẻ chết vì chàng cũng là Tiểu Liên, cùng Tử Ly ta có liên quan gì? Nhưng những ký ức mà ta lưu giữ trong trái tim này là thật. Dù Bạch Hạc có là người tốt thế nào, chung tình thế nào, chàng cũng đã gây ra quá nhiều đau khổ cho ta. Ta có cảm giác mình chính là con gà mái đang khư khư ôm quả trứng phiền muộn của mình. Nhưng ta không có cách nào buông bỏ quả trứng đó, bởi vì ta không đủ mạnh mẽ để làm điều đó! Càng nghĩ, ta càng mệt mỏi, càng rối rắm. Ta không thêm nghĩ về người đó, không thêm!

Thương Du đi rồi, ta ôm cái bụng chật ních kẹo nhân sâm, ợ lên một hơi. Nhân sâm, là nhân sâm ngàn năm đó! Thứ tốt như vậy, vương tử công chúa ở đây chỉ xem như kẹo dẻo trẻ con. Vậy mới biết Đông Hải giàu có tới cỡ nào. Chẳng trách khi xưa Thiên Long tộc có ý định kết thông gia với Đông Hải Long tộc, một là rồng bay trên trời, một là rồng vùng vẫy dưới nước, thật là xứng đôi vừa lứa mà. Ta đoán, tiêu hóa hết chỗ nhân sâm này, linh lực của ta sẽ hồi phục nhanh một chút. Ta hào hứng nghĩ, cứ ở đây chén thêm một ít nữa cũng không phải ý tồi. Xem ra đây không phải là kiếp nạn, mà là phúc lớn của ta, hihi...

“Ôi, xem tiểu hồ ly ăn no đến đi không nổi rồi kìa.”

Lại là cái tên Thương Diệp đáng ghét đó. Ta ngoe nguẩy đuôi, ý bảo hấn mau đi chỗ khác chơi. Nhưng cũng như mọi lần, hấn chẳng những không bỏ đi mà còn xấp lại gần hơn. Hấn chọc chọc bụng ta, ta kêu gừ gừ đầy hăm dọa. Bụng con gái là chỗ người có thể sờ bậy sao, cái con rồng biển ẻo lả thối tha kia!

Thương Diệp nhìn thấy vỏ kẹo nhân sâm thừa trên bàn, ngạc nhiên nói:

“Tiểu hồ ly, không ngờ người thích ăn nhân sâm nha!”

Hấn chột đổi giọng, cười hì hì lấy lòng:

“Chỗ ta nhiều lắm, người muốn ăn bao nhiêu tùy thích. Chỉ cần, hì hì, nằm yên cho ta vuốt vuốt bộ lông của người... đừng có cào ta nữa... nghe...”

Cha mẹ làm chứng, là con muốn mau phục hồi linh lực để về nhà với hai người nên mới chấp nhận. Con không có ý định hạ thấp tiên phẩm đâu, huhu...

8. Chương 8: Chương 8

Lúc ta sắp phát ngán nhân sâm tới tận cổ thì một tin sét đánh không kịp bưng tai ập đến: Bạch Hạc, lúc này đã được khôi phục chức vị Bạch Sứ thần quân, đến thăm Long Hải Đông Cung. Thương Du nhảy dựng lên, chạy vội đi tìm váy áo trang sức. Trong khi đó, Thương Diệp như linh cảm được điều gì, cứ ôm riết ta không buông. Còn ta thì ngơ ngác tự hỏi, người đó đến đây làm gì? Không được, không thể để người đó nhìn thấy ta! Ta không muốn gặp người đó!

Nghĩ là làm, ta cắn một phát thật mạnh vào tay Thương Diệp, rồi nhân cơ hội đó phi thân như tia chớp khỏi thủy cung. Nhân sâm ngàn năm có hiệu quả thật tốt, chỉ sau vài tháng ta đã khôi phục lại gần như toàn bộ linh lực, cũng có thể hóa thành hình người. Ta cười mây trở về động hồ ly, không ngờ lại khiến cha mẹ ta giật mình trước bộ dạng mới của mình. Ta kể cho hai người nghe chuyện gặp yêu thú ở Tĩnh Sơn, bị nó biến về nguyên hình, cũng không quên lược bỏ bớt những thứ dây mơ rễ má ở phía trước. Ta không biết cha mẹ ta biết chuyện lúc lịch kiếp của ta tới đâu, nhưng theo biểu hiện trước đây của hai người, có vẻ là không ít. Tuy vậy, ta vẫn tỏ vẻ không nhớ gì. Nếu được, ta còn muốn đi tìm rượu lãng quên mà uống. Ta nhận ra lúc trước cha ta nói thật đúng: thứ tình kiếp vớ vẩn đó, để ý làm gì.

Mấy ngày sau đó, ta đang giả vờ ngủ thì bị mẹ ta gọi dậy. Mẹ nói:

“Tiểu Ly, sư phụ con đến tìm.”

“Sư phụ? Con không có sư phụ nào cả. Mẹ cứ bảo người đó về đi.” Ta tỏ vẻ bướng bỉnh.

Mẹ ta đứng ở cửa, ngập ngừng hỏi ta:

“Tiểu Ly, con nhớ lại chuyện lúc trước rồi?”

Ta nhìn trần nhà, không trả lời mẹ. Ta đang nghĩ, có lẽ nên đi tìm rượu lãng quên uống thật.

Ta tích cực tránh mặt Bạch Hạc nhiều tháng trời. Trong suốt những tháng đó, nhiều lần ta tự hỏi, ta không muốn nhìn thấy chàng là vì điều gì? Vì chàng giấu giếm sự thật hàng trăm năm trời? Vì chàng đối xử với ta như người xa lạ? Hay vì ta không thể tha thứ cho những hồn tử mà mình phải chịu đựng trong suốt thời gian bên chàng dưới những thân phận khác nhau?

Thực ra, ta không hận chàng. Sau lần Thương Du tìm ta khóc lóc, ta cũng hiểu những chuyện trước kia chỉ là hiểu lầm. Nhưng ta vẫn cảm thấy rất đau lòng. Mỗi lần nghĩ tới Bạch Hạc, ta lại thấy chua xót. Ta tự nhủ rằng nếu gặp chàng, ta sẽ không thể nói gì, không thể nghĩ gì, bởi vì trái tim yếu đuối của ta sẽ chết lặng trong dòng kí ức đau buồn kia.

Ta nhất gan, như nhọc lắm có phải không?

Một buổi sáng nọ, trong lúc ta vẫn còn ngẩn người suy nghĩ về việc có nên gặp Bạch Hạc hay không, mẹ ta vào báo chàng đã rời đi rồi. Ta vừa bất ngờ, vừa chua xót. Ta chờ chàng mấy trăm năm trời không lời than vãn, còn chàng chỉ đứng ngoài động hồ ly mấy tháng đã thấy dài hay sao? Ta đau đớn nghĩ, có lẽ tiểu hồ ly ta đã quá tự đề cao mình. Phải chăng, với địa vị của chàng trong cõi tiên, chịu đến động hồ ly của ta đã là quá hạ mình? Phải chăng, kẻ kém cỏi vô dụng như ta vốn dĩ không xứng đáng với chàng? Phải chăng, chàng vốn cũng chẳng xem ta là “Tiểu Liên”, mà chỉ là đứa đồ đệ ngỗ ngược không đáng để chàng bận tâm?

Lòng ta còn cào như bị ai dày xé, chỉ mong bỏ hết mọi khuất mắt, chạy theo chàng, hỏi chàng có còn nhớ tới những ngày tháng bên Tiểu Liên hay không. Nhưng ta không dám. Chàng đã rời đi rất lâu, nhưng ta vẫn không dám tìm gặp chàng. Mặc dù ta nhận ra mình rất nhớ, rất nhớ người “sư phụ” ấy.

Ta cười chua chát. Có lẽ, ta phải chăm chỉ rèn luyện hơn.

Thoảng chốc đã hơn trăm năm trôi qua. Ta cũng có nghe qua về người ấy, biết được chàng tiếp tục cuộc sống của đấng thần quân cai quản bầu trời phía Tây. Những điều nghe được về chàng hết sức ít ỏi, nhưng bấy nhiêu cũng quá đủ cho ta rồi. Ta chọn không lãng quên, nhưng cũng cố bắt mình không được nhớ.

Trong khoảng thời gian này, đã có rất nhiều chuyện xảy ra. Kiếp nạn của ta cũng ở trong đó.

Kiếp nạn này xảy ra đúng một trăm năm sau khi màu lông hồ ly của ta thay đổi. Hôm đó ta thay mẹ đi biểu quà mừng cho một đôi uyên ương hồ ly quý tộc ở dãy Vân Sơn cách nhà ta hơn ngàn dặm. Quà mừng đến tay người nhận, nhưng ta đang cười mây trở về thì “bùm” một cái, mất hết pháp lực, trở về nguyên hình. Ta rơi vào trong một con suối không sâu lắm. Tuy không bị thương nặng nhưng người đau ê ẩm, lại ướt hết từ đầu tới đuôi.

Lúc đó ta không quá hoảng loạn, vì ta đoán được ngay đó chính là kiếp nạn của mình. Vốn không còn là tiểu hồ ly nhu nhược yếu đuối của ngày nào, ta hiểu rất rõ, đã là kiếp nạn thì không tránh được, mà muốn vượt qua thì phải hết sức bình tĩnh. Nhưng thật tình cờ, ta lại rơi vào tay của Thương Diệp.

Không còn vẻ lãng tử tiêu sái khi gặp nhau lần trước, lần này lúc phát hiện ra ta, hắn đang mang bộ mặt đói khát. Sau này ta mới biết, trước lúc nhìn thấy ta, Thương Diệp nhịn đói cũng gần ba ngày rồi. Thần tiên thì sao lại đói? Thật ra, hắn lúc này cũng trùng hợp gặp phải kiếp nạn mất hết pháp lực giống như ta, nhưng bởi vì có mang theo bùa hộ mệnh của Đông Hải Long tộc nên không đến nỗi bị đánh về nguyên hình.

Lúc nhìn thấy Thương Diệp mất sáng như sao đang ngó lại ta chăm chăm, một hàng chữ chạy trong đầu hồ ly bé nhỏ là ta: xúi quẩy, xúi quẩy, xúi quẩy. Rất may mắn, hắn không có bắt ta làm thịt, mà chỉ ôm ta chạy trốn truy đuổi của kẻ thù. Sau đó, có lẽ vì vận rủi cũng có thể lây nhiễm, Thương Diệp chịu xui xẻo thay cho cự hồ ly tím là ta.

9. Chương 9: Chương 9

Vai ta chột nặng, tiếp đến vài sợi tóc dài đỏ rực quét qua trước mặt khiến dòng suy nghĩ của ta bị cắt đứt. Ta giơ tay đẩy cái đầu tròn tròn của Thương Diệp đang đè trên vai mình, trầm giọng khẽ quát:

“Tiểu Diệp, mau ngồi ngay ngắn lại!”

“Tiểu Diệp” ủy khuất kéo kéo tay ta, giở trò làm nũng:

“Tử Ly tỷ tỷ, người ta đang nói chuyện mà ~ sao tỷ không để ý tới người ta nữa?”

Ta liếc hắn một cái, hỏi:

“Cậu vừa nói cái gì, ta nghe không rõ?”

Thật ra, Thương Diệp vốn hơn ta gần một ngàn tuổi. Nhưng lúc này, hắn còn không có khái niệm “tuổi” là gì. Từ sau khi thoát cảnh hồn phi phách tán, tính tình hắn trở nên dờ dờ ương ương, cứ như đứa trẻ con sống chết đeo bám lấy ta, gọi ta là Tử Ly tỷ tỷ.

Thương Diệp cười ngốc nghếch, bắt đầu thuật lại:

“Lúc này người ta nói, “bà chằn” Thương Du ấy, hôm qua lại bắt người ta nuốt vào mấy thứ kỳ lạ. Còn có mẹ hồ ly nữa, cứ bảo người ta phải nuốt vô. Hậu quả là sau đó người ta đau bụng mấy giờ liền.”

Ta bắt lực nhìn hắn. Người chị gái mỗi tháng cứ chạy qua chạy lại giữa Đông Hải và động hồ ly để đem thuốc quý chữa bệnh cho hắn mà biết em trai bảo bố gọi mình là “bà chằn” thì sẽ đau lòng tới mức nào? Còn có việc hắn không chịu nhận cha mẹ rỗng mà cứ khư khư gọi mẹ ta là “mẹ hồ ly”, gọi cha ta là “cha hồ ly”, cứ ở lý không chịu về, khiến họ không thể không nhận hắn làm “con trai ngoan” để khỏi làm mất lòng hoàng tử hải long tộc.

Nghe giọng điệu ai oán này của Thương Diệp, ta lại không nhịn được cơn sóng chua xót trong lòng. Đây chính là kẻ hơn trăm năm trước từng thu nhận, che chở ta trong lúc hoạn nạn, bỏ qua chuyện hắn suốt ngày đeo bám đòi ôm ấp con hồ ly nhỏ là ta. Vuốt vuốt lại mái tóc đỏ hơi rối của hắn, ta nói:

“Tiểu Diệp ngoan, hai người ấy muốn cậu uống thuốc cho mau hết bệnh, đừng trách Thương Du tỷ tỷ với mẹ hồ ly nữa.”

Nhắc tới Thương Du, ác cảm của ta dành cho nàng ấy đã hoàn toàn biết mất không còn sót thứ gì. Mặc dù nàng từng khiến ta đau vật, đau khổ khôn nguôi, nhưng hiện tại tình thương yêu em trai của nàng khiến ta hết sức xúc động. Một người chị hết lòng quan tâm chăm sóc khi em mình gặp nạn thật sự rất khó tìm trong cõi thần tiên lạnh lẽo này.

Giữa lúc bọn ta đang “tình tứ”, mẹ ta mang khuôn mặt nghiêm trọng bước vào. Mẹ nói:

“Tiểu Ly, Đông Hải Long Vương đến đây. Con mau dẫn Tiểu Diệp ra gặp ông ấy đi.”

Thì ra là “cha rồng” đến thăm Diệp bé nhỏ. Nghe tin này, ta không mấy ngạc nhiên vì suốt mấy năm hẩn ở lại động hồ ly dưỡng bệnh, ông cũng từng đến đây hai lần. Nhưng khi ta đến phòng khách, nhìn thấy cha ta đang nghiêm túc uống trà với ông ấy, lòng ta dấy lên cảm giác bất an.

Đông Hải Long Vương Thương Ngân có mái tóc xoắn đỏ sậm hơn so với Thương Diệp, khuôn mặt hơi có nét dữ dằn. Ông hỏi thăm về cuộc sống của con trai, cũng hỏi qua loa về ta. Bỗng nhiên ông nói:

“Tử Ly tiên tử, con trai ta dù sao cũng là giống rồng, ở nhờ chỗ ở các vị hồ ly như vậy mà vẫn không thể khỏi bệnh, ta thật thấy áy náy. Ta muốn đem nó về Đông Hải để thuận tiện chữa trị, nhưng khổ nỗi nó nhất quyết không chịu rời xa Tử Ly tiên tử nửa bước. Cho nên bốn vương muốn mời cô đến Đông Hải làm khách một thời gian, cô thấy thế nào?”

Yêu cầu của Đông Hải Long Vương khiến ta hết sức bối rối. Ta là loài bốn chân, dù có tiên thuật bảo vệ, xuống biển sống có hơi không được tự nhiên. Thấy ta tỏ vẻ sắp từ chối, Thương Ngân sâu kín thở dài:

“Thôi đành vậy, bốn vương chỉ có độc một đứa con trai quý này...”

Lời này thật sự đâm vào chỗ đau của ta. Dù người Đông Hải chưa từng buông lời trách ta, nhưng mỗi lần nhớ lại hoàn cảnh khiến đầu óc Thương Diệp trở nên bất bình thường, ta cảm thấy vô cùng áy náy. Nếu nói chính ta hại con người ta đến nông nổi này cũng không quá đáng.

Lần đó, trong lúc dạo chơi đây đó, Thương Diệp vô tình bị dính bùa chú của Ác Xà tộc. Bùa chú này chẳng những hại hẩn bị mất hết pháp lực, còn bị ác xà đuổi giết. Ác Xà vốn rất ghét rồng, nên dĩ nhiên để không bị cạo vẩy, Thương Diệp phải nâng cao cảnh giác hết sức có thể, lúc cần trốn thì trốn kỹ, lúc cần chạy thì chạy nhanh. Dù chưa đến nỗi phải hiện nguyên hình như ta, nhưng Thương Diệp đã mất gần hết sức mạnh nên không khác gì người phàm. Sau mấy ngày hẩn gần như kiệt sức, lúc đó mới bắt gặp tiểu hồ ly ra run rẩy bò từ dưới suối lên. Có lẽ hẩn nhận ra ta chính là con nhóc trăm năm trước ăn không uống không ở nhà hẩn, hoặc có lẽ nhờ có sự xuất hiện của ta mà hẩn nghĩ ra cách thoát thân, nên đôi mắt nhìn ta hết sức nóng bỏng. Không nói không rằng, ngay sau đó Thương Diệp ôm ta nhảy trở lại dòng suối, hóa thành một con rồng đỏ không lớn không nhỏ bơi thực mạng về phía sông. Suối đổ ra sông, sông đổ ra biển, hẩn sắp về được nhà thì có một cái lưới hắc ám túm lấy bọn ta, kéo cả rồng lẫn hồ ly lên bờ.

Nhìn thấy kẻ hóa phép biến ra tấm lưới kia, ta há hốc vì ngạc nhiên. Đây không phải là vị đại ma vương lẽ ra đang đoàn tụ bên người vợ xinh đẹp dịu dàng hằng mong nhớ, Ly Tình hay sao? Qua mắc lưới, ta ngược nhìn hẩn, cảm thấy sau một trăm năm tên ma đầu này thay đổi rất nhiều, giống đã trở thành kẻ xa lạ. Ly Tình mặc trang phục rộng màu đen, thân mình to lớn hơn trước, đôi mắt đã chuyển thành màu đỏ dữ tợn. Dù hẩn vốn là ma vương, nhưng trước đây khi gặp hẩn, ta không có cảm giác rét lạnh như bây giờ. Đường như không còn chút dấu vết ám áp nào trong đôi mắt của hẩn nữa.

Con rồng kẹt chung tấm lưới với ta khê nhúc nhích, cất giọng thì thầm nho nhỏ:

“Hồ ly, nàng biết tên yêu ma này sao? Sao nhìn hẩn không chớp mắt như vậy?”

Cái tên này sao còn quan tâm được chuyện này? Khoan đã, sao Ly Tình lại quăng lưới bắt hai người bọn ta? Nếu hẩn muốn giúp, thì chẳng phải nên dọn đường để Thương Diệp bơi về biển, hoặc tháo dỡ bùa chú trên người bọn ta là xong ư?

Ta cảnh giác hỏi:

“Ly Tình, là người phải không? Sao người lại ở đây?”

Ly Tình khẽ nhếch môi, từ trên cao nhìn xuống một rỗng một hồ ly đang tạo thành một đồng lộn xộn lên bờ sông. Hắn cất giọng khàn đục:

“Tử Ly, đã lâu không gặp.”

Thương Diệp liếc nhìn ta đầy nghi hoặc. Ly Tình nói tiếp:

“Người đang tự hỏi tại sao ta còn ở đây, mà không phải ở ma giới? Có lẽ người tưởng ta trăm năm qua ta vẫn sống hạnh phúc bên Ly Hương. Nhưng không phải... Ta hoàn toàn không thể làm nàng ấy sống lại. Bởi vì thể xác của nàng ấy đã bị kẻ khách hủy mất rồi.”

Ta sửng sốt. Một trăm năm qua, hắn vẫn chưa thể đoàn tụ với người thương ư? Thì ra nàng kia đã mất đi thể xác, như vậy thì linh hồn Ly Hương có hoàn chỉnh thì hai người cũng không thể bên nhau. Không cần nói cũng biết hắn đã sống trong đau khổ và tuyệt vọng thế nào! Ta cất giọng run run:

“Ta... không biết. Ta rất tiếc. Nhưng Ly Tình, tại sao người lại quăng lưới bắt chúng ta lên bờ?”

Ly Tình bỗng cười điên cuồng.

“Tử Ly, ta tìm người rất lâu, rất lâu. Nhưng người được bảo vệ quá kỹ, ta không thể tiếp cận người. Người biết không, chỉ có người, chỉ có người mới có thể giúp ta làm nàng sống lại.”

Ta ngơ ngác nhìn hắn, lẩm bẩm:

“Sao có thể...”

Cơ thể Thương Diệp chợt giật mạnh, hắn cất giọng hốt hoảng:

“Tử Ly, cẩn thận!”

Nhưng Ly Tình đã đưa tay vào lưới tóm được ta. Bị hắn giữ lơ lửng giữa không trung, ta trợn mắt nhìn tám lưới tự động siết chặt lại lại kéo Thương Diệp xuống đáy sông. Ly Tình chợt dịu giọng:

“Tử Ly, chúng ta cũng xem như cũng có chút tình nghĩa. Người phải giúp ta. Linh hồn của Ly Hương quá yếu ớt, không chịu được bất kỳ bài xích nào. Chỉ có cơ thể người từng tiếp xúc với linh hồn của nàng, chỉ có cơ thể người mới có thể chấp nhận nàng không chút phản kháng.”

Ly Tình vừa nói xong, ta đã được biến trở lại hình người. Ta mệt mỏi nằm xụi lơ trên đất, ngược mắt nhìn hắn:

“Ly Tình, người muốn ta nhường thân thể này cho Ly Hương của người sống lại? Người đang đùa sao? Ta cũng có linh hồn của riêng mình, nếu không có thể xác, nó sẽ đi đâu?”

Ly Tình nhếch khóe môi:

“Tử Ly, người không bao giờ tưởng tượng được một trăm năm qua ta đã trải qua những gì. Một trăm năm cô đơn, tuyệt vọng cùng cực! Nhưng một trăm năm đó không trôi qua vô nghĩa, bởi ta đã tìm được đá Thu Hồn nằm sâu dưới ba tầng địa giới. Chỉ cần ta thu linh hồn của người vào đây, Ly Hương của ta đã có thể sống lại rồi.”

Hắn lạnh lùng bổ sung thêm:

“Ta biết người sẽ không đồng ý, nhưng người không có quyền quyết định, vì bây giờ người đang ở trong tay ta.”

Không thể! Ly Tình mà ta biết không giống như thế này! Ly Tình ta từng gặp một trăm năm trước là kẻ tình nghĩa, thẳng thắn. Nhưng dường như kẻ đó đã chết chết rất lâu, rất lâu rồi. Tên yêu ma độc ác, ích kỷ, tàn bạo trước mặt ta vốn là tên một đại ma đầu đứng nghĩa!

Phải chăng, sự tuyệt vọng cùng cực có sức mạnh biến kẻ lương thiện thành ác ma?

Trước mặt ta chợt hiện ra một viên đá nhỏ màu đen trôi lơ lửng. Ta biết nó là gì. Viên đá nhỏ bằng ngón tay này lại có khả năng giam giữ một linh hồn! Ta sợ hãi định giãy giụa, nhưng phép thuật của Ly Tình trói buộc khiến ta không thể nhúc nhích. Ta bắt đầu cảm thấy đầu nặng nề, trong khi cơ thể nhẹ bẫng. Dường như có một sức hút vô hình đang kéo ta rơi vào khoảng không cuộn xoáy.

Một tiếng gầm lớn làm ta rơi khỏi trạng thái thôi miên lơ lửng. Ly Tình gào thét:

“Là ai? Tên khốn nạn nào phá hỏng chuyện tốt của ta?”

Tim đập thình thịch, ta nhìn xuống chân. Thật nhẹ nhõm, ta vẫn còn nằm trong thể xác của mình. Một người chạt vật trôi lên từ dưới sông, tay nắm Viên đá Thu Hồn không còn đen đúa mà phát ra chút ánh sáng yếu ớt. Ta sửng sốt khi nhìn ra kẻ đó chính là Thương Diệp vốn đang bị trôi dưới sông. Trông hắn thật thảm hại. Thương Diệp cất giọng cười khan:

“Ma đầu, có giỏi thì đấu với ta. Đừng ức hiếp phụ nữ!”

Ly Tình tung một chưởng khiến Thương Diệp ngã lộn nhào, suýt nữa rơi lại xuống sông. Ta vội bò lại ôm lấy hắn, dang tay che chở cho hắn. Dù ta không biết hắn làm cách nào thoát được đá Thu Hồn, nhưng ta biết hắn vẫn chưa phục hồi hết pháp lực, lại cố gắng cứu ta. Là ta liên lụy hắn. Nhưng trái với dự kiến, Ly Tình không đánh tiếp nữa. Hắn thụt lùi vài bước, đôi mắt trợn trừng nhìn viên đá nhỏ đến nỗi sắp sửa lòi ra, miệng lẩm bẩm:

“Không thể nào... không thể nào... ta tốn bao nhiêu công sức mới tìm được vật ấy... nó lại chỉ dùng được một lần...”

Trong cơn thất thần, hắn chợt rút từ trong ngực ra một quả cầu màu tím, nhìn nó dịu dàng:

“Ta đã kiên trì hi vọng, hi vọng rất nhiều. Nhưng mỗi lần ta gần đến đích, đón chờ ta chỉ là thất vọng... Nàng nói xem... tại sao trời không muốn giúp chúng ta... tại sao?”

Ly Tình bắt ngờ rời đi.

Ta vẫn còn ôm chặt Thương Diệp đang mềm nhũn, hốt hoảng không hiểu hắn đã làm cách nào cứu được chúng ta. Chợt hắn cất giọng mệt mỏi:

“Từ Ly... nàng là con hồ ly tím của hồ tộc sao? Ta không hiểu sao lại cứu nàng, nhưng hình như ta quá hấp tấp rồi... Hình như ta cảm thấy mình đang bị hút vào trong hòn đá Thu Hồn này, nàng nói xem...”

Ta chợt hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội điểm huyết của hắn, đồng thời hét lên:

“Thương Diệp, người mau quay trở lại, mau quay trở lại!”

Viên đá trên tay hắn sáng lên lần cuối rồi tắt ngúm.

Lúc Thương Diệp thức dậy trong vòng tay của ta, hắn dường như đã thành người khác. Hắn trở nên ngốc ngếch ngếch, không nhận ra ta, cũng không nhớ bất kỳ chuyện nào trong quá khứ. Ta hiểu, trong lúc vội vã thoát hòn đá từ tay Ly Tình, hắn đã vô tình chuyển hướng phép thuật thu hồn về phía hình, khiến hồn phách của hắn suýt bị khóa lại trong hòn đá đó. Mặc dù ta kịp thời đưa linh hồn hắn quay trở về, nhưng dường như tổn thương quá lớn đã khiến tâm trí hắn không thể lập tức trở lại bình thường.

Tiên y nói, Thương Diệp suýt nữa thì hồn phi phách tán. Nếu được chăm sóc tốt, hắn có thể hồi phục, nhưng cũng có thể ngu ngốc mãi mãi. Điều tùy thuộc vào linh hồn hắn có đủ mạnh mẽ để tự chữa lành sau tổn thương hay không.

10. Chương 10

Thấy ta thất thần, Thương Ngân hắng giọng, hỏi tiếp:

“Từ Ly tiên tử, cô chưa trả lời bốn vương.”

Ta dịu dàng đáp:

“Thưa Long Vương, điện hạ có ơn với Tiểu Ly, dĩ nhiên Tiểu Ly có bốn phận bồi người cho đến khi người bình phục.”

Thương Ngân vuốt râu tỏ vẻ hài lòng, trong khi cha ta trở nên đầy căng thẳng. Nhưng ông không nói gì. Dù sao, chuyện ta thiếu nợ con trai người ta là thật, vả lại, Đông Hải là một thế lực quá lớn, không gây mất hòa khí thì hơn.

Ta đành phải đi theo cha con Thương Diệp về Đông Hải.

Thương Diệp được trở về dưới nước, niềm vui sướng hiện rõ ra mặt. Nhưng ta thì không cảm thấy như vậy. Cảm giác lúc trước làm con hồ ly được phép thuật của Thương Diệp che chở, có thể thoải mái chạy lảng tránh với cảm giác bị giam lỏng trong làn nước như bây giờ thật là khác nhau một trời một vực. Chưa kể các vị tiên rồng rùa cá tôm ở chỗ này đều nhìn ta bằng loại ánh mắt bài xích, điều này khiến ta không thoải mái tí nào.

Một hôm, ta đang dẫn Thương Diệp đi bộ quanh vườn san hô thì có hai giọng nói the thé lọt vào tai:

“Biết gì chưa? Nhị điện hạ và tiên nữ hồ ly sắp thành thân rồi.”

“Người nghe ai nói? Sao có thể nhanh như vậy, trong long cung chúng ta còn chưa có động tĩnh gì kia mà.”

Đáp lại là tiếng cười khúc khích:

“Ấy ấy... Người ta đã dâng đến tận nhà, còn không có chuyện đó xảy ra? Chúng tiên ngoài kia đã đồn ầm lên chuyện tiên nữ hồ ly lấy thân báo đáp kia kìa....”

Ta vội vã thoát khỏi chỗ đó, cảm thấy máu nóng dồn hết lên mặt. Tên Thương Diệp không biết tốt xấu còn nắm lấy tay ta xoa xoa, cất giọng lo lắng hỏi:

“Tử Ly tử tử, sao tử giận vậy? Người ta không ngoan nên tử không vui sao?”

Vốn đã sẵn bức bối vì môi trường sống không phù hợp, ta bỗng cảm thấy cái từ “lấy thân báo đáp” kia thật chói tai. Ta liếc mắt nhìn hắn, bực dọc nói:

“Ai là tử tử của ngươi? Tử tử của ngươi là Thương Du, không phải ta.”

Thương Diệp ngẩn ra, ánh mắt ngây thơ vô tội rung rung sắp khóc. Chợt một giọng nói bất bình vang lên:

“Em ta đã làm gì có lỗi, sao cô làm nó khóc thế kia?”

Là Thương Du. Ta hơi dịu giọng nói:

“Là ta khó chịu nên có hơi nặng lời với cậu ấy. Ta không cố ý.”

Thương Du hừ lạnh:

“Cô có gì mà phải khó chịu chứ!”

“Nghe lời hồ đồ làm ảnh hưởng tới thanh danh, ta làm sao dễ chịu được.”

“Đừng quên em trai ta ra nông nỗi này là vì cô. Cô liệu hồn mà đối xử tốt với nó. Còn định giở thói tiểu thư kiêu căng ra sao?” Thương Du nói mát.

Mất thấy Thương Diệp sắp mở miệng bênh vực ta, nàng ta xoay lưng bỏ đi. Ta chợt có cảm giác không đúng. Ta nhớ rằng trước đây khi gặp ta ở động hồ ly, Thương Du không hề nói nặng, cũng không oán trách ta nửa lời. Vì sao kể từ khi ta xuống Đông Hải Long Cung bầu bạn với Thương Diệp, thái độ của nàng ấy đối với ta lại thay đổi như vậy?

Trong lúc tâm trạng phiền muộn, ta định quay về nhà một chuyến. Nhưng ta phát hiện ra rằng không biết từ khi nào, cánh cửa lớn của Long cung khước từ để ta bước qua. Mỗi lần muốn bước ra, ta đều bị một bức tường vô hình vững chãi ngăn lại, có lúc còn suýt nữa dập mũi. Ta ngạc nhiên hết sức, Long Vương lúc trước mời ta đến làm khách, chứ đâu phải làm tù nhân?

Ta quyết định chạy đến chỗ vợ chồng Long Vương để hỏi cho ra lẽ, nhưng lại đến đúng lúc hai người đang thưởng trà. Trà dưới Long cung khác với trà trên đất liền, là một loại hỗn hợp sánh đặc, mùi hơi nồng nhưng nhìn chung vẫn có đặc trưng của trà nói chung. Ta bất đắc dĩ ngắt ngang nhã hứng của họ:

“Xin hỏi Long Vương, sao người đặt cấm chế trên cánh cổng của Long cung? Tiểu Ly muốn về thăm nhà nhưng không thoát ra được.”

Đông Hải Long Vương chưa kịp đáp, Long Hậu đã cất giọng lạnh lùng:

“Tiên tử đừng nghĩ nhiều, chăm sóc tốt cho con trai ta là được. Chuyện về nhà, xin hãy nán lại một thời gian.”

“Đúng vậy.” Thương Ngân nói. “Thương Diệp chưa bình phục, mong tiên tử hãy nghĩ cho nó.”

Ta ngập ngừng nói:

“Ngoài kia xuất hiện lời đồn không hay, e là nếu tiếp tục ở đây, sẽ làm ảnh hưởng danh tiếng Đông Hải Long Cung. Tiểu Ly nghĩ vẫn nên trở về động hồ ly một thời gian thì hơn.”

Long Hậu chợt vỗ mạnh lên bàn, hơi sấn giọng:

“Con trai ta còn chưa nói gì, cô sợ bị kẻ khách chê cười ư? Tiên tử, người quá coi trọng bản thân mình rồi.”

Ta càng nghĩ càng thấy quái lạ, sao ta cứ có cảm giác cặp vợ chồng già này đang xem mình là đứa con dâu bị ghẻ lạnh mà đối đãi vậy kia? Chợt một giọng cười trong trẻo vang lên, khiến sắc mặt vợ chồng Long Vương thay đổi. Hai người đứng dậy, hướng một cái bóng trắng vừa xuất hiện ở ngưỡng cửa vái chào:

“Chuyện trong nhà để cho Thần quân phải chê cười, thật hổ thẹn!”

Ta thì đứng sững ra đó. Cái người được gọi là Thần quân kia, đang nhìn về hướng ta mỉm cười. Đã bao lâu rồi ta mới nhìn thấy gương mặt này? Ta nhớ rõ, lần cuối cùng nhìn thấy chàng là một trăm mười mấy năm về trước. Thời gian một trăm mười mấy năm ấy đối với thần tiên không được xem là quá lâu, nhưng đối với hạ giới là thời gian của một đời một kiếp. Khóe mắt ta chợt cay cay, cảm giác chua xót quen thuộc lại bắt đầu dâng lên. Thực ra, ngay từ lần bái sư trên đỉnh Tinh Sơn, mỗi lần nhìn thấy người đó, ta sẽ trải qua loại dằn vặt vô hình này. Lúc chưa nhớ lại chuyện bông sen trắng kia, ta còn có thể tự lừa dối mình, cố gắng đối đãi với chàng bằng tình cảm mà người học trò nên có với thầy của mình. Ta giả vờ rất giỏi, không chế tình cảm của mình hết sức tài tình. Nhưng mà bây giờ ta cảm thấy việc đó đã trở nên hết sức khó khăn. Đoạn ký ức được Ly Tình khơi gợi đã nâng những cảm xúc ấy vượt quá giới hạn của ta, khiến ta không thể bình tĩnh đối mặt với Bạch Hạc như trước nữa.

Một trăm năm qua, mỗi khi nhớ đến chàng, cảm giác chua xót đó chưa bao giờ biến mất. Cho dù ta tốn bao nhiêu nhiều thời gian để rèn luyện cho mình một trái tim vững vàng cứng cỏi, nhưng giây phút đứng trước mặt chàng, ta nhận ra mình vẫn chỉ là con hồ ly nhu nhược gốc ghếch như ngày nào.

Dường như không nhận ra ánh mắt ngấn lệ đầu đau thương của ta, Bạch Hạc quay sang gạt đầu với vợ chồng Long Vương, nghiêm trang nói:

“Là bốn thần quân đường đột, mong người đừng bận tâm.”

Chàng xoay người quay ra ngoài điện, cứ như vậy phớt lờ ta. Vợ chồng Long Vương cũng vội vã đứng dậy rời theo. Đứng một mình giữa căn phòng sơn son thiếp vàng, ta chợt cảm thấy thật lạnh. Ta muốn về với động hồ ly ấm áp hơn bao giờ hết.

Nếu phá được cấm chế, ta có thể ra ngoài đúng không?

11. Chương 11

Ta hồi hận rồi. Vì cứ gì mỗi lần nhìn thấy chàng, ta lại kích động như vậy? Sau khi vận dụng hết toàn lực đánh vào cấm chế, ta lập tức bị phản pháo. Không biết Long Vương đã dùng loại cách thức gì khiến bức tường vô hình này vừa hùng mạnh vừa hung hiểm gấp nhiều lần những cấm chế thông thường. Vì va chạm pháp thuật quá kịch liệt, cả người văng vào một nhánh san hô lớn, lộn nhào mấy vòng. Một cảm giác tanh

nồng chợt tràn lên họng. Ta học máu, khắp người bùng lên cảm giác đau đớn rã rời. Tứ chi vô lực, ta nằm bất động giữa bụi san hô hàng canh giờ không đứng dậy nổi.

Trong lúc mơ màng, ta loáng thoáng nghe tiếng gọi “Tử Ly tỷ tỷ” của Thương Diệp, hình như có thêm tiếng dỗ dành của Thương Du. Ta cảm thấy hơi buồn cười. Thương Du có biết Bạch Hạc đang ở thủy cung? Nàng có còn nhớ chàng, có còn muốn được ở bên chàng không?

Ý thức ta thoát đầu vẫn còn rất tỉnh táo, nhưng dần dần ta cảm thấy thấy tâm trí nặng nề như đi vào làn sương mù. Mãi mất một khoảng thời gian rất lâu, rất lâu, ta mới nhận ra mình đã chìm vào trong mộng cảnh. Giữa làn khói sương lảng bãng, tha thoáng trông thấy hình bóng một người đàn ông áo đen đứng dựa vào tảng đá lớn, mắt nhìn xa xăm. Chợt người đó vươn tay về phía ta, giọng nỉ non:

“Hoa nhi, ta sai rồi. Ta không biết bệnh của nàng đã trở nặng như vậy... hãy trở lại đi, Hoa nhi...”

Rồi lại chuyển sang giọng trầm buồn:

“Ngọc Hoa, tại sao nàng không nhận là nàng yêu ta? Chúng ta vốn có thể hạnh phúc bên nhau, sao nàng lại chọn cô đơn vô vô?”

Thân hình người đó chợt trở lên cao lớn, chất giọng khàn đục:

“Ly Hương, nàng không thể trở lại bên ta sao?”

Người đó lại đột nhiên thay đổi vóc dáng, cùng lúc bỏ nhào về phía ta:

“Tử Ly tỷ tỷ, sao không dẫn người ta đi theo?”

Ta hốt hoảng ngồi bật dậy, chợt thấy trán đau nhói. Bình tĩnh lại, ta nhận ra mình đang ở trên giường. Vừa nãy lúc bất ngờ ngồi dậy, ta đã đụng trúng đầu kẻ đang sửa chăn cho mình.

Bạch Hạc xoa xoa trán, cười tủm tỉm:

“Nha đầu ngốc, định mưu sát sư phụ sao?”

Ta cuối đầu, ừ ừ nói:

“Hơn một trăm năm rồi, người vẫn còn nhớ đồ đệ này ư?”

“Ta có lúc nào quên, chỉ có con là quên sư phụ mà thôi.”

Lòng ta nặng trĩu. Ta giương ánh mắt ai oán có lực sát thương cao độ về phía kẻ đầu sỏ chuyên nói những câu khiến ta đau lòng kia. Chàng thở dài, nói:

“Dù thế nào con cũng từng do một tay ta dạy dỗ, sao ta có thể bỏ mặc con? Nhưng mà con quá lỗ mãng rồi, cấm chế Cổ Long Huyết là thứ con có thể lao vào sao? Nếu ta không tới kịp, con biết kết cục của mình chứ?”

Cổ Long Huyết chính là máu của Cổ Long Thần, vị thần hùng mạnh của Long tộc đã phi thăng gần vạn năm trước. Chưa kể làm sao Đông Hải Long Vương có được thứ bảo vật này, một tiểu hồ ly như ta dĩ nhiên không có khả năng chống lại sức mạnh của thần. Ta biết mình sai, ta cũng hối hận rồi. Nhưng ta kích động như vậy cũng bởi vì chàng. Chàng lại còn dùng giọng điệu sư phụ dạy dỗ ta. Dĩ nhiên chuyện chàng là sư phụ ta là sự thật, nhưng chàng cũng từng là phu quân, là tình nhân, là người bảo hộ của ta. Ta vẫn còn nhớ từng kỷ niệm, từng cảm xúc, từng nỗi đau trong tình kiếp kia. Ta không thể giống như những tiên nhân khác, xem những điều đã trải qua trong tình kiếp là cõi trần hư vô. Ta vẫn luôn đau xót, dằn vặt cho những lần dở dang đó. Ngay cả thời gian ở Tĩnh Sơn làm cô học trò ngoan của chàng, đáng về không để ý cũng chỉ là giả vờ. Ta đã khổ sở tự dối lòng trong suốt trăm năm làm đồ đệ của chàng. Nhưng mọi thứ đều đã vượt quá giới hạn, ta cũng không thể tiếp tục bắt ép bản thân thêm nữa. Vì vậy, hiện tại ta không thể dùng thứ tình cảm thuần khiết của học trò mà hiếu kính với chàng được.

Một ngón tay xoa xoa lên má ta, tiếp theo giọng chàng dịu dàng hỏi:

“Tiểu Ly, có chuyện gì vậy? Sao con lại khóc thế kia?”

Ta không đáp, quyết liệt nhắm mắt lại. Cứ để mặc những giọt lệ kia đi.

Có lẽ vì ta là con hồ ly có linh hồn không lành lặn, cho nên tính tình của ta không được tốt, khả năng chịu đựng cũng kém hơn những thần tiên khác rất nhiều. Lúc này ta chỉ cảm thấy đau lòng, đau lòng không dứt. Cho nên, ta chỉ có thể nhắm mắt lại, ngăn mình tiếp tục buồn bã. Ta quyết định mình sẽ ngủ một giấc thật lâu thật lâu, phải quên được vị tiên đáng ghét tên Bạch Hạc kia.

Nhưng ta lại nhìn thấy Bạch Hạc trong làn khói trắng. Lần này chàng nói:

“Tiểu Ly, theo ta về Tĩnh Sơn đi.”

Không tự xưng là “sư phụ” nữa sao? Ta nhếch mép, đáp lại:

“Thương Diệp sẽ thế nào?”

“Ta chữa cho hần.”

“Còn chúc Bạch Sứ thì sao?”

“Ta không làm nữa”

Không thể tin, không thể lại tin chàng được, ta tự nhủ lòng như vậy. Ta mím môi nói:

“Ta muốn về nhà.”

“Tĩnh Sơn rất gần động hồ ly.”

“Sẽ làm hư thanh danh của chàng.”

Bạch Hạc chột nhếch môi:

“Vốn đã hư lâu rồi.”

Ta không nhìn chàng nữa, cúi đầu im lặng. Chàng hơi cao giọng hỏi:

“Lại giận nữa sao?”

“Không có.”

Một thoáng trầm mặc. Cuối cùng ta hít một hơi dài, khẽ nói:

“Ta sợ. Ta sợ sẽ lại mất chàng như những lần trước, sẽ lại tiếp tục cô đơn. Từ khi biết chàng, yêu chàng, dù còn là làm người phàm hay là thần tiên, phần lớn ngày tháng của ta trôi qua trong nỗi mong nhớ vời vợi. Ta sợ cảm giác của người thiếp mỗi mất chờ quân, ta sợ cảm giác một mình bơ vơ mỗi mòn trên đỉnh núi, ta sợ cảm giác bất lực, vô vọng khi không thể tìm được người mình yêu. Vì mỗi lần thấy chàng, trái tim ta lại rung động mãnh liệt, ta sợ niềm hạnh phúc khi ở bên chàng sẽ khiến ta quên hết bao nỗi cô đơn trước đây, sau đó lại tự khiến mình thương tích đâm đũa.”

Ta cúi đầu, từng giọt, từng giọt nước mắt lăn trên gò má. Ta nghe giọng chàng nỉ non:

“Sau tất cả, ta chỉ có thể nói xin lỗi nàng. Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, là ta sai.”

Sau đó chàng dịu dàng ôm chầm lấy ta, bao phủ ta trong ấm áp chưa từng có. Vòng ôm này vừa xa lạ vừa gần gũi, khiến trái tim đau nhức của ta trở nên mềm mại hơn. Nhưng chàng càng siết càng chặt, khiến ta gần như không thở nổi. Ta há miệng định kêu lên, nhưng lúc mở bừng mắt, ta mới phát hiện mình mới vừa thật sự thức dậy sau giấc ngủ dài đằng đẵng kia. Bên khung giường vắng vẻ nào đã còn bóng dáng của Bạch Hạc. Khó khăn lắm ta mới trút được nỗi lòng nặng trĩu của mình, nhưng hóa ra đó cũng chỉ là một giấc mơ. Chàng sẽ chẳng bao giờ nghe được, sẽ chẳng bao giờ hiểu được rằng có một tiểu hồ ly vẫn đang âm thầm thương nhớ chàng, sợ hãi chàng, day dứt vì chàng. Lần này, ta thật sự buông thả mọi cảm xúc của mình, bật khóc nức nở. Ta không quan tâm ai đang ở bên ngoài, ai đang lắng nghe. Ta muốn khóc cho đến khi quên đi trời đất, quên đi bản thân. Ta muốn khóc cho đến khi quên được chàng.

12. Chương 12: Ngoại Truyện: Ván Cờ Của Bạch Hạc

Nước mắt của cô gái đang ngủ giống như từng hạt pha lê không ngừng tràn ra từ khóe mắt đang nhắm chặt, khiến đáy lòng ta nảy ra một loại xúc cảm kì lạ: hình như là đau lòng. Ta lặng lẽ ngắm vẻ say ngủ đầm đìa nước mắt của nàng, không ngừng tự hỏi mình đã sai ở đâu. Một tiên nga ngáp ngừng gõ cửa, báo Hồ Vương vào thăm con gái. Ta đứng dậy, nhận ra đã đến lúc mình phải cáo từ.

Lúc ta trở về cung điện Bạch Sứ đứng cheo leo trên vách đá Hoàng sơn, mặt trời đang phủ từng vệt đỏ rực, tạo nên tấm màn ánh sáng lung linh giăng kín góc trời phía Tây. Ta lặng lẽ ngắm nhìn quang cảnh hùng vĩ của đất trời, của núi rừng âm u phía bên dưới. Tiên nga vào báo Diêm Vương lại đến thăm, ta liền sai người chuẩn bị một bàn cờ và một bình trà tiên đãi khách.

Một người dáng mảnh khảnh, mặc áo choàng trắng phiêu phiêu chậm rãi bước vào phòng, trên môi không quên mang theo nụ cười trang nghiêm cao ngạo. Ta gật đầu coi như chào hỏi, giơ tay mời gã mới ngồi xuống ở phía đối diện. Ván cờ bắt đầu.

Thiêm Yêu đặt xuống một quân cờ trắng, bằng giọng hỏi:

“Thần quân đã đoán ra kiếp nạn sắp tới là gì chưa?”

Ta đặt quân cờ đen, mỉm cười:

“Sống chết theo mệnh trời.”

Gã cũng bật cười theo:

“Thần quân, người mà có mệnh hệ nào sẽ có kẻ đau lòng lắm đó.”

Ta hơi trầm giọng:

“Đừng nói bừa.”

Thiêm Yêu vuốt vuốt chòm râu, cười tủm tỉm:

“Từ lúc ta sinh ra tới nay, chưa hề thấy thần quân động lòng với một ai. Nhưng sự việc xảy ra hơn hai trăm năm trước đã khiến ta thay đổi cách nghĩ của mình.”

Thiêm Yêu chợt hỏi:

“Thần quân, tại sao ngài lại lưu giữ bông sen đã chết trên đỉnh Tinh Sơn?”

Ta nói:

“Thiêm Yêu, đây không phải là chuyện có thể bàn luận.”

Gã tắc lưỡi:

“Ta chỉ không hiểu, vì sao người si tình với một hoa tiên không đủ hờn phách, lại phớt lờ tình cảm từ linh hồn đầy đủ của nàng ấy?”

Lại tiếp tục lẩm bẩm:

“Chẳng lẽ, ngài cho rằng các loài động vật đều là con cháu của mình nên không thể phát sinh tình cảm với tiểu hồ ly?”

Ta làm mặt lạnh không đáp, nhưng bên trong thì đau đầu không thôi. Ít ai biết được rằng, Diêm Vương gia lại là một thần tiên thích buôn chuyện. Không may thay, vì giữ chức cai quản đường sinh tử của tam giới hơn hai vạn năm qua, gã nghiêm nhiên nắm được vô số bí mật của con người, thần tiên, yêu quái.

Trong đó có bí mật của ta.

Hay nói đúng hơn, là bí mật mà ta và Thiên Long Hậu Tinh Khê hằng che giấu hơn vạn năm qua.

Ngày đó, lúc ta đã trở thành Cổ Long Thần duy nhất còn sót lại giữa trời đất, có một vị nữ tiên quý trước của động thần long không nhúc nhích đến hàng trăm năm, cầu xin ta làm sống lại đứa con trai đã hờn phi phách tán của nàng. Nhưng ta không làm được điều đó. Ngay cả khi ta là một vị thần hùng mạnh, sức

mạnh của ta cũng có giới hạn. Không ngờ, đến phút cuối cùng, nàng ta lại đưa ra Thần Long lệnh, viên ngọc chứa lời thề cổ xưa của Cổ Long Thần Tộc sẽ thực hiện một ước nguyện cho con cháu loài rồng. Vì ước nguyện đó, ta bắt đắ dĩ trở thành thể thân của Bạch Hạc, con trai cả của Thiên Long Vương, cũng chính là Bạch Sứ thần quân được chúng tiên kính ngưỡng, ca tụng.

Ta hơi trầm giọng hỏi:

“Thiêm Yêu, từ đâu mà Thương Ngân có máu của Cổ Long Thần?”

Gã hơi chững lại, cười ngượng ngùng:

“Lần trước ta thua Long Vương một ván cờ, nên phải làm cho ông ấy một việc.”

Một quân trắng bị loại. Ta mỉm cười vút nó ra bàn cờ, miệng hỏi:

“Việc đó là gì?”

“Là cứu con trai Thương Diệp của lão.”

Thấy ta không nói gì, Thiêm Yêu cuối cùng cũng dờ bỏ vẻ dè dặt của người đứng đầu Minh giới, vẻ mặt tràn đầy bất đắ dĩ giải thích:

“Viên huyết châu đó được thu thập trong những lần trị thương cho thần quân trước đây, ta trân quý vô cùng nhưng phải dứt ruột đưa nó cho lão Long Vương để lão cứu con trai. Ta cũng không hiểu sao lão lại dùng nó pha cấm chế, suýt nữa hại chết cả tiểu hồ ly. Chẳng lẽ lão không tin đến cả Diêm Vương đại lão gia là ta?”

Ta im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Thiêm Yêu lại thờ dài ảo não mà rằng:

“Thần quân ơi thần quân, việc ta làm chẳng phải vì muốn hóa giải kiếp nạn sắp tới của ngài hay sao? Công đức của ngài đang thiếu, cực kỳ thiếu. Ngài đừng tưởng ta không biết, lúc Thương Diệp suýt bị hút mất hồn, ngài đang ở ngay dưới đáy sông, còn táy máy pháp thuật. Nếu lúc đó ngài triệt để ra mặt cứu họ, chẳng phải Thương Diệp sẽ không có mệnh hệ gì? Có gì ngài không làm?”

Ta nói:

“Đó là kiếp nạn của Thương Diệp. Nếu ta nhúng tay vào quá sâu, chẳng phải gián tiếp hại chết hấn sao?”

Thiêm Yêu bưng tĩnh ngộ. Gã chợt xoa xoa trán:

“Ta làm sao mà suy nghĩ sâu xa được như ngài. Là ta nhiều chuyện.”

Ta nói:

“Hệ thống công đức của tiên nhân các người đối với kiếp nạn của thần cũng giống như đem cát lấp biển. Thần sống đến mười vạn tuổi đều phải chịu thần kiếp, hoặc tan vào hư vô, hoặc trường tồn với trời đất. Chỉ e nếu ta rơi vào trường hợp thứ nhất, trên đời chẳng những không còn Bạch Hạc, tam giới cũng sẽ chẳng còn thần.”

Nói xong, bản thân ta cũng không khỏi bùi ngùi. Thời gian là thứ hệ thống đáng sợ nhất trên khắp vùng trời này. Trong mấy vạn năm cuộc đời của ta, tam thể đã trải qua không biết bao nhiêu xoay vần, bao nhiêu thăng trầm, bao nhiêu thay đổi. Là kẻ chứng kiến và góp phần tạo ra những thay đổi trong dòng thời gian đó, có lúc là cảm thấy sự tồn tại của mình còn lặng lẽ hơn những dãy núi đá sừng sững của Hoàng Sơn. Nếu không phải sự kiện xảy ra cách đây hàng vạn năm trước, ta nghĩ mình sẽ âm thầm hòa vào mạch sông núi đất trời giống như hầu hết những vị thần khác.

Trong lúc ta thất thần, Thiêm Yêu thuận thế ăn mất một quân cờ của ta. Ta thở dài:

“Không cho bản thân quân một con đường sống sao?”

Diêm Vương cười ha ha:

“Thần quân, từ trước tới giờ ngài ỨC HIẾP ta quá nhiều rồi.”

Ta không nói, nhẹ nhàng đặt xuống một quân cờ. Thiêm Yêu nhanh chóng thay đổi sắc mặt:

“Sao có thể?”

Chưa đầy nửa khắc gần ngủ, khuôn mặt Thiềm Yêu thay đổi đủ loại cảm xúc. Cuối cùng gã ngồi thẳng lưng, không lấy thêm quân cờ nào nữa.

“Thần quân, cô bé tiểu hồ ly có vẻ rất thích ngài.”

“Người đang nói về đứa đệ tử cứng đầu của ta sao?”

Thiềm Yêu nhăn nhó, xoa xoa trán:

“Ván cờ này, ta lại thua rồi.”

Gã hỏi:

“Thần quân, người thực sự chưa đoán ra được kiếp nạn của mình sao?”

Ta thử dài, lắc đầu. Đoán được thì sao, không đoán được thì thế nào? Tan thành khói bụi hay sống cùng trời đất, đối với ta chỉ khác nhau ở hình thức tồn tại mà thôi.

Thiềm Yêu đi rồi, ta tiếp tục ngắm bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ. Giữa không gian tĩnh lặng, tai ta văng vẳng giọng nói vừa quan tâm vừa châm chọc của gã:

“Thần quân, cô bé tiểu hồ ly có vẻ rất thích ngài.”

13. Chương 13: Ngoại Truyện 2: Nỗi Lòng Của Diêm Vương

Ta nhớ mãi mùa xuân ba vạn sáu ngàn năm trước, lúc ta còn là một con cóc có linh tính ngồi chồm hổm ngủ gật giữa một hốc bùn nhỏ dưới trần gian. Tiếng động rầm rầm của bước chân chột vang lên làm ta giật mình hoảng sợ. Trong cơn hoảng hốt, ta nhảy ra khỏi hang, định lao xuống sông trốn. Không ngờ có một bàn tay tóm lấy ta giữa không trung, tiếp đó ta bị xốc ngược lại, ném vào một cái túi tối om. Giọng cười lạnh lớt của một cô gái vang lên:

“Hạc Hạc, chàng xem, em bắt được con cóc này!”

Ta hoảng sợ cùng cực.

Một giọng nói êm ái khác:

“Tiểu Diêu, đừng nghịch.”

“Hứ, có phải chàng lại nghĩ em không biết nặng nhẹ, sẽ hại chết con vật vô tội này? Em chứng minh cho chàng thấy, em sẽ nuôi sống nó.”

Sau đó hình như cô gái giắt ta vào chỗ nào đó, ta bị xốc lên xốc xuống không ngừng. Cuối buổi chiều, ta chỉ còn là con cóc tàn hơi. Có ánh sáng soi vào trong túi, ta nhìn thấy một gương mặt đẹp đẽ tràn đầy nỗi xót thương. Chàng trai nói:

“Tiểu Diêu, con cóc sắp chết rồi.”

Ngoài miệng túi hiện ra gương mặt ngạc nhiên của cô gái, rất đẹp. Cô nói:

“Không được, nếu nó chết, chẳng phải em phạm tội sát sinh? Đã lên xuống trần mà còn sát sinh, phụ vương lại mắng em mất hu hu.”

Chàng trai dịu dàng nói:

“Không chết đâu. Ta nhỏ cho nó một giọt máu, thả nó xuống bờ Vong Xuyên. Sống tốt hay không là tùy duyên của nó, không liên quan đến em.”

Cô gái chợt nhੌm người hոn đắnh chựt vào má chàng trai, ta cũng cảm nhận một giọt chất lỏng ấm áp nhỏ lên người mình, sau đó toàn thân ta trở nên nóng rực. Bóng tối lại bao trùm, ta cũng chìm vào mê man.

Thời gian thăm thoắtt trôi qua.

Hơn vạn năm sau, một phần nhờ gặp đượcc quý nhầnn, một phần nhờ cắtt công tu luyện, ta đã nắm giữ chức Diêm Vương cai trị Minh giới. Đến lúc này, ta đã tường tỏ hai người đó là ai. Một là con trai của Thiên Long Vương, tên Bạch Hạc, một là con gái cả của Đông Hải Long Vương, tên Thương Diệu. Nói về họ, lại là một câu chuyện thật dài, thật dài.

Ta lên chức không lâu thì Thương Diệu bị giắng vào luân hồi. Ngày tiền nàng ấy qua cầu Vong Xuyên, ta thở dài một hơi, hỏi:

“Bạch Hạc không đến tiền tiên tử ư?”

Thương Diệu ngơ ngắnn nhìn ra giữa dòng Vong Xuyên, lặng lặ nói:

“Bây giờ ta mới nhận ra, Bạch Hạc đã làm cho ta quá nhiều việc. Ta nợ chàng ấy nhiều như vậy, từ nay lại không thể bên cạnh chăm sóc cho chàng.”

Hai hàng nước mắt chảy dài, nàng quay sang hỏi ta:

“Diêm Vương, ngài nói xem, chúng ta còn có thể gặp nhau chắng?”

Ta cũng thấy lòng hơi chua xót. Nếu vạn năm trước không gặp phải hai kẻ số khổ này, ta có lẽ cũng chỉ là con cóc nhỏ ngồi ngớ ngắnn bên bờ ao đến hết quầnn đời. Trong một vạn năm ấy, thế sự xoay vầnn, ma giới trổ dặnn, thần tiên lục đục, con người oán than. Ngay cả đôi thần tiên hոn nhiên quyyənn luyện ngày nào cũng đã trải qua biết bao chia ly, dắnn vật. Sau này Bạch Hạc đượcc phong chức Bạch Sứ thần quầnn, uy nghi tận trời. Vì hắnn luôn dốcc lòng chắnn chỉnh tiên giới, danh tiếng càng ngày càng trở nên lầnn lẫy. Rồi sẽ có lúc không ai nhớ về mối tình thời trẻ dặnn này của Bạch Hạc, trên đời cũng vắnn viểnn không còn vị tiên tử tên “Thương Diệu” nữa.

Sau này ta cũng tìm hiểu ra, Thương Diệu vốn tính tình lỗ mãng, trong lúc vô tình đã thả ma thú làm hại nhầnn gian. Ta cũng không tưởng tượng nổi lúc ấy nàng ấy làm sao mà thả đượcc ma thú, nhưng sau này trong lần luân hồi thứ mười chín, nàng ấy nhập ma, sau lại hոn phi phắch tán trong trận chiến tiên ma hơn hai ngàn năm trước.

Lại làm khổ thêm một con ma thú phải tốn mấy ngàn năm nhắtt nhanh từng mảnh linh hոn đã vỡ vụn của nàng ấy.

Lại nhớ vạn năm trước, ta bắt đầu đắnh cờ với Cổ Long Thần. Thắnn thoắng ta cũng có nhắc tới chuyện xưa của hai vị “ân nhầnn” trước kia. Vì ít ai nhìn thấy chân thân của họ, nên việc một con rồng trắng mềm mại bốn vạn tuổi đượcc thay thế bằng vị rồng đen to lớn oai nghiểnn sống hơn chín vạn năm không hề gây chút chắnn động nào. Chỉ có ta biết rõ, vị “Bạch Hạc” trước mắt này nào có vẻ hiểnn lành chân chất của Bạch Hạc thật vốn đã tan biến vào cõi mây. Dù thuộc dòng dõi thần tộc đã suy tàn, vẻ nghiểnn trang trắnn tĩnh nhưng cũng đầy nét tùy hứng của hắnn khiến ta có cảm giắcc vừa kính nể vừa gần gũi. Một thần, một tiên bầu bạn cũng đượcc vạn năm. câu chuyện chỉ xoay quầnn những thứ vật vắnn thường ngày. Hơn bốn trăm năm trước, ta vừa cười tủnn tủnn vừa nói:

“Thần quầnn, cuối cùng cũng tới lúc người chịu tình kiếp rồi.”

Bạch Hạc cũng tủnn tủnn:

“Thiềnn Yêu, khi ta quay lại, tốt hơn đừng để ta nhớ lại những chuyện vớ vắnn đó.”

Ta vội nói:

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Nhưng ngài cũng nên nhớ là kịch bản tình kiếp do Ti Mệnh viết chứ không liểnn quan tới ta. Mà ai cũng biết Ti Mệnh là kẻ sắnn sửa thế nào rồi đó.”

Gần ba trăm năm trước, ta hỏi:

“Thần quân, theo người, nàng Thương Du liệu có biết chuyện giữa Bạch Hạc thần quân và cô cô của nàng ấy ngày trước? Ta thấy tính tình của hai người họ cũng có chút giống nhau.”

“Bạch Hạc” mỉm cười, ăn mất một quân cờ của ta:

“Thiêm Yêu, tiên giới vốn nhỏ bé. Chỉ có tiên nhân các người nghĩ là nó huyền ảo rộng lớn mà thôi.”

Ta nói:

“Vị tiên sen trong vườn của ngài không đủ hồn phách, lại không có tên trong sổ tên của Tiên giới. Ngài nghĩ ta có nên điều tra một chút không?”

Mắt “Bạch Hạc” hơi xao động, hần nói:

“Người là Diêm Vương, nếu đó là nghĩa vụ thì nên làm”.

Ta nói:

“Theo ta quan sát, nàng ấy đang rất yếu. Tạm thời ngài nên đưa nàng ấy tới chỗ vắng vẻ, linh khí dồi dào để duy trì hồn phách được ổn định.”

Ta vốn nghi ngờ nàng ấy chính là mảnh hồn bị mất của tiểu hồ ly tím con gái Hồ Vương, không ngờ sau đó không lâu sự thật chứng minh, suy luận của ta là đúng.

Lại qua một trăm mấy mươi năm. Ta ngồi trong thần động tối om, than thở:

“Thần quân, tuy người thuộc thần tộc, sức mạnh phi thường, nhưng lấy máu thịt của mình tạo ra thần thú sẽ làm suy giảm không ít thần lực của người.”

Bạch Hạc hơi mỉm cười:

“Thiêm Yêu, người chịu khổ là ta lại không nói gì. Người từ khi nào lại thích cần nhằn vậy?”

Ta thở dài. Nếu không phải vì Lão Thái Thần Quân vợ vẫn đã ngủ mấy đời đó tiên đoán rằng số mệnh Bạch Hạc gắn liền với Thiên Long mệnh, Cổ Long cũng đâu phải vướng chân vào mớ bông bong này mà gánh chịu bao nhiêu gánh nặng của tiên giới hỗn loạn.

Như đoán được suy nghĩ của ta, Bạch Hạc gật gù:

“Nếu ngày đó Tinh Khê không đến tìm, ta vẫn còn là con rồng ngủ gật trong hang này. Haha!”

Ta khổ não xoa trán:

“Thần quân cần phải bế quan thêm vài chục năm nữa mới có thể ra ngoài. Nếu không thần cốt sẽ bị ảnh hưởng.”

Bạch Hạc nói:

“Không biết đứa học trò nhỏ của ta thế nào rồi. Tiếc là thần thú Lam Vân đã lạc quá sâu vào ma giới, nếu không ta cũng không đến nỗi không bắt được nó, phải lấy máu thịt mình ra cứu vãn.”

Nhớ ngày trước, vị thần quân này có tình ý sâu đậm với một tiểu hoa tiên không đủ hồn phách. Nàng ấy chết, hần lại điên cuồng đuổi theo thần thú Lam Vân vào tận sâu trong lòng ma giới, đến nỗi suýt nữa đánh mất bản thân mình. Nhưng khi tìm lại được nàng ấy dưới một hình hài khác, không hiểu sao thái độ của hần đột ngột thay đổi, hoàn toàn không còn chút tình cảm say mê lưu luyến khi xưa. Ta suy nghĩ mãi, mới rút ra kết luận, phải chăng hần xem cô bé tiểu hồ ly như con gái của mình và tiểu hoa tiên? Nếu điều này là đúng, ta cảm thấy mình có trách nhiệm đánh tan cái suy nghĩ lệch lạc của vị thần lệch lạc này. Ai bảo ta là con cóc nhờ máu tiên mà một bước thành Diêm Vương. Thử nghĩ một chút xem, Cổ Long hiện tại là thể thân của Bạch Hạc, còn cô bé tiểu hồ ly từng tiếp xúc với một mảnh hồn của Thương Diệu lúc nàng ấy hồn phi phách tán. Đối với hai tiên nhân mệnh khổ kia, ta đã chẳng thể giúp đỡ gì. Nhưng việc những kẻ kế thừa họ, lão già này chắc cũng phải tốn chút công sức rồi.

Chưa kể, duyên phận của họ cũng rất có thể bắt đầu từ ta mà ra.

Hồ Hậu còn có lúc hỏi riêng ta:

“Diêm Vương, con gái ta phải chăng là Long Nữ Thương Diệu chuyển thế?”. Vì vậy nên mới dây dưa với Bạch Hạc không thôi.

Ta không phủ nhận, nhưng ta cũng không thể nói rằng mối duyên này nào phải của đôi thần tiên đã hôn phi phách tán kia.

Kiếp nạn của Cổ Long sắp tới, ta như ngồi trên đống lửa. Nhưng vị thần cứng đầu này nhất quyết không nhận ý tốt của ta. Nếu hắc không qua khỏi, tiểu hồ ly có đau lòng không? Bởi Hồ Vương với ta cũng có chút giao tình, ta cũng không mong muốn cô bé con này chịu quá nhiều đau khổ. Ta nhớ rằng tiểu hồ ly cũng còn thiếu một nửa tình kiếp, nếu Cổ Long không qua khỏi, ta sẽ đành dùng cơ này xua cô bé vào luân hồi để giảm bớt đau thương.

Lại thêm con trai Đông Hải Long Vương vừa uống máu Cổ Long, đang trong thời gian hôn mê chờ hôn phách hồi phục. Lão già Thương Ngân đó xin ta cho hắc vào luân hồi một thời gian để hôn phách không bị mục nát giữa giấc ngủ dài. Ta cũng chẳng tán thành lí lẽ của lão lắm, nhưng thân là Diêm Vương, được chỗ bạn chờ lâu năm nhờ cậy cũng khó chối từ.

Tiên giới hỗn loạn này toàn làm đau đầu lão già là ta.

14. Chương 14: Chương 12

Ta đang mơ màng ngủ thì tiếng thét xé toạt màn đêm của Tiểu Cầm vang đến tai. Tiếp đó là tiếng bước chân rầm rập. Ta nhồm dậy, hơi đánh giọng hỏi:

“Tiểu Cầm, lại có chuyện gì?”

Con hồ yêu ngoe nguẩy cái đuôi, liến thoắng nói:

“Chủ nhân, có tiên nhân tới núi Thượng Linh Tây đòi bắt yêu quái. Bọn tiểu yêu ở đó bị đánh cho tơi tả rồi, chủ nhân mau mau đến cứu mạng!!!”

Ta khoác vội chiếc áo choàng trắng, cười mây xông về phía ngọn núi phía tây. Chưa tới nơi, ta đã bị chướng khí mù mịt làm cho cay mắt. Lúc này ta mới nhận ra, tình thế đã bị đảo ngược tự bao giờ.

Ta hô vang:

“Dừng tay!”

Một con sư tử trắng to lớn nhảy ra trước mặt ta, giọng đầy tức tối:

“Tiên cô, ta vừa thay người xử lý cái tên tiểu tiên không biết sống chết này. Hừ! Dám đến địa phận Tử Ly tiên cô cai quản mà gây sự, thật chẳng biết sống chết mà.”

Ta xua tay cho hắc lui, có chút dở khóc dở cười. Kể ngoài mà nghe thấy lời này, có khi nghĩ ta là đại vương của bọn yêu quái vùng Thượng Linh. Ta vạch lá bước đến chỗ vị nam tiên người đầy bùn đất đang nằm cuộn tròn trên khoảng đất trống giữa rừng. Xung quanh không có chút bóng dáng của những tiểu yêu ồn ào. Ta nhẹ nhàng nói:

“Tiên hữu có chỗ không biết, vùng Thượng Linh này nằm trong vòng bảo hộ của Thiên đình.”

Mấy ngàn năm trước, Tiên giới ký hiệp ước hòa bình với Yêu giới nhằm tập trung chống lại sự bành trướng của Ma giới. Nhưng trong tư tưởng của đa số con người và một số thần tiên, yêu và ma luôn gắn liền với nhau. Trước nhiều sự việc tiên nhân truy sát người của yêu giới, Yêu Hoàng Cảnh Châu ra tối hậu thư yêu cầu Thiên đình phải chấm dứt ngay tình trạng này. Sau nhiều lần bàn bạc, phương án “sứ giả tiên yêu” được đề ra. Tại những vùng đất giáp ranh giữa yêu giới và tiên giới, sẽ có những vị sứ giả có pháp lực cao cường của cả hai giới trấn giữ nhằm ngăn cản xung đột yêu – tiên.

Hai mươi năm trước, ta xin với Vương Mẫu được làm một trong số mười hai sứ giả nhiệm kỳ này.

Vị tiểu tiên xui xẻo khó nhọc đứng dậy, cúi đầu chào ta rồi cười mây rời đi. Ta trông theo bóng hắc rời đi, ngẩn người. Đã hai mươi năm không về nhà, ta dường như đã trở thành một phần của nơi núi rừng hoang

dã đầy yêu khí. Ta từng nghĩ, mình vốn đã quen với sự tĩnh mịch này. Nhưng sâu trong nội tâm, ta vẫn muốn lúc quay đầu lại, được nhìn thấy động hồ ly âm áp mà ta hằng quen thuộc từ lúc được sinh ra.

Tiểu Cầm, con hổ yêu cái mà ta nhận nuôi từ lúc mới tới đây, không biết từ khi nào đã đạp lên lá cây đi qua lại mấy vòng trước mặt ta. Ta nói:

“Tiểu Cầm, người làm ta chóng mặt.”

Nó bĩu môi:

“Chủ nhân, có một tiên nam khác tới gặp người, đang ở Điện Lưu Ly kia.”

Ta quay trở về, gặp được một vị tiên rất quen mắt. Người đó nói:

“Tử Ly sứ giả, ta đến thay thế cô.”

“Nhiệm kỳ của ta còn ba mươi năm nữa mới hết.” Ta ngạc nhiên nói, nhận ra đây chính là vị tiền nhiệm của mình. “Người có lệnh của Thiên đế chăng?”

Người đó đưa ra lệnh bài, cười bảo:

“Nhận được nhờ cậy, mong sứ giả sớm về nhà”.

Ta nhớ ra, hai mươi năm trước, mẹ ta vì quyết định của ta mà giận ta mấy tháng trời. Đến lúc ta rời nhà, bà cũng không ra tiễn. Cha ta không phản đối, nhưng giọng đầy buồn rầu:

“Vì có gì phải tự làm khổ mình? Đến nơi xa xôi đầy yêu khí, đứa con gái chưa bao giờ chịu khổ như con có chịu đựng được không?”

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ cha ta nói đúng. Ta đã sợ nỗi cô độc này đến tận xương tủy rồi.

Lúc về tới động hồ ly, ta có cảm giác như đứa trẻ vừa từ chuyến đi chơi xa đầu tiên trở về. Mẹ ta vẫn đứng ở cửa động đón ta, tuy ánh mắt bà tràn đầy oán trách. Ta lao đến ôm chầm lấy bà, lúc này cả hai cùng bật khóc. Mẹ ta nói:

“Con gái hư, tưởng con không biết đường về.”

Ta dụi dụi vào áo mẹ, cảm thấy mình yếu đuối hơn bao giờ hết. Cứ nghĩ mình đã trưởng thành, cứ nghĩ mình đã chai sạn sau bao nhiêu sóng gió, nhưng khi sà vào lòng mẹ, ta có cảm giác mình vẫn là tiểu hồ ly nhỏ bé cần được che chở, yêu thương.

Một tiếng tăng háng vang lên, cha ta bước nhanh đến, đôi mắt tràn đầy vẻ vui mừng. Sau lưng ông, Diêm Vương gia cũng đứng đỉnh tiền lại. Chờ cơn xúc động của cả nhà ta trôi qua, Diêm Vương cười nói:

“Tiên tử, chào mừng cô trở về. Thực ra việc nhiệm kỳ của cô bị rút ngắn có liên quan tới ta.”

Cha ta nói:

“Lần trước hồn ngọc của con bị chia đôi, chỉ có một nửa hồn phách trải qua tình kiếp thứ ba. Vì vậy con vẫn còn nợ một nửa tình kiếp. Diêm Vương nói tình kiếp cũng có hạn của nó, nếu trong vòng một năm con không đi lịch kiếp thì sẽ ảnh hưởng tới tu vi.”

Ta nói:

“Diêm Vương gia, chẳng lẽ Tử Ly phải chia đôi hồn phách để đi lịch kiếp lần nữa?”

“Không phải như vậy. Dĩ nhiên hồn phách của tiên tử vẫn nguyên vẹn, chỉ là mức độ của tình kiếp được giảm đi một nửa mà thôi.”

Mẹ ta nói:

“Nhắc tới lịch kiếp, đứa trẻ Thương Diệp kia cũng vào luân hồi được gần năm mươi năm, cũng qua được một kiếp rồi.”

Diêm Vương vuốt chòm râu thưa, gật gù:

“Đúng vậy. Biết đâu tiên tử và cậu ấy lại gặp nhau.”

Ta hết nhìn sang mẹ ta, lại nhìn sang Diêm Vương gia, có chút cảm giác bất an.

Sau đó, cũng như lần lịch kiếp trước, Diêm Vương cùng cha mẹ ta tiễn ta tới cầu Nại Hà. Ta dứt khoát uống hết chén canh quên của Mạnh Bà, lơ đãng nhìn ra dòng Vong Xuyên. Dòng nước đen sâu thẳm cuộn xoáy khiến ta nhớ tới vài trăm năm trước, chính mình trầm luân trong bể tình, bị yêu yêu hận hận của cõi trần gian đeo đuổi không dứt. Cố nén cảm giác chua xót cồn cào quen thuộc đang ập đến, ta quay sang hỏi mẹ ta:

“Sự phụ của con sống có tốt không?”

Mẹ ta đứng bên kia cầu im lặng nhìn ta, vờ như không nghe thấy. Ta quay sang cha ta, ông cũng lặng im. Lúc ta bị cuốn vào cửa luân hồi, chợt thoáng nghe giọng Diêm Vương vẳng lại từ chỗ xa xăm:

“Thiên giới vốn đã không còn Bạch Hạc thần quân nữa rồi.”

15. Chương 15: Chương 13

Ta hấp háy đôi mắt lèm nhèm, nghiêng đầu về phía cửa sổ. Bầu trời cũng lèm nhèm như đôi mắt của ta.

Hôm nay ta dậy sớm.

Tiểu Cầm lấy nước cho ta rửa mặt. Ta hí hửng leo xuống giường, mặc quần áo rồi xông ra ngoài. Ra đến cửa, một tiếng thét the thé vang lên:

“Tiểu Trư Trư! Muội có mắt không hả!”

Lúc này ta đang ngã ngổ trên đất, bật đứng dậy xoa xoa cái móng đau, chống nạnh quát lại:

“Huynh mới không có mắt. Mới sáng sớm mò đến trước cửa phòng con gái làm gì hả?”

Ca ca song sinh Tiểu Diệp Diệp của ta xoa cái trán bị cửa đập, mặt tối lại:

“Bà bà bảo ta tới gọi muội đi ăn sáng.”

“Không cần.” Ta nghênh ngang nói, bước luôn ra ngoài.

Ca ca vừa định chặn lại thì đã bị Tiểu Cầm bẻ bổng lên. Nàng vừa kẹp đôi chân ngắn tũn đang giãy giụa của ca ca vừa nói:

“Tiểu thiếu gia thật đáng yêu, để ta bế thiếu gia đi ăn sáng nhé. Tiểu thư đã ăn rồi.”

Vừa nói nàng vừa nháy mắt với ta. Ta cười thầm, nhóc con, ca ca làm sao đấu lại tiểu Cầm Thú vô địch của ta. Haha.

Nửa canh giờ sau đó, ta ngồi chồm hổm trên bờ tường, hết ngó trái lại ngó phải, lòng đầy hồi hộp. Nhác thấy vạt áo đen lướt qua, ta nhắm mắt nhảy xuống.

Thịch.

Ta rơi vào vòng tay êm ái đúng như mong đợi. Quá đắc ý, ta cười phá lên. Một ngón tay cốc lên đầu ta, tiếp theo đó là giọng nam trầm đục đầy trách cứ:

“Cô bé ngốc. Nhảy như thế sẽ gãy tay đấy!”

Ta ôm lấy cổ người mới đến, cười toe toét:

“Có Tình Long ca ca ở đây, Tiểu Trư Trư làm sao mà gãy tay được!”

Người đó nói:

“Phải gọi là thúc thúc.”

Ta phỏng má:

“Tiểu Cầm nói chỉ những người có râu mới phải gọi là thúc thúc thôi.”

Người đó nhăn trán đầy vẻ bất đắc dĩ. Sau đó ta được thả xuống đất, đứng chưa tới thất lưng hần. Ta chun mỗ, giơ hai tay lên: “Bế, Tiểu Trư Trư muốn ca ca bế cơ.”

“Muội đã sáu tuổi rồi.”

Ta chuyển sang chế độ “đôi mắt long lanh”:

“Bế, muội muốn được bế, Tình Long ca ca...”

Ta cố ý kéo dài giọng, vì mỗi lần ta gọi như vậy, hần không bao giờ chối từ ta bất cứ điều gì.

Tình Long bế ta đi dạo phố, mua cho ta rất nhiều bánh kẹo ngon. Hần hỏi:

“Ca ca Diệp Diệp có ăn hiếp muội không?”

“Không có.” Ta vừa ngòm ngòm vừa nói. “Tiểu Cầm lúc nào cũng quán lấy ca ca không buông, ca ca không có thời gian đi phá Tiểu Trư Trư đâu.”

Sau đó ta thắm mệt nên ngủ quên lúc nào không hay. Lúc ta tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên giường, Tình Long ngồi cạnh bên với ánh mắt dịu dàng. Ta kéo kéo tay áo của hần, mơ hồ hỏi:

“Tình Long ca ca, khi nào người quay lại chơi với Tiểu Trư?”

Hần vén tóc cho ta, khẽ nói:

“Khi nào ca ca sắp đến sẽ bảo chuồn chuồn đến báo tin cho muội.”

“Không được.” Ta bướng bỉnh nói. “Tình Long ca ca càng ngày càng ít tới thăm Tiểu Trư. Lúc Tiểu Trư còn nhỏ xíu, ngày nào người cũng tới. Nhưng dần dần là ba ngày, mười ngày, một tháng, ba tháng. Ca ca không còn thương Tiểu Trư nữa.”

Tình Long thở dài, cúi người hôn lên trán ta. Sau đó ta không biết gì nữa.

Sáu năm trôi qua, Tình Long ca ca chưa một lần tới thăm ta.

Tiểu Diệp buồn chán vẽ mấy vòng lên nền đá, đoạn quay sang hỏi ta bằng giọng vệt đục ồm ồm:

“Tiểu Trư, muội lại ngồi ngẩn người gì vậy?”

Ta nói:

“Muội đang cố gắng thu hết phong cảnh hùng vĩ này vào tầm mắt. Khi về muội có thể vẽ một bức tranh thật đẹp để tặng bà bà.”

Hai người bọn ta đang ngồi trên một mỏm đá lớn hướng về phía thung lũng bên dưới. Ánh hoàng hôn đỏ rực phía chân trời khiến cho khung cảnh trước mắt đẹp đẽ không tả nổi. Mỏm đá này cách khá xa biệt viện nơi bọn ta đang ở. Không ai biết bọn ta chạy lên đây, vì Tiểu Diệp muốn tự mình tìm một phương thuốc quý làm quà mừng thọ cho bà bà. Ta nói:

“Ca ca, rơi xuống dưới thì sẽ thế nào? Có chết không?”

Tiểu Diệp hơi rùng mình, quát: “Muội nói vớ vẩn gì đó?” Đoạn làm điệu bộ trèo xuống.

Nhưng đường đi xuống núi không đơn giản như lúc đi lên. Hai người bọn ta bị lạc. Không biết lần thứ bao nhiêu, Tiểu Diệp vạch một sợi dây leo, hai má ướn nhẹp, giọng nói chắc nịch:

“Chấn chấn là hướng này. Chúng ta sắp xuống núi được rồi.”

Ta nhìn lên vầng trăng đã lên cao, giật giật tay áo ướt sũng mồ hôi của ca ca:

“Huynh có nghĩ chúng ta nên đốt lửa hay kiếm chỗ nào nghỉ ngơi không? Muội mệt và lạnh quá, trời lại tối nữa.”

Tiểu Diệp giương môi định mắng ta, nhưng ngay lúc đó tiếng sói tru vang lên. Bọn ta co rúm người. Ca ca ôm lấy ta, khẽ nói: “Đừng sợ.”

“Muội không sợ.”

Trong đầu ta thoáng qua hình ảnh người thanh niên áo đen, đôi mắt sáng ngời đang mỉm cười nhìn ta. Từ lúc ta hiểu chuyện, người đó vẫn luôn bên cạnh che chở, bầu bạn với ta, y như ca ca lúc này.

Không gian rơi vào tĩnh lặng, Tiểu Diệp hắng giọng nói:

“Tiểu Trư, ca nghĩ chúng ta vẫn nên tìm đường xuống núi thì hơn.”

“Được”.

Bọn ta lần mò trong bóng đêm, cố tìm đường thoát thân. Nhưng bỗng ta bước hụt vào khoảng không, cảm thấy toàn thân chao đảo rồi lăn nhào xuống dưới. Trời đất quay cuồng, ta nghe giọng ca ca thét gọi tên mình, nhưng chính ta cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Đến lúc định thần lại, ta đã nằm bẹp trên nền đá cứng, toàn thân đau đớn rã rời, cũng không nhúc nhích nổi. Ta yếu ớt gọi ca ca, nhưng xung quanh chỉ có tiếng ếch nhái đầy ma quái.

Ta chỉ biết khóc thút thít vì tuyệt vọng.

Một bàn tay lạnh ngắt chọt chạm vào má ta, khiến toàn thân ta run rẩy. Tiếp đến giọng cười nhẹ vang lên:

“Cô bé ngốc, lần này thực sự gãy xương rồi.”

Cảm giác sung sướng tê rần lan ra khắp người ta như bông hoa héo khô đang được dòng suối mát dịu tưới lên. Lần này, toàn thân ta run rẩy vì vui sướng. Ta lấp bắp:

“Tĩnh... Tĩnh Long ca ca...”

Bàn tay của Tĩnh Long bắt đầu kiểm tra vết thương của ta. Càng ngày đau đớn trên toàn thân của ta càng giảm bớt. Một lúc sau ta đã ngồi dậy được. Ta ôm chầm lấy Tĩnh Long, khóc nức nở:

“Ca ca đi đâu suốt mấy năm qua vậy? Muội nhớ ca ca chết đi được. Hu hu!!!”

Tĩnh Long yên lặng không nói, chỉ nhẹ vỗ lên lưng ta. Chúng ta ôm nhau như vậy suốt cả một đêm.

Sáng hôm sau, ta thức dậy trong căn phòng ấm áp của mình. Tiểu Cầm ngồi cạnh giường, siết chặt chiếc khăn ướt nhẹ, thấy ta tỉnh dậy thì cười méo xệch như đang khóc. Ta nghiêng đầu thì thấy Tiểu Diệp ngủ say cạnh bên ta, đầu còn quần băng trắng rớm máu. Điều này khiến ta ngạc nhiên, vì từ lúc ba tuổi, hai anh em chúng ta đã ngủ riêng. Sau này ta mới biết, lúc mọi người tìm được ta, Tiểu Diệp cứ ôm riết lấy ta không buông, vì vậy đại phu đành băng bó cho hẩn rồi để hẩn lại trong phòng của ta.

16. Chương 16: Chương 14

Lại sáu năm nữa, ta và Tiểu Diệp đều đã qua tuổi cập kê.

Không hiểu sao từ lúc bị lạc trong rừng với Tiểu Diệp, cứ vào những lúc trời lạnh là ta lại ho không dừng. Đại phu nói, ta bị nhiễm khí lạnh quá nặng, không thể nào chữa hết. Đêm nay cũng vậy, dù ta đã đóng kín cửa sổ, trùm chăn kín người, cơn ho cứ đến khiến ta không tài nào ngủ được.

Tiểu Cầm vừa vỗ vỗ lên lưng ta, vừa thổi thuốc. Dung nhan của nàng vẫn xinh đẹp như lúc mới bán thân vào phủ mười lăm năm trước. Lúc ngừng ho, ta lẳng lặng ngắm nàng, khẽ nói:

“Tiểu Cầm, bốn thiếu gia ưng người. Có muốn làm thiếp của ta không?”

Tiểu Cầm đành mặt, khẽ quát:

“Tiểu thư, đừng nói lảng, Mau uống thuốc.”

Ta lăn ra giường ăn vạ, kéo dài giọng:

“Đắng lắm, không uống!”

Cảnh chủ tớ bọn ta giằng co đã quá quen thuộc, người thua luôn là ta. Ta uất ức nuốt ngẹn thuốc đắng nghét vào bụng, thút thút nói:

“Tiểu Cẩm, ta sẽ mách với Tiểu Diệp là người ức hiếp ta.”

Nhắc tới Tiểu Diệp, khuôn mặt giả vờ dữ dằn của tiểu Cẩm chợt ửng đỏ lên. Nàng nói:

“Hừ, ngày xưa tôi còn bế thiếu gia trên tay đấy.”

Một tiếng tăng hắng trầm đục vang lên, Tiểu Diệp ngọc thụ lâm phong lặng lẽ tiến đến phía chiếc ghế dựa ta đang nằm, vẻ mặt không tự nhiên nhét vào tay ta một cái lò sưởi tinh xảo.

Trông thấy vẻ quần bách của Tiểu Cẩm, ta không kiềm được bật cười, rồi chuyển thành cơn ho sặc sụa. Tiểu Diệp vỗ lưng ta, quan tâm hỏi:

“Tiểu Trư sao rồi? Mai ca sẽ đi tìm Tân thần y tới khám cho muội.”

Ta nghiêng răng đáp:

“Huynh gọi thêm một tiếng Tiểu Trư nữa, muội đá huynh ra phòng ngay.”

Tiểu Diệp bật cười:

“Cái con bé này, thôi được, ta gọi muội là Lam Ngọc vậy. Lam Ngọc muội muội, ngày mai ca mời thần y cho muội, như vậy được chưa?”

Ta cố nén cơn ho, đuổi Tiểu Diệp về phòng. Ta biết rõ bản thân mình hơn ai hết. Trông thấy gương mặt ngày càng tiều tụy của mình trong gương, cảm nhận từng giọt từng giọt sinh lực biến mất sau mỗi cơn ho không có điểm dừng, nhìn thấy đôi mắt đờm buồn của người thân, ta cảm thấy cuộc sống của mình càng ngày càng mệt mỏi.

Ta nghĩ là ta không sống được bao lâu. Nhưng ta vẫn luôn phải cố tỏ ra vui vẻ, vì ta muốn những người yêu thương ta được nhẹ nhõm.

Nhưng ta lại không làm được, vì ngay đêm trước sinh nhật thứ mười tám, ta hôn mê.

Lần đầu tiên trong mấy năm qua, giấc ngủ của ta không bị cơn ho làm đứt quãng. Ta cảm nhận màn đêm sâu thẳm bao phủ lấy mình, cảm nhận toàn vẹn một giấc ngủ êm ái.

Ta nằm mơ.

Ta lơ lửng bất động phía trên một hồ sen đang nở hoa. Sương mờ lảng bãng, có một bàn tay ôm chặt ta từ phía sau. Ta mơ màng hỏi:

“Tiểu Cẩm?”

“Không phải.” Là giọng nam.

Ta hơi cao giọng:

“Tiểu Diệp? Ca ca?”

Vòng tay đó chợt siết chặt. Người đó nói:

“Tiểu Diệp thường ôm muội như thế này sao?”

Ta bỗng có cảm giác chột dạ, khẽ nói:

“Không có.” Chợt thấy hai mắt cay cay. “Sao huynh lại ở đây? Muội chết rồi?”

“Không có.”

Bất ngờ gặp lại người mong nhớ sau bao năm xa cách, trong ta lúc ấy pha trộn vô vàn xúc cảm hoang đường. Nếu đây thật sự là giấc mơ, ta mong mình mãi mãi sẽ không tỉnh lại. Tỉnh Long nói:

“Ta kể cho muội nghe một câu chuyện.”

“Có một con rồng, sống rất lâu, rất lâu đến nỗi chính nó cũng cảm thấy mình là sinh vật lạc long nhất thế gian này. Nó còn phải làm thế thân cho một con rồng nhỏ đã chết, vì pháp sư tiên đoán rằng nếu con rồng nhỏ không còn, thì cả tộc rồng nhỏ cũng sẽ diệt vong”

“Thật tội nghiệp.” Ta bật thốt lên.

“Con rồng to cảm thấy thế giới của loài rồng nhỏ thật phức tạp. Nó không thể hiểu nổi tại sao rồng nhỏ lại luôn để ý những chuyện vặt vãnh, luôn mưu cầu cho mình những lợi ích quá nhỏ bé, lại tranh chấp với những giống loài khác vì những chuyện không đâu. Một ngày nọ, rồng ta gặp được một bông hoa ngốc nghếch. Bông hoa ấy không biết đến thế giới phức tạp của loài rồng, trong mắt nó chỉ có con rồng to giả danh rồng con mà thôi.”

Im lặng. Ta chợt có cảm giác hơi buồn ngủ.

Ta hỏi:

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó rồng to và hoa nhỏ yêu nhau. Nhưng hoa nhỏ rất yếu ớt, bị cơn hạn hán làm cho héo khô. Rồng to rất buồn vì không bảo vệ được kẻ duy nhất thật lòng với nó. Sau đó rồng to phát hiện hoa nhỏ thật ra chỉ là một mảnh linh hồn của một con hồ ly nhỏ đang ngủ say.”

Ta bật ngáp. Tĩnh Long nói tiếp:

“Lúc đó rồng to có linh cảm rằng tử kiếp của nó sắp đến, nên quyết định chôn giấu chuyện này ở trong lòng. Rồng to nhận làm thầy của tiểu hồ ly vì mong muốn được ở bên tiểu hồ ly nhiều hơn, còn dạy cho nó thật nhiều phép thuật để có thể tự bảo và tìm được hạnh phúc trọn vẹn của riêng mình.”

“Sau đó như thế nào?”

“Không có sau đó.”

Chợt huynh ấy bật cười.

“Hồ ly đó rất ngốc. Nó nghĩ những việc nó làm rồng to không biết được. Nhưng mà rồng to đã sống rất lâu, rất lâu rồi.”

Cơn buồn ngủ càng ngày càng ập xuống dữ dội. Ta vừa ngáp vừa hỏi:

“Sao huynh lại kể chuyện này cho muội?”

“Bởi vì nếu không kể, ta sẽ không còn cơ hội nữa.”

Giọng Tĩnh Long chợt trở nên hết sức dịu dàng:

“Kiếp này... muội phải sống thật hạnh phúc?”

Trong đầu ta văng vẳng giọng nói từ chỗ xa xăm:

“Muội phải sống thật hạnh phúc.”

“Sống thật hạnh phúc.”

Ta khó nhọc mở mắt. Một giọng reo mừng cao vút vọng vào lỗ tai:

“Tĩnh rồi! Tiểu thư tỉnh rồi!”

Ta chưa kịp nhìn kỹ mặt người nói thì bàn tay chợt nhói đau. Ta định thần lại thì thấy hết thấy người thân đang đứng xung quanh giường, gương mặt hiện rõ vẻ vui mừng. Ca ca Lam Diệp đang siết chặt lấy tay ta, nước mắt đầy mắt.

Sau này, lúc sức khỏe của ta đã hoàn toàn hồi phục, Tiểu Cầm hỏi ta:

“Lúc đó tiểu thư mơ thấy gì mà nước mắt đầm đìa thế?”

Ta lắc đầu, trí nhớ trở nên mơ màng. Hình như trong giấc mơ đó có một hồ sen, còn có một người thanh niên mà ta không nhớ rõ mặt.

Lam Ngọc sống tới sáu mươi bảy tuổi, con đàn cháu đông, hạnh phúc viên mãn.

Lam Ngọc là ta, cũng không phải là ta.

Thì ra trong tình kiếp, ngay cả thần tiên cũng không quyết định được số phận của mình. Trước đây ta từng trách kẻ khác mang đau khổ cho ta, nhưng thực tế ta đã sai.

Ta đứng bên bờ Vong Xuyên, lặng người trong một lúc lâu. Cuối cùng ta cất giọng khản đặc:

“Đã đi rồi sao?”

Diêm Vương gật đầu, khẽ thở dài:

“Đã đi trước lúc tiên tử lịch kiếp không lâu.”

Ta đứng bất động thêm một lúc lâu nữa, rồi bất chợt bật cười thành tiếng. Đã đi rồi sao. Đã tan thành khói bụi rồi sao.

Tại sao trước lúc biến mất, còn để lại một chiếc bóng quấy nhiễu tình kiếp của ta? Tại sao lại dùng chút tàn hồn ấy chữa bệnh cho ta? Tại sao còn nói những lời ấy với ta? Tại sao không dứt khoát ra đi trong lặng lẽ?

Ta vừa cười vừa khóc, không biết từ lúc nào đã đi xa khỏi Minh điện.

17. Chương 17: Ngoại Truyện 3: Tiểu Cầm

Tiểu Cầm cảm thấy bầu trời hôm nay âm u y như tâm trạng của nó.

Chủ nhân ru rú trong phòng mấy ngày không chịu gặp ai. Nó đứng trước cửa, mấy lần chặn con trai của Long Hải Đông Vương không cho hấn vào gặp chủ nhân. Lần đầu tiên gặp, hấn không nhận ra nó, nó lại không thể như mấy tháng trước lúc còn ở phạm giới gọi hấn một tiếng “thiếu gia”. Nó hơi bùi ngùi, đành dùng thuật truyền âm đem chuyện này kể với Bạch Sư. Bạch Sư nói:

“Muội dùng bộ dạng con hổ, lại là yêu, hấn nhận ra muội thế nào được?”

Nó thấy có lý, lần sau Thương Diệp đến, nó đã mang hình dạng cô gái xinh đẹp. Thương Diệp liếc nó, nói:

“Tiểu Cầm, mau để ta vào gặp Tử Ly.”

“Chủ nhân nói, không muốn gặp bất kỳ ai.” Nó hồi hộp nói nhanh. “Long tử nên về đi thôi.”

Thương Diệp tỏ vẻ tức giận, đâm vào một cây cột đá khiến nó nứt toác. Sau đó rời đi.

Tiểu Cầm buồn bã. Hấn nhận ra nó, nhưng không thèm nhìn nó lâu hơn ba giây. Nó lại đem chuyện này kể với Bạch Sư. Hấn nói:

“Ta đang luyện công, không thể nghe tâm tình của muội được. Sư phụ mà phát hiện ta lơ đãng sẽ rút xương ta ra mất.”

Tiểu Cầm nghĩ tới ông ngoại, cảm thấy quả thật ông có hơi dữ dằn. Nhưng mà trong lòng nó đang chất đầy tâm sự, nó biết chia sẻ với ai đây? Nó lại chẳng phải con hổ có nhiều kiên nhẫn. Vậy là Tiểu Cầm lên chạy đi tìm Thiềm thúc thúc tâm sự. Thiềm thúc thúc u ám ngẩng đầu từ một đồng sổ sách lớn, đôi mắt thâm quầng híp lại nhìn nó:

“Ôi, Tiểu Cầm đáng thương, chẳng lẽ chủ tớ con đều mắc bệnh tương tư?”

Tiểu Cầm thở dài, lắc đầu rồi lại gật, tâm trạng hết sức nặng nề.

“Thiên giới hỗn loạn toàn làm thân già này đau đầu!” Thiềm thúc thúc chợt vỗ trán. “Ôi, Tiểu Cầm, Thiềm thúc thúc không được khỏe, xin lỗi con!”

Thiềm thúc thúc lại bỏ chạy như mọi lần, chắc là lại đi tìm tiên nhân nào đó đánh cờ.

Tiểu Cầm dậm chân, hừ, ta vẫn còn ông ngoại.

Ông nó đang vác một thanh đao lớn, đứng trên đỉnh Cửu Yêu luyện công giữa màn mưa tuyết trắng xóa. Tiểu Cầm nuốt nước miếng, miệng lẩm bẩm: “Thật đẹp, thật oai hùng.” Một lúc sau ông ngoại nhìn thấy nó, cất giọng hào sảng:

“Ôi, Tiểu Cầm, về nhà đây à? Lại gây họa gì rồi?”

Tiểu Cầm rơi lệ. Tiểu Cầm than oán, sao tất cả sinh vật trên thế gian này đều có cái nhìn sai lệch về nó?

Sáu trăm năm trước, lúc nó mới được sinh ra, mẹ nó hơi nhăn mặt: “Sao lại là một con mèo con?”

Năm trăm năm trước, cha nó vừa ôm nó vừa nói, tiểu bảo bối, con sẽ là con hổ diệu hiền nhất thế gian (không như mẹ con).

Bốn trăm năm trước, ông ngoại nhận nó về nuôi, cười ha ha nói: “Cháu gái, dù con có dỡ bỏ cả Yêu giới này, ông ngoại cũng có thể làm đệm lưng cho con.” Trước đó nó vô tình làm hỏng cung điện của cha mẹ nó, khiến ba người rơi vào cảnh màn trời chiếu đất. Mẹ nó cũng dẫn cha nó đi chu du tam giới từ đó chưa về. Nhưng nó thề, nó chỉ sợ ý, sợ ý mà thôi.

Công sự của ông ngoại bận rộn, không có thời gian để mất nhiều tới Tiểu Cầm. Chẳng mấy chốc, nó trở thành tiểu bảo bối của đỉnh Cửu Yêu. Không biết con yêu to gan nào dám lên đặt cho nó cái biệt danh “tiểu cầm thú”. Nó nghĩ đi, nghĩ lại, thực ra cũng không quá khó nghe.

Sau đó một thời gian, mọi người đều gọi nó là Tiểu Cầm. Chúng yêu đều quy phục nó.

Hơn một trăm năm sau, nó sống trong cảnh buồn chán.

Gần hai trăm năm trước, ông ngoại kể với nó vừa cùng bọn tiên nhân lập ra hiệp ước tiên yêu. Nó vui mừng nghĩ, có thể chơi với các sứ giả tiên nhân kia một chút. Nó cũng quyết định, trợ thủ đắc lực của nó sẽ là sứ tử trắng xinh đẹp, tiểu đệ tử mới được thu nạp của ông ngoại.

Nó thật sự khiến cho bọn sứ giả tiên nhân đau đầu. Nhưng bọn họ không thể làm gì nó, vì đã có Bạch Sư hỗ trợ. Mà ai cũng biết Bạch Sư là đệ tử của Yêu Hoàng, ai đắc tội với huynh ấy thì ông ngoại sẽ cho họ một bài học ra trò.

Nó đặc biệt thích đến quấy phá ở vùng Thượng Linh, vì ở đó phong cảnh hữu tình nhất. Dĩ nhiên, tên sứ giả ở chỗ đó cũng sợ nó mất mặt. Mấy chục năm trước, qua nhiệm kỳ sứ giả mới, nó nghe Bạch Sư nói, kẻ mới đến là một con hồ ly tiên.

Tiểu Cầm giãy nảy. Không được! Vùng Thượng Linh hữu tình của nó, há để cho bọn hồ ly ông ọ làm càn? Nó nghĩ tới mấy con hồ ly tinh lẳng lơ bẩn thỉu sống trong hang động hôi hám mà nó vẫn khinh bỉ tột độ, rùng mình.

Nó xông vội tới núi Thượng Linh, định tìm con hồ ly kia tính sổ.

Ai ngờ vội quá, Tiểu Cầm lao thẳng vào hồ nước lạnh lẽo trên đỉnh núi. Tiểu Cầm lại có một khuyết điểm duy nhất là sợ nước, vì vậy chim muông Thượng Linh được may mắn thưởng thức qua tiếng gầm rú sắc súa như bị chọc tiết của nó.

Sau đó, nó được tiểu hồ ly vớt ra.

Sau đó nữa, nó run rẩy nhìn con tiểu hồ ly kia, một phần vì lạnh, một phần vì quá ngạc nhiên. Đùa à, đây mà là hồ ly sao? Khuôn mặt trong sáng thánh thiện như ánh mặt trời này, khuôn mặt tuyệt đẹp mà không có chút lẳng lơ này, phải là của một vị Bồ Tát nào đó mới đúng. Không đúng, Bồ Tát cũng chưa chắc xinh đẹp như vậy.

Tiểu hồ ly lại đưa ánh mắt tuyệt đẹp mang đầy thương hại nhìn nó, trên mặt hiện ra rõ dòng chữ: “Hồ con đáng thương. Không có cha mẹ chăm sóc, nếu ta không cứu kịp thì đã chết dưới hồ nước mất rồi.”

Ánh mắt đó làm tim Tiểu Cầm nhũn ra. Thực ra nó đã có thể biến thành hình người từ lâu, nhưng nó lại thích lột hổ hơn, vì có thể dọa kẻ khác. Vậy mà, tiểu hồ ly lại không hề có vẻ sợ hổ. Tiểu Cầm còn mãi suy nghĩ tại sao tiểu hồ ly không sợ hổ thì đã bị bế thốc lên, sao đó được ôm về Điện Lưu Ly.

Nằm cuộn tròn lười biếng trong đồng chăn ấm áp, miệng gặm miếng bánh bao nóng hôi hổi, Tiểu Cầm rơi lệ nghĩ, ta là con hổ, con hổ, chứ không phải là con mèo con. Nó suy nghĩ, suy nghĩ mãi về tiểu hồ ly. Nét đẹp tươi sáng thoát tục như vậy lại ở trên một con hồ ly, như vậy nó có bị đồng loại tẩy chay không? Có bị kẻ khác khinh bạc không? Chưa kể pháp thuật cũng quá đổi tầm thường. Như vậy thì làm sao chế ngự được bọn yêu quái ở Thượng Linh?

Sau đó, có lẽ suy nghĩ nhiều quá nên Tiểu Cầm bị hỏng đầu, nó ra lệnh cho bọn yêu quái ở Thượng Linh phải phục tùng tiểu hồ ly. Ngay cả Bạch Sư cũng được nó đem ra làm hộ vệ cho vùng đất này. Bạch Sư có lúc nói đùa, vị sứ giả tiền nhiệm của tiểu hồ ly mà biết tin này, có khi hộc máu vì bị phân biệt đối xử. Tiểu Cầm khinh khỉnh đáp, hừ, cái tên thối nát đó làm sao xinh đẹp đáng yêu bậc này. Hơn nữa, tài nấu ăn không tệ. Nó lại thêm ăn rồi.

Tiểu Cầm tâm niệm rằng nó sẽ giữ hồ ly làm thú cưng, chứ không phải ngược lại. Nhưng giây phút nó bán đứng bản thân, vì mấy chiếc bánh mà ngọt ngào gọi tiểu hồ ly một tiếng “chủ nhân”, trong nội tâm nó đã tự nguyện rửa mình mấy trăm kiếp. Ông ngoại mà biết nó có nô tính như vậy, thế nào cũng cười nó thối đầu cho xem. Dù vậy, nó cảm thấy ở cạnh con hồ ly này cũng không tồi. Vòng tay của tiểu hồ ly làm nó nhớ tới mẹ nó, khiến nó vui đi nỗi nhớ nhung đằng đẳng. Được tiểu hồ ly chăm sóc, nó cảm thấy nơi mềm mại nhất dưới đáy lòng mình đang được sưởi ấm.

Chung sống một thời gian, Tiểu Cầm phát hiện ra, chủ nhân hay ngồi ngẩn người, ánh mắt thoáng lên tia buồn bã. Có lần đi ngang qua nhà Thiềm thúc thúc chơi mới nghe nhắc tới, thì ra tiểu hồ ly bị bệnh tương tư. Tiểu Cầm chưa bao giờ nghe tới chuyện hồ ly biết tương tư. Chẳng phải chỉ cần đến gặp thẳng đối phương, dùng chút mị thuật là xong rồi sao? Thiềm thúc thúc nghe nó nói vậy, khuôn mặt trở nên cổ quái, e hèm, Tiểu Cầm, chuyện này không phải muốn là được đâu.

Tiểu hồ ly lịch kiếp, Tiểu Cầm xin Thiềm thúc thúc cho nó đi theo. Không có tiểu hồ ly, nó sẽ chán đến chết mất.

Biết hồ ly đầu thai vào nhà họ Lam, Tiểu Cầm vờ làm cô gái nghèo bán thân làm a hoàn trong phủ. Nó từng bước tiến lại gần tiểu hồ ly, cho đến khi trở thành nha hoàn thiếp thân của tiểu thư. Nó chăm sóc tiểu thư vô cùng chu đáo, còn vì tiểu thư mà đối phó với tiểu thiếu gia tuần tú tinh ranh kia nữa. Dần dần, nó cũng cảm thấy đau thương cho nô tính ngày càng trở dậy mạnh mẽ bên trong mình.

Nhưng có một chuyện khiến Tiểu Cầm canh cánh mãi. Lúc lịch kiếp xong, sau khi nói chuyện với Thiềm thúc thúc, chủ nhân mang khuôn mặt trắng bệnh lao vào phòng, đóng chặt cửa không nói chuyện với ai. Nó quay sang cầu cứu hồ ly mẹ, hồ ly cha, chỉ thấy họ khổ não thở dài. Sau đó nó mới biết, người mà chủ nhân thâm thương trộm nhớ đã bị Ma Thần Trận vạn năm xuất hiện một lần hại cho hồn phi phách tán rồi.

Nghe nói vạn năm trước, vị thần quân ấy cũng suýt chết một lần do chế ngự chính Ma Thần Trận đó.

Nó cảm thấy chủ nhân thật sự đáng thương. Lúc nó còn nhỏ xíu, mẹ nó từng bảo nó, nếu yêu ai cứ việc trối mạng về, giống như ngày xưa mẹ nó bắt cha nó về. Vị thần quân mà chủ nhân yêu có sức mạnh quá cường đại, chủ nhân không đánh lại nên chỉ có thể lặng lẽ nhớ nhung. Bây giờ kẻ ấy hồn phi phách tán, ngay cả chút cơ hội dùng mị thuật vớt vát cũng không còn nữa rồi.

Tiểu Cầm khổ não, nó than thở với ông ngoại. Ông ngoại tuy không dành nhiều thời gian cho nó, nhưng lại rất yêu thương chiều chuộng nó. Ông ngồi bất động trên tảng đá băng, chăm chú lắng nghe tâm sự của nó làm Tiểu Cầm xúc động vô cùng. Nó chợt nghĩ ra một việc, hỏi ông nó:

“Ông ngoại có nhiều bảo vật như vậy, có cái nào giúp cho chủ... à không, tiểu hồ ly được gặp lại người thương không?”

Ông ngoại nó xoa cằm, chậm rãi nói:

“Tiểu Cầm, việc này rất khó, lại sẽ làm tổn yêu lực của ông ngoại.”

Tiểu Cầm nhào vào lòng ông ngoại làm nũng:

“Ông ơi, xem như nể mặt con đi... đi mà~~”

Ông nó bất đắc dĩ thở dài:

“Thôi được, nể mặt đứa cháu cưng duy nhất này, ông sẽ đi gặp tiểu hồ ly một lần.”

18. Chương 18: Chương 15

Ta bị nhấn chìm trong những giấc mơ không đầu không đuôi. Ta nhớ lại như in từng phút giây bên chàng, từng lời nói của chàng, từng biểu cảm trên khuôn mặt chàng. Ta nhớ lại quãng thời gian lịch kiếp, nhớ lại hồ sen nhỏ trong cung điện Bạch Sứ, nhớ lại khu vườn ở Tĩnh Sơn. Sau mỗi ký ức đẹp đẽ ấy, ta lại nhớ ra sự thật tàn nhẫn rằng chàng chẳng còn trên thế gian này nữa, lại cảm nhận trái tim mình tan nát từng hồi. Ta ép mình phải bình tâm, phải mạnh mẽ, nhưng nội tâm ta không ngừng gào thét dữ dội, không hề tuân theo sự điều khiển của ta.

Ta nhớ chàng.

Ta nhớ chàng da diết.

Ta không tin được là chàng đã chết. Chàng đường đường là Bạch Sứ thần quân, uy nghi như vậy, mạnh mẽ như vậy. Chàng từng cứu mạng ta, che chở cho ta không biết bao nhiêu lần. Chàng từng bảo ta là cô bé gốc, còn cộc đầu ta, còn cười với ta. Tại sao ta chỉ chớp mắt một cái mà chàng đã vĩnh viễn không còn?

Một tiên nhân tốt như vậy, nói biến mất là biến mất được sao?

Ta tỉnh dậy từ cơn mê, bỗng thoáng ngửi thấy mùi muối biển trong phòng. Ta cất giọng khản đặc: “Là ai?”

Nhận ra người bước ra từ bóng tối là Thương Diệp, ta hỏi: “Sao huynh vào đây được?”

Hắn nói: “Muội nghĩ chút cấm chế này, cùng với một con hổ yêu là có thể ngăn ta ở bên ngoài sao?”

Ta mệt mỏi đáp: “Hiện tại muội rất mệt, không thể gặp ai. Muội xin lỗi.”

“Ta biết muội đau lòng. Ta cũng không muốn làm phiền muội, nhưng ta lại phải đưa cho muội vật này.”

Thương Diệp rút ra một viên ngọc to bằng ba ngón tay, chất liệu trong suốt. Bên trong viên ngọc, trôi bồng bênh vài sợi chỉ màu đỏ tươi cùng vài đốm sáng li ti. Hắn nói:

“Trước đây hồn phách ta bị tổn thương, nhờ Cổ Long Huyết được chứa trong viên huyết châu này chữa lành. Sau đó ta xuống luân hồi, trong kiếp vừa rồi còn có cơ duyên làm anh em với muội.”

Ta gật đầu, khẽ nói: “Lịch kiếp xong, muội có cảm giác mình vẫn còn là em gái của huynh.”

Khóe môi Thương Diệp hơi cong lên: “Huynh cũng vậy. Muội có nhớ gần ngày Lam Ngọc mười tám tuổi, muội ấy hôn mê? Lúc đó ta, cũng là Lam Diệp, ngồi bên giường canh muội ấy suốt đêm. Ta nắm chặt lấy tay muội ấy, chỉ sợ mạch muội ấy ngừng đập.”

Khóe mắt cay cay, ta khàn khàn nói: “Muội nhớ.”

Thương Diệp gật đầu, nói tiếp: “Lúc muội tỉnh lại, ta cảm thấy bàn tay mình đau nhói. Lúc đó ta cũng không để ý, nhưng sau này trong giấc ngủ của ta lại xuất hiện một giấc mơ lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Trong giấc mơ ấy, ta thấy một cậu thanh niên đang ôm muội đứng giữa hồ sen, khung cảnh huyền ảo rất đẹp. Lúc còn là người phạm vô tri, dù thấy lạ nhưng ta không hiểu giấc mơ ấy là gì. Nhưng trở về thân phận tiên nhân, ta có khờ khạo thế nào cũng không thể không hiểu.

“Sau này ta biết, sư phụ của muội, cũng là Bạch Sứ thần quân đã vì ngăn chặn Ma Thần Trần nuốt chửng Tiên giới mà hồn phi phách tán. Một mảnh hồn phách của hắn còn vương vấn trên người muội, biến thành một cái bóng đi theo che chở cho muội. Nhưng vì chữa bệnh cho phạm kiếp của muội, chút tiên lực yếu ớt còn lại của hắn chóng lụi tàn. Ngay lúc đó muội lại có tiếp xúc với ta, hồn phách ta lại chưa ổn định, nên đã bị mảnh tàn hồn ấy của Bạch Sứ thần quân bám vào.”

Ta xúc động hỏi: “Huynh nói... một mảnh hồn phách của chàng ấy còn trên người huynh?”

Thương Diệp đặt viên ngọc vào tay ta, khẽ nói:

“Phụ vương của ta nhờ Diêm Vương can thiệp, chút tàn hồn ấy sớm đã được tách ra. Viên huyết châu này từng chứa máu Cổ Long cứu sống ta, Diêm Vương bèn đưa mảnh hồn ấy vào đây. Muội nên giữ lấy nó.”

Ta run rẩy tiếp nhận viên huyết châu từ tay Thương Diệp, cảm nhận một làn sóng ấm áp rất nhỏ len lỏi vào từng đầu ngón tay. Là chàng! Là chàng! Chàng đang ở đây, nhưng ta không thấy đủ, bởi sự hiện diện của chàng quá ít ỏi. Ta hụt hẫng nhận ra rằng, mình sẽ không bao giờ còn được thấy chàng cười, không bao giờ được nghe giọng chàng, không bao giờ nói lời giận dỗi với chàng được nữa.

Ta khép lại đôi mắt ướt đầm, nghẹn ngào nói: “Cảm ơn huynh.”

Hắn chợt hỏi: “Muội có từng nghe tới Long nữ Thương Diệu?”

Ta nặng nề lắc đầu. Hắn nói tiếp: “Là cô cô của ta. Gần hai vạn năm trước, người vì phạm lỗi mà bị đưa vào luân hồi. Tuy ta chưa bao giờ gặp cô cô, nhưng qua lời kể của phụ vương, ta biết cô cô là người từ hững hờ cố chấp, nhưng lại sống hết sức tình cảm.”

Thương Diệp do dự nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng nói: “Xét về tính cách, tỷ tỷ Thương Du của ta lại giống cô cô hơn, nhưng chính muội lại khiến ta liên tưởng tới nàng ấy.”

Thương Diệp ngồi an ủi ta thêm một lúc nữa. Trước khi từ biệt để trở về Đông Hải tiếp tục điều dưỡng, hắn nói: “Thật ra, ta vẫn luôn cảm kích thời gian ngắn ngủi vô tri được muội chăm sóc. Nếu ngày nào đó muội muốn đến Đông Hải sống, ta sẵn sàng xem muội như em gái của mình.”

Ta biến viên huyết châu chứa mảnh tàn hồn của Bạch Hạc thành một chiếc mặt dây chuyền đeo ở cổ, ngày ngày vuốt ve trong tay.

Một buổi sáng nọ, Tiểu Cầm lôi kéo ta ra ngoài động hồ ly chơi. Nó vừa ngoe nguẩy đuôi vừa nói:

“Chủ nhân, người muốn mình cũng bám đầy rong rêu như những vách tường trong động tối sao? Người muốn mình mục nát như thanh gỗ ướt nằm lâu một chỗ sao? Nếu không, người phải ra ngoài, ra ngoài kia xem thế giới sống động như thế nào kìa.”

Dù tâm trạng u ám, ta cũng không khỏi hơi buồn cười trước lý luận của con hồ yêu, đành chịu ý nó. Nhưng trên đường đi, mỗi cảnh vật tươi sáng đều vô tình khiến trong lòng ta nổi lên cảm giác bùi ngùi.

Không biết từ bao giờ, chúng ta đã bước vào địa phận Thượng Linh, nơi tiếp giáp giữa tiên giới và yêu giới mà ta từng trấn giữ. Ta cảm thấy kỳ lạ, lẩm bẩm:

“Không thể như vậy, động hồ ly cách vùng Thượng Linh rất xa. Không thể bước vài bước là tới được.

Tiểu Cầm nói:

“Chủ nhân, thật ra Tiểu Cầm cố ý đưa cô tới chỗ này. Ông ngoại của Tiểu Cầm muốn gặp cô.”

Ta ngạc nhiên nhìn theo hướng nó chỉ, thì nhìn thấy một người cao lớn, quần áo rộng thùng thình đang tiến về phía bọn ta đứng.

Là yêu.

Là yêu có công lực rất mạnh.

Trong đầu ta ong lên một tiếng, ánh mắt ánh lên vẻ đề phòng. Người mới đến dừng lại cách ta mười bước, cất giọng cười hào sảng

“Đây là tiểu hồ ly mà cháu gái muốn ta gặp sao?” Rồi quay sang ta “Cô tên là Tử Ly? Là hồ ly tiên?”

Nhìn khuôn mặt pha lẫn giữa nét dữ dằn và yêu mị của vị yêu nhân đó, ta thật khó tưởng tượng đây chính là ông ngoại của hồ con. Tuy vóc người lực lưỡng cao lớn, nhưng khuôn mặt của hắn lại hết sức trẻ trung. Ta bình tĩnh đáp:

“Xin hỏi, Tử Ly phải gọi tiên sinh thế nào?”

Yêu nhân đó thoải mái ngồi lên một tảng đá, mỉm cười:

“Ta họ Cảnh.”

Đầu ta lại “ong” thêm một tiếng nữa. Yêu giới này quả thật có nhiều yêu nhân họ “Cảnh”, nhưng không hiểu sao ta lại liên tưởng tới vị Yêu Hoàng Cảnh Châu lừng lẫy kia. Không phải là mấy chục năm qua, ta đi nuôi cháu gái của Yêu Hoàng làm thú cưng chứ?

“Hân hạnh gặp Cảnh tiên sinh.” Ta tỏ vẻ bình tĩnh cúi chào.

Cảnh tiên sinh gật đầu, đoạn sai Tiểu Cầm ra ngoài canh chừng kết giới.

“Đi thẳng vào vấn đề”. Sau khi con hổ phụng phịu rời đi, ông vừa nói vừa rút ra một chiếc hộp nhỏ bằng bàn tay từ trong vạt áo thùng thình. “Cháu gái ta nói cô muốn gặp lại người thương đã hồn phi phách tán. Ta không làm hấn sống lại được, nhưng có thứ này có thể giúp cô.”

Trong hộp là một chiếc đèn nhỏ xíu đang phát ra thứ ánh sáng le lói đầy ma mị. Ta chưa kịp nhìn kỹ thì Cảnh tiên sinh đã nhanh chóng đóng hộp lại. Ông thở dài:

“Tuy trông nhỏ bé, nhưng đây là một vật hết sức nguy hiểm. Nếu không phải Tiểu Cầm cầu xin, ta cũng không bao giờ muốn chạm tới nó.”

Đáy lòng chợt nổi lên hồi hộp, ta hỏi:

“Xin hỏi Cảnh tiên sinh, vật này sẽ giúp Tử Ly như thế nào?”

Ông đáp:

“Thứ này có thể giúp cô đến không gian chứa linh hồn người thương của cô, nhưng chính nó cũng có thể giết cô.”

Ta kinh ngạc.

Cảnh tiên sinh nói:

“Nó từng là vật trong kho báu của Ma Thần. Hơn hai vạn năm trước, Ma Thần thất thủ, nó được truyền đến tay ta. Lúc trước không hiểu rõ tác dụng của nó, ta vô ý tặng cho con gái ta làm vật trang trí. Nhưng chính sự thiếu hiểu biết lúc đó khiến ta đau lòng và day dứt không thôi.”

Cảnh tiên sinh hạ mắt nhìn Tiểu Cầm đang buồn chán lẩn lộn ở phía xa xa, giọng trầm xuống:

“Lúc Tiểu Cầm được hai trăm tuổi, trong lúc nghịch ngợm đã vô tình kích hoạt Ma Trận nằm trong chiếc đèn nhỏ này. Chỉ trong chớp mắt, cả tòa cung điện của con gái ta, cùng con gái và con rể ta, đều như tan biến thành khói bụi. Không ai còn nhìn thấy chúng, ngay cả khi ta dùng yêu thuật truy vết cũng không có chút kết quả nào. Sau đó, ta đành nói dối Tiểu Cầm rằng mẹ nó vì mất nơi trú ngụ nên đã dẫn cha nó đi chu du khắp nơi.”

Ông nặng nề thở dài:

“Về phía ta, ta đã tốn không biết bao nhiêu thời gian, công sức để nghiên cứu về thứ pháp bảo nguy hiểm này. Thì ra, Ma Trận được giấu trong chiếc đèn này là một dạng thu nhỏ của Ma Thần Trận. Nó có khả năng mở ra một không gian khác mà ngay cả thần tiên cũng không tiếp cận được. Về việc đó là nơi nào, thì còn phải tùy thuộc vào người sử dụng. Nhưng có một điều kiêng kỵ, bởi vì thể xác thuộc về không gian này sẽ bị giữ lại trong Ma Trận, chỉ còn linh hồn của người sử dụng mới qua được Ma Trận mà đi vào không gian mới.”

“Nói cách khác, nếu Tử Ly muốn vượt qua Ma Trận, Tử Ly chắc chắn sẽ hồn lìa khỏi xác?”

“Đúng vậy. Cô có hiểu vì sao Ma Thần Trận có thể gây hại cho tam giới? Bởi vì khi xuất hiện, nó hấp thụ sinh khí của trời đất để lớn lên. Tới lúc nó đủ mạnh, chẳng những linh khí trong Tiên giới bị hút kiệt, hồn phách của các Tiên nhân cũng sẽ bị đưa tới một không gian khác. Khi trong cõi tiên chỉ còn những cái xác không hồn, cũng đồng nghĩa với việc lực lượng chế ngự ma giới biến mất, các giống loài còn lại chỉ chờ bị loài ma xâm chiếm mà thôi.”

Ta nghẹn ngào nói:

“Thì ra... sự hi sinh của Bạch Hạc lại có ý nghĩa như vậy.”

Giọng Cảnh tiên sinh cũng trở nên ngậm ngùi:

“Ma Thần bị đánh bại, nhưng cũng kịp dùng chút hơi tàn để gieo thứ hạt giống chết chóc này làm hại tam giới. Hai vạn năm trước, Lão Thái Thần Quân tiên đoán được Bạch Sứ thần quân, cũng là người kế nhiệm của ngài ấy, sẽ là kẻ có pháp lực cao cường nhất Thiên Long tộc. Nếu Bạch Sứ không tiêu diệt được Ma Thần Trận, chắc chắn vạn năm sau Thiên long tộc, cũng như toàn bộ tam giới sẽ diệt vong.”

Ta buồn bã nói:

“Trước đây Tử Ly chỉ biết rằng Lão Thái Thần Quân đã hi sinh trong thời kỳ Ma giới trỗi dậy, mà không ngờ rằng ngài ấy có thể dự liệu đến việc của mấy vạn năm sau này.”

Ta quay về động hồ ly, đầu óc trĩu nặng.

Trước khi chia tay, Cảnh tiên sinh nói với ta, thật ra ông ấy không hề có ý định đưa ta vào Ma Trận. Ông ấy chỉ muốn ta hiểu rằng, chỉ có hai con đường để ta lựa chọn. Một là quên Bạch Hạc. Hai là chết.

Ta ngẩng đầu nhìn trời, nước mắt lăn chã rơi. Bạch Hạc, ta sẽ quên được chàng sao?

Có thể quên được sao?

19. Chương 19: Chương 16

Ta quyết định phải quên Bạch Hạc đi.

Không phải tình yêu của ta dành cho chàng không đủ lớn, không phải ta là kẻ vô tâm, mà vì ta không thể phụ lòng những người yêu thương ta, quan tâm đến ta.

Sẽ rất khó, nhưng ta phải cố gắng quên chàng.

Đã lâu tự khép mình trong thế giới riêng, ta chợt muốn biết hai người quan trọng nhất với ta đang làm gì. Ta rón rén bước qua phòng cha mẹ, đứng tựa vào cạnh cửa. Ta vốn không thích nghe lén, nhưng hiện tại ta vẫn chưa thoát khỏi thói quen ở một mình.

Giọng mẹ ta cất lên đầy vẻ thương xót:

“Chẳng lẽ mẹ con chưa lần nào về thăm con?”

“Mẹ con có viết thư gửi cho ông ngoại, ông ngoại đọc cho con. Nhưng mẹ ở rất xa nên không về được.”

Là giọng trong trẻo của Tiểu Cầm.

Ta dựa sát hơn vào cửa.

Mẹ ta nói:

“Không sao cả. Con cứ xem nơi này như gia đình của mình. Tiểu Ly từ nhỏ đã cô đơn, may nhờ có con bầu bạn trong thời gian qua.”

“Chẳng phải người nói sắp có tiểu hồ ly sao? Chủ nhân sắp có em trai, có khi không cần Tiểu Cầm nữa.”

“Không có chuyện đó đâu. Aiz, con bé đang tâm trạng không tốt, ta cũng chưa thể báo tin này cho nó được.”

Ta ra khỏi động hồ ly, một mình đi dạo quanh dãy núi gần nhà. Trong đầu ta là hàng trăm thứ cảm xúc hỗn độn. Ta nghĩ về cuộc sống sắp tới. Thương Diệp trở nên thân thiết. Tiểu Cầm được cha mẹ ta đón nhận. Ta sắp có em trai. Lẽ ra trong lòng ta nên ngập tràn vui sướng, nhưng hiện tại trái tim không buông lỏng một chút nào.

Trong lúc lang thang, không ngờ ta lại nhìn thấy tên ma đầu đã lâu không thấy bóng dáng. Ly Tình đang ngồi vắt vẻo trên một chạc cây, dường như đã trở lại vẻ vô hại như lần đầu gặp mặt: áo choàng rộng, ánh mắt lơ đãng nhìn xa xăm. Ta quay lưng định im lặng rời đi, không ngờ hần chột như thanh gươm sắc bén vừa tuốt vỏ, lao thẳng tới trước mặt ta.

“Tiểu hồ ly, đã lâu không gặp.” Ly Tình nở nụ cười rạng rỡ, khoe ra hàm răng nhọn trắng tinh.

Ta lạnh lùng nói: “Chốn này là địa phận của Hồ Vương. Người không ngu ngốc đến nỗi gây sự với ta ở đây chứ?”

“Không có.” Hần cười tủm tỉm, lắc đầu. “Tử Ly, ta biết người đề phòng ta. Nhưng hiện tại ta không có ý làm hại người. Chẳng lẽ lâu ngày gặp lại, người đã trở nên quá nhất gan, không dám thẳng thắn nói chuyện với người quen cũ này một lần?”

Đã lâu không gặp, không ngờ hần trở nên lý sự như vậy. Ta hít một hơi thật sâu, tự nhủ một trăm lần rằng người của ma giới đều không thể tin. Ly Tình nói:

“Ta đã nghe lén cuộc nói chuyện của người và Cảnh Châu. Ta có thể giúp người.”

Thì ra Cảnh tiên sinh chính là Yêu Hoàng. Ta lắc đầu nói:

“Ta không tin người.”

Hần mỉm cười. “Ta có thể giúp cả người và Tiên giới, bởi vì ta vừa biết cách phá giải Ma Thần Trận, vừa có thể giúp người hồi sinh người người thương. Hãy suy nghĩ kỹ đi.”

Ta làm điệu bộ rời đi, lạnh lùng nói:

“Tốt hơn là người nên chứng minh lời nói của mình.”

“Ta từng là tôi tớ phục vụ cho Ma Thần.” Hần bình thản nói. “Ta nắm được vô số bí mật của hần. Nếu không, sao ta có thể trở thành một trong Tứ đại ma vương?”

Ta hỏi:

“Điều kiện của người là gì?”

“Trước khi vượt qua Ma Trận, để thể xác của người lại cho ta.”

Ta cảm thấy buồn cười. Ly Tình ơi Ly Tình, người nghĩ sẽ dễ dàng lừa được ta sao? Ta đã không còn là tiểu hồ ly ngu ngốc, tốt bụng của ngày nào nữa. Ta quay lưng, định dứt khoát rời đi. Ly Tình chột nói:

“Thật uổng công Bạch Hạc yêu thương người, hết lòng hi sinh cho người. Chỉ e là người không bao giờ quan tâm xem hần đã làm những gì. Thực ra, người không biết chút gì về người thương của mình cả.”

Ta hơi khựng lại, cảm thấy đáy lòng đau nhói. Ly Tình nói tiếp:

“Người có lẽ cũng không biết, Bạch Hạc thật sự vốn đã hồn phi phách tán từ một vạn năm trước rồi. Kể mà người biết chỉ là thể thân, là tên giả mạo.”

Trong đầu ta bỗng hiện ra lời nói của chàng trong giấc mơ ở phạm giới. Chàng kể rằng, chàng là “thể thân của rồng nhỏ”, tuy nhiên lúc ấy ta nào có tâm trạng để ý đến điều này? Nhưng nếu không phải Bạch Hạc, chàng là ai? Ta đè nén hỗn loạn trong đầu, đánh giọng quát:

“Người đừng nói bậy!”

Dù như vậy, ta vẫn mãi suy nghĩ về lời nói của Ly Tình.

Tiểu Cẩm dùng móng vuốt lay lay ta, liến thoắng nói:

“Chủ nhân, người quên không trả lời Tiểu Cẩm. Mẹ hồ ly nói Tiểu Cẩm đã biến được thành hình người, thì không nên giữ hình dạng con hồ nữa. Nhưng nếu như vậy, những lúc lơ đãng, chủ nhân làm sao vuốt bộ lông óng mượt của Tiểu Cẩm?”

Ta nói:

“Tiểu Cầm, từ nay ta sẽ xem muội như em gái. Muội hãy gọi ta là tỷ tỷ, còn nữa, cứ dùng hình dạng con người đi.”

Nó xúc động nói:

“Thật sao? Vậy là từ nay muội sẽ không phải biến đi biến lại nữa.”

Ta ngập ngừng hỏi:

“Tiểu Cầm, muội... thích Long tử Thương Diệp sao?”

Tiểu Cầm bỗng đỏ mặt:

“Có một chút.”

“Hắn là Long tử Tiên tộc, muội là yêu. Chẳng phải tự chuốc khổ vào mình hay sao?”

Tiểu Cầm tròn xoe mắt nói:

“Sao lại khổ? Muội sẽ cố gắng tu luyện, đến lúc pháp lực cao cường hơn hắn, mà nếu lúc đó vẫn còn thích hắn quá, thì chỉ việc đến Đông Hải trời về

Ta dở khóc dở cười nói:

“Đâu có dễ dàng như vậy. Còn có Đông Hải Long Vương, tỷ tỷ của Thương Diệp, còn có binh tôm tướng tép, họ sẽ dễ dàng để cho muội cướp hắn đi sao?”

Tiểu Cầm lắc lắc đầu nói:

“Muội tin rằng mình làm được. Trước đây ông muội cũng làm như vậy, mẹ muội cũng thế. Mẹ từng bảo, người của yêu tộc bọn muội không câu nệ tiểu tiết. Nếu muốn thứ gì, phải tận dụng toàn bộ trí tuệ và sức mạnh của mình để giành lấy nó.”

Ta im lặng. Tiểu Cầm nói tiếp:

“Mẹ còn nói, nếu sợ khổ, sợ khó, sợ tổn thương, thì thứ mình muốn sẽ vĩnh viễn không về tay mình được.”

Ta nhớ tới lời của Cảnh tiên sinh về cha mẹ của Tiểu Cầm, cảm thấy lòng chua xót. Cảm giác chua xót đó lớn dần, không biết tự khi nào đã hòa quyện cả nỗi tiếc nuối vô hạn của bản thân ta.

Ta nhận ra, mình chưa bao giờ nỗ lực giành lấy bất cứ thứ gì về cho mình cả. Lúc còn nhỏ, bị chúng hồ ly xa lánh, ta chỉ biết rút lui vào góc nhỏ tự an ủi mình. Khi tình yêu làm ta đau đớn, ta cũng chỉ biết khư khư ôm nỗi đau, tự dằn vặt mình, tự cách biệt mình với người ta thương yêu. Bởi vì tự ru ngủ mình trong nỗi sợ hãi, ta chỉ có thể nhìn Bạch Hạc từ xa, chỉ có thể thầm rơi lệ vì chàng. Nhưng mà, giá như ta dũng cảm hơn, tất cả những nỗi đau đớn dằn vặt đó vốn có thể được hóa giải. Giá như không quá hèn nhát, ích kỷ, ta đã có thể sát cánh bên Bạch Hạc, có thể hiểu rõ hơn về chàng, có thể chia sẻ bớt những gánh nặng của chàng.

Ta từng nghĩ rằng Bạch Hạc làm khổ ta, nhưng thật ra, chính ta đã tự làm khổ mình.

Nếu được lựa chọn một lần nữa, ta nhất định sẽ mạnh dạn đến trước mặt sư phụ, hỏi chàng chuyện gì đã thật sự xảy ra. Ta nhất định sẽ nói với chàng rằng ta yêu Bạch Hạc, ta yêu chàng.

20. Chương 20: Chương 17

Sau quãng thời gian day dứt, ta đến Minh điện tìm Diêm Vương. Nhìn thấy ta, ông râu rĩ nói:

“Không được, không được, tại sao nhìn thấy cô, ta lại nhớ đến người bạn già đã về cõi mây thế này?”

Diêm Vương giơ tay áo lau nước mắt. Ta nói:

“Diêm Vương gia, thật ra tên thật của chàng ấy không phải là Bạch Hạc đúng không? Bạch Hạc thật sự đã không còn từ vạn năm trước?”

Diêm Vương cảnh giác nhìn ta: “Tiên tử, cô nói gì vậy? Ta không hiểu.”

“Là chàng ấy trước khi rời đi đã báo mộng nói cho ta biết.” Ta giơ tay vuốt ve mặt dây chuyền trên cổ. “Chàng còn bảo ta gọi chàng là Tình Long. Tình Long, Tình Long, đó có phải tên thật của chàng chăng?”

Cuối cùng, Diêm Vương cũng buông lỏng cảnh giác, thở dài.

“Thì ra là vậy. Nếu hắn đã muốn cô biết, ta cũng không thể giấu giếm. Nhưng cô phải hứa sẽ giữ kín những chuyện ta sẽ kể với cô.”

Ta gật đầu. Diêm Vương nói:

“Thật ra Bạch Hạc thật sự cũng không phải con ruột của Thiên Long Vương và Thiên Long Hậu. Hắn là một quả trứng rồng còn sót lại từ thuở khai thiên lập địa, được Thiên Long Hậu ấp được, từ đó xem như con trai ruột của mình. Từ lúc trẻ hắn đã có biểu hiện xuất sắc, được Lão Thái thần quân nhận làm đệ tử. Sau đó Ma giới trỗi dậy, tác oai tác quái suốt mấy ngàn năm. Bạch Hạc theo sư phụ cùng nhiều tiên nhân khác tham gia vào trận chiến tiên – ma. Trong trận quyết chiến hai vạn năm trước Ma Thần thất thủ, chính Lão Thái thần quân cũng hi sinh. Bạch Hạc được phong làm Bạch Sứ thần quân, kế thừa sư phụ hân trọng trách gìn giữ vùng trời phía tây của Tiên giới, cũng là nơi tiếp giáp với Ma giới. Sau này giữa Tiên giới và Ma giới vẫn thường xảy ra va chạm, hân lập được nhiều công lớn, được ca tụng là Chiến Thần của Thiên Long Tộc.

“Đáng tiếc, hân chỉ giữ chức vụ này trong một vạn năm. Ma Thần bị tiêu diệt, nhưng một vạn năm sau dấu ấn của hân lại xuất hiện trên bầu trời tiên giới. Bạch Hạc đương đầu với nguồn sức mạnh khủng khiếp đó, dù chế ngự được nó nhưng cũng bị nó đánh cho thần hồn tan nát. Thiên Long Hậu cố tình giữ kín việc này, lặn lội đến địa phận của Cổ Long Thần Tộc, mong tìm được phương thức cứu con trai. Bà ấy biết, trong động Cổ Long vẫn còn một vị Cổ Long Thần ngủ vùi đã mấy ngàn năm. Không biết bằng cách nào, Thiên Long Hậu triệu được vị Cổ Long Thần ấy làm thể thân cho Bạch Hạc. Ban đầu ta cũng không biết nhiều về vị thể thân ấy, nhưng sau qua hàng vạn năm qua lại, ta cảm thấy hân là một vị thần rất tốt.

“Gần đây, ta thấy thần quang của hân càng ngày càng suy yếu, mới biết hân sắp gặp phải thần kiếp. Nhưng đã quá muộn rồi.”

Thì ra, quan hệ giữa chàng và Diêm Vương lại thân thiết như vậy.

Thấy người trước mặt nước mắt như mưa, ta lại cảm thấy mình bình tĩnh lạ thường. Ta hỏi:

“Diêm Vương gia, thứ sức mạnh ghê gớm mà người nói, phải chăng là Ma Thần Trận? Có phải một vạn năm sau, nó lại xuất hiện làm hại Tiên giới?”

Diêm Vương chầm chầm khước mắt, sụt sùi nói:

“Tiên tử, ta tuy là Diêm Vương cai quản minh giới, nhưng kiến thức cũng có giới hạn. Việc Ma Thần Trận một vạn năm xuất hiện một lần, theo ta biết, cũng chỉ là giả định mà thôi.”

“Có thật sự khi nó xuất hiện lần nữa, Tiên giới sẽ diệt vong?”

“Chín phần là sẽ không chống cự nổi. Những kẻ đủ sức mạnh đối phó nó thì không còn, những kẻ sinh ra sau này thì pháp lực lại kém xa Ma Thần lúc sinh thời.”

Ta hỏi:

“Chẳng lẽ không thể dùng sức mạnh của nhiều tiên nhân gộp lại?”

Diêm Vương lắc đầu:

“Thời gian và địa điểm xuất hiện của Ma Thần Trận không thể xác định trước, nó lại sinh trưởng rất nhanh. E rằng không kịp triệu tập chúng tiên để cùng nhau đối phó.”

Im lặng. Một lúc sau ta hỏi:

“VẬY Diêm Vương gia có biết tới Ly Tình, một trong Tứ đại Ma Vương của Ma giới? Hẳn là người thế nào?”

Diêm Vương thở dài:

“Con ma thú đó đã sống hai vạn mấy ngàn năm. Nhắc tới hẳn, lại là một câu chuyện rất dài.”

Ta rời khỏi Minh điện, triệu mây bay đến ngọn Cửu Yêu tràn ngập yêu khí. Yêu Hoàng Cảnh Châu mời ta ngồi trong đình đá chênh vênh giữa núi tuyết. Ta hỏi:

“Nếu có phương pháp tiêu diệt Ma Thần Trần vĩnh viễn, liệu yêu giới có sát cánh với tiên giới không?”

Ông nhìn ra những dãy núi xa xăm:

“CÓ lẽ có, có lẽ không. Phải tùy thuộc vào việc Tiên giới định làm gì.”

Ta thở dài:

“TỬ Ly có chút quen biết với một trong bốn Ma Vương của Ma giới, tên là Ly Tình. Hẳn nói có phương pháp đối phó với Ma Thần Trần.”

Yêu Hoàng nói:

“CÔ nên hết sức cẩn thận. Người kẻ Ma giới không hề thẳng thắn như loài yêu chúng ta. Chúng rất tinh ranh, quỷ quyệt, lại không cho không ai thứ gì. Hơn nữa, trong bốn tên Ma Vương mà ta nghe tới, cũng không có ai tên Ly Tình.”

Ta ngạc nhiên nói:

“HẮN từng tốn hai ngàn mấy trăm năm đi thu nhặt hồn phách của nường tử hẳn. Diêm Vương gia cũng biết hẳn, bản thân ta cũng biết hẳn mấy trăm năm rồi.”

“Con cóc ghẻ đó quả thật biết rất nhiều chuyện.” Yêu Hoàng gật gù. “Nhưng mà tên thật của tên Ma Vương đó chắc chắn không phải là Ly Tình. Nếu cô hỏi ta có biết tên Ma Vương nào hay chạy lăng quăng khắp nơi suốt mấy ngàn năm qua, thì ta biết có Tam Ma Vương Xích Hỏa.”

Ta bị Ly Tình chặn lại ở chân núi Cửu Yêu. Hẳn hỏi:

“SAO? Người đã điều tra kỹ về ta rồi chứ?”

Ta nói:

“TA không rảnh rồi để tìm hiểu về người.”

Ly Tình bật cười ha ha:

“TA cảm thấy đã bị người xem thường quá lâu rồi. Dù sức mạnh của ta không bằng người trong lòng người, nhưng khả năng nghe lén thì thuộc hàng bậc nhất đó.”

“Vô liêm sỉ.” Ta mắng.

Hẳn thoải mái ngồi vắt chân lên một thân cây khô bên đường.

“TA chỉ cảm thấy khó chịu. Nếu người muốn biết về ta, sao lại không hỏi thẳng ta? Phải nghe người khác kể chuyện của mình, vừa sai lệch vừa không đầy đủ, bốn ma vương không thấy thoải mái tí nào.”

Ta nói:

“Nếu người nói chuyện đàng hoàng, ta nghe một chút cũng không sao.”

Nhiều canh giờ sau đó, ta ngồi im lặng trên một hòn đá dưới chân Cửu Yêu, chăm chú lắng nghe câu chuyện của tên Ma Vương đã từng đưa cuộc đời của ta vào bước ngoặt lớn. Dù hẳn là ma nhân, dù đã được nghe Diêm Vương và Yêu Hoàng kể qua một lần, ta cũng không khỏi xúc động trước câu chuyện về cuộc đời của hẳn từ lúc được sinh ra tới ngày hôm nay.

21. Chương 21: Ngoại Truyện 4: Ly Tình (1)

Ngay lúc mới được sinh ra, giọng nói của Phụ Thần vọng lên trong đầu ta rằng, chúng ta được tạo ra là để thống trị. Những giống loài có linh tính khác đều là kẻ yếu, đều phải bị chúng ta chà đạp dưới chân. Nhưng ngay sau khi giọng nói ấy dừng lại, ta nhận ra mình đang bị giam cầm trong một không gian nhỏ bé, cơ thể yếu ớt, vô lực.

Phụ Thần không nói rằng, chúng ta cũng có thể bị đánh bại, cũng có thể phải cúi người trước giống loài khác. Nhưng lúc này, ta thật hèn kém biết bao. Ta cảm thấy mâu thuẫn. Không lâu sau đó, niềm tin của ta vào Phụ Thần hoàn toàn bị sụp đổ.

Chợt có một bàn tay nhéo nhéo lên máng da nhăn nheo phía trên cổ của ta:

“Thật xấu xí.” Giọng nói thiếu kiên nhẫn của một cô gái. “Sao ta có thể nuôi bên mình một con vật trụi lông, lại nhăn nheo như vậy?”

Đôi mắt chưa mở của ta giật giật.

Giọng của kẻ bắt được ta:

“Long nữ đừng vội phán xét qua vẻ ngoài. Loài này có sức sống rất mạnh mẽ, bảo đảm không làm cô thất vọng.”

“Hừ, tốt hơn là không lừa ta.” Tiếng ngọc loong boong trên đầu ta. “Bấy nhiêu ngọc trai đủ đổi lấy con thú xấu xí này chứ?”

Giọng nói dịu dàng của một người con trai:

“Tiểu Diệu, loài thú này không rõ nguồn gốc. Nàng đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Hết cách rồi. Các con bình thường mà em nuôi hoặc là chết, hoặc là bỏ trốn. Ai mà biết được nuôi thú khó khăn đến thế chứ!”

Sau đó ta bị kéo xuống nước. Cô gái đó vui vẻ nói:

“Hạc Hạc, chàng xem, nó thở được dưới nước!”

Qua các cuộc nói chuyện của hai kẻ kia, ta mới biết tiên nữ ấy tên là Thương Diệu, tự nhận là chủ nhân của ta. Người còn lại là thanh mai trúc mã của nàng, tên Bạch Hạc.

Khi ta bắt đầu có thị lực, mới nhận ra, thì ra lớp vỏ bọc của loài tiên lại nhăn nhui, lại trơn mát đến như vậy. Không như bộ da hoặc sần sùi, hoặc lở lõm, hoặc nhăn nheo của loài ma chúng ta. Không biết con ma thú cùng lứa với ta, Hắc Diệu, đã lưu lạc ở chốn nào rồi?

Ta cũng có lúc tự hỏi, một con ma thú mới sinh ra như ta, tại sao lại có thể hiểu biết nhiều như vậy? Nhưng không lâu sau đó ta phát hiện ra, thật ra trước khi làm ma, ta đã từng là một giống loài khác, một kẻ đau khổ có cuộc đời bị lãng quên.

Ma, là giống loài được sinh ra từ oán niệm và khao khát cai trị.

Ta không cảm thấy hài lòng hay khó chịu với cuộc sống của mình. Ta là ma, nhưng lại không ai ở chốn Đông Hải này phát hiện ra điều đó. Có thể vì ma khí của ta quá yếu ớt, có thể vì ta giỏi che giấu, cũng có thể thực tế lúc ấy kiến thức về loài ma cũng chưa nhiều.

Kể nhận nuôi ta có tính cách vô cùng quái gở. Lúc có người bên cạnh, nàng ấy xông xáo, hoạt bát. Nhưng khi không có ai, khuôn mặt của nàng ấy trở nên trầm tĩnh, u buồn. Có lúc nàng ấy hào hứng cho ta ăn, hoặc mang ta chạy nhảy khắp nơi, có lúc lại không ngó ngang gì đến ta nhiều ngày liền, thậm chí mấy tháng liền. Điều này khiến ta tự hỏi, có phải tất cả tiên nhân đều như vậy? Có phải họ đều có hai bộ mặt, đều che giấu trái tim của mình? Phụ Thần từng dạy: Tiên nhân thật ra là giống loài nói một đằng làm một nẻo, là những kẻ giả dối. Thỉnh thoảng giọng nói của ngài ấy vang lên trong đầu ta, ra lệnh cho ta đi theo con đường của một ma nhân. Làm ma, có nghĩa là cắt đứt với mọi loại tình cảm, ngay cả cảm giác thương hại hay đồng tình cũng phải tuyệt đối không được có. Bởi chúng ta sinh ra, là để phục vụ Phụ Thần.

Ta sống yên ổn dưới Đông Hải được năm trăm năm.

Thỉnh thoảng sẽ được Thương Diệu vuốt ve. Mặc dù có lúc nàng ấy nhăn mặt nói:

“Đã nuôi kỹ, đã dùng thuốc mọc lông, tại sao vẫn cứ nhăn nhui thế này?”

Thỉnh thoảng sẽ được nàng ấy mang đi ngao du đây đó. Mặc dù hầu hết thời gian ta nằm ngủ trong cái túi không đáy tối om được nàng mang bên người.

Thỉnh thoảng sẽ nằm cạnh cho nàng và Bạch Hạc bên nhau. Thương Diệu thường là người nói, Bạch Hạc chăm chú lắng nghe:

Nếu Thương Diệu hỏi: “Hạc Hạc, chàng xem chuối san hô này có sắc sỡ quá không? Là ca ca tìm từ tận Tây Hải cho em đó.”

Thì Bạch Hạc sẽ trả lời: “Nàng thấy đẹp thì nó sẽ đẹp. Ta không nhìn thấy chút sắc sỡ nào.”

Nếu Thương Diệu nói: “Hạc Hạc, chàng đáng ghét, đã lâu như vậy không tới thăm em.”

Thì Bạch Hạc sẽ trả lời: “Tiểu Diệu, xin lỗi nàng. Đạo này chỗ sư phụ có nhiều việc cần giải quyết.”

Có một lần họ cãi nhau. Thương Diệu nói:

“Tại sao chàng không bao giờ phản đối em bất cứ điều gì? Tại sao chàng lại gánh chịu lỗi lầm của em?”

“Ta đã nói, nhưng nàng không nghe.”

“Chàng chỉ nói, nói thôi!” Giọng Thương Diệu vút cao. “Tại sao không cương quyết với em hơn?”

“Tiểu Diệu, ta xin lỗi.”

“Chàng lại xin lỗi!”

Những lúc như vậy, ta chỉ việc che tai lại. Sau đó, sẽ có một thời gian dài Bạch Hạc không đến thăm Thương Diệu. Ta nghĩ, ngoài việc quá cứng chiu, bao che cho con cái của mình, Bạch Hạc thật ra là một con đực tốt.

Năm trăm năm, nói ngắn không ngắn, nói dài không dài. Thực tế ta có thể sống lười biếng thêm mấy ngàn, mấy vạn năm như thế nữa. Nhưng mà, ta gặp lại Hắc Diệu. Khác với ta, ả được theo chân Phụ Thần từ khi mới được sinh ra đời. ả có năng lực, có trí tuệ, lại hết sức trung thành. Lúc gặp ta, ả đã mang hình người, còn ta vẫn còn là con ma thú trụ lông.

Ả nói:

“Xích Hổ, người thật làm ta kinh tởm quá. Không tin được ta lại là một cặp với người.”

Ta lười biếng đáp:

“Vậy thì tách ra đi, ta và người không liên quan nữa.”

Ma thú được sinh ra theo cặp để duy trì nòi giống, vì chúng ta không được phép có tình yêu. Nhưng khi so sánh gương mặt lỗi lõm của Hắc Diệu với Thương Diệu, ta không thể nào tưởng tượng mình sẽ phối giống với ả được. ả nói, ta bị bọn thần tiên làm hư, dùng sức mạnh bắt ta về Ma giới.

Lúc bị làn khói đen bao phủ, ta ngoái nhìn lại cánh cửa phòng của Thương Diệu lần cuối. Có lẽ nàng sẽ nghĩ: “Con thú trụ lông cuối cùng cũng đã bỏ trốn rồi.”

Một ngàn năm sau, Phụ Thần chính thức đứng dậy chống lại Tiên giới. Ta bị đưa vào lớp quân tiên phong. Nhưng lúc đó ma lực ta quá yếu kém, sớm bị giam lại trong Ngự Ma Tháp ở Đông Hải.

Trong Ngự Ma Tháp có loại linh lực làm suy yếu dần loài ma như ta. Những lúc đau đớn nhất, ta bắt giắc nhớ lại ngàn năm trước, ta còn là một con ma thú vô lo vô nghĩ ở Đông Hải này. Thật trùng hợp thay. Trong cơn tuyệt vọng, ta nghĩ, có lẽ Thương Diệu cứu được ta. Nếu nàng ấy còn niệm chút tình chủ tớ ngày xưa, có thể nàng ấy sẽ thả ta ra ngoài.

Bởi vì, nếu không ra ngoài, ta nhất định sẽ chết.

Nhưng ta không dám tin tưởng vào chút tình cảm đó, bởi vì lúc ấy ta chỉ là một con thú xấu xí trụi lông, mà người gắn bó bên nàng lại là Bạch Hạc. Bạch Hạc, hẳn cũng có mặt trên chiến trường lúc ta bị bắt. Ta dùng chút kỹ xảo, biến ra ảo ảnh dụ Thương Diệu vào trong tháp. Ta để cho nàng ấy nhìn thấy cảnh Bạch Hạc nhập ma, bị tra tấn trong Ngự Ma Tháp.

Không ngờ, nàng ấy dễ dàng bị mắc bẫy như vậy. Trong cơn kích động, Thương Diệu chạy về Long Cung, mang đến Long Kiếm, cũng chính là vật trấn thủ của Đông Hải, phá hủy cả Ngự Ma Tháp. Chẳng những ta thoát ra, mà mấy chục ma thú bị giam cầm chung với ta cũng tìm được đường thoát thân. Do căm hận tích tụ sau những ngày bị hành hạ trong tháp, những con ma thú thoát ra hôm ấy đã sát hại rất nhiều thần tiên cũng như người phạm tội, làm Tiên giới và Trần giới náo loạn. Ta một đường chạy về Ma giới, mãi sau này mới biết tới tình hình ngày hôm đó.

Không ngờ nhờ việc này, ta được Ma giới vinh danh. Ta bất ngờ được đứng vào hàng ngũ đệ tử thân cận của Phụ Thần. Hắc Diểu vừa sờ sờ cảm ta vừa nói:

“Xích Hỏa, nhờ sự cất nhắc của ta, ngươi cũng có ngày hôm nay.”

Lúc đó ta chỉ nghĩ, Hắc Diểu, sẽ có ngày ta xé nát bộ mặt xấu xí của ngươi ra.

Không lâu sau đó, Thương Diệu bị buộc tội phản bội Tiên giới, bị truất vào luân hồi, còn phải chịu tám mươi đạo thiên côn. Dĩ nhiên, tám mươi đạo thiên côn đó là Bạch Hạc nhận thay. Ta tự hỏi, hẳn phải đau khổ như thế nào khi biết mình không bảo vệ được người mình thương? Nhưng đó chỉ là chút suy nghĩ thoáng qua. Ta biết, họ là tiên, ta là ma, vốn là kẻ thù truyền kiếp. Nhưng ta cũng biết, lời của Phụ Thần, hay Ma Thần theo cách gọi của loài tiên, không hề đáng tin.

22. Chương 22: Ngoại Truyện 4: Ly Tình (2)

Thật ra, lúc ấy ta không hối hận về điều mình đã làm. Ta vốn là loài ma, nếu biết yêu thương, biết tiếc nuôi thì không còn là ta nữa. Vả lại, nếu Phụ Thần biết được ta có những loại cảm xúc đó, kết cục của ta không biết sẽ bị thảm tới chừng nào.

Nhưng Phụ Thần không cảm ta tò mò. Vì vậy, ta quyết định dõi theo Thương Diệu sau khi nàng ấy vào luân hồi.

Điều làm ta bất ngờ là, Bạch Hạc lại không như vậy. Hắn chưa một lần quan tâm tới cuộc sống của Thương Diệu ở trần gian. Sao ta lại biết? Bởi vì hắn dành toàn bộ sức mạnh, toàn bộ thời gian, điên cuồng chém giết ma nhân trên chiến trường, cũng là đồng loại, đồng đội của ta. Ta cũng giao đấu với hắn vài lần, cảm thấy ánh mắt của hắn đã hoàn toàn thay đổi. Trong đó không còn chút dịu dàng như khi nhìn Thương Diệu, cũng không còn chút thương xót khi nhìn con thú xấu xí là ta khi xưa. Ta nghĩ, lúc người hắn thương bị đưa vào luân hồi, tâm hắn đã chết rồi.

Một thần tiên như thế, có bị sa ngã vào ma đạo như Phụ Thần ngày trước hay không?

Ta là ma, nhưng vẫn sợ Bạch Hạc nhập ma. Nếu hắn biết chính ta đã hại Thương Diệu ra nông nỗi này, ta cũng sẽ không yên ổn trên chính sân nhà của mình. Thế nhưng may mắn cho hắn và cho ta, hắn vẫn tiếp tục đứng trên chiến tuyến của loài tiên, sau này còn được tôn làm chiến thần của tiên giới.

Lúc này ta không còn bị đặt ở vị trí tiên phong, mà được đứng bên cạnh Phụ Thần. Phụ Thần rất rộng rãi trong việc truyền thụ công lực và kiến thức cho ta. Dần dần, ta cũng không còn sợ bị Bạch Hạc lấy mạng, ít ra là trong vài trăm năm tới.

Phụ Thần giao cho ta nhiệm vụ tìm tung tích mộ Hoa Thần, ta bớt xén chút thời gian đi xem xét kiếp trần của Thương Diệu. Nhưng ta lại thất vọng. Có lẽ tiên nhân thực thi án cho nàng ấy có người thân bị hại trong tay ma thú ngày đó, nên số phận ở phạm giới của Thương Diệu hết sức bi thảm. Kiếp thứ nhất, nàng ấy là cô gái nghèo bán đậu phụ, chết năm mười chín tuổi vì ho lao. Kiếp thứ hai, nàng ấy trở thành cung

nữ phục vụ cho vua, vì làm rơi chén mà bị chém đầu năm mười tám tuổi. Kiếp thứ ba, nàng ấy sống tới tận năm mươi tuổi, nhưng mắt bị mù, hai chân cũng không đi được, là người tàn phế lê lết ăn xin khắp nơi.

Ta ôm đầu, đã quan sát tới kiếp thứ mười mấy rồi, số phận Thương Diệu vẫn bi đát như cũ. Ta biết loài ma không nên có sự cảm thông với bất cứ ai, nhưng có lẽ vì những ngày tháng tươi vui ở Đông Hải cùng sự kiện Ngự Ma Tháp ám ảnh ta quá nhiều, ta bỗng có mong muốn mang lại cho Thương Diệu một kiếp hạnh phúc trọn vẹn.

Điều quan trọng là, ta không được để cho Phụ Thần hay bọn Tiên nhân phát hiện ra điều này.

Kiếp thứ mười chín, Thương Diệu cất tiếng khóc chào đời trong một ngôi chùa hẻo lánh trên núi. Mẹ nàng ấy bị chồng phản bội, đưa lên núi, sinh con xong thì nàng ta cũng qua đời.

Ta gieo ý thức của mình vào một đứa trẻ mồ côi cũng được sinh ra trong chùa. Sư cô trụ trì đặt tên cho ta và Thương Diệu lần lượt là Ly Tình, Ly Hương.

Ly Tình, thoát ly khỏi tình trần. Ly Hương, xa vị nhân gian.

Sau này nhớ lại, nếu hai đứa trẻ kia được sinh ra ở một nơi khác chứ không phải là ngôi chùa đó, chúng ta sẽ không có kết cục như ngày hôm nay.

Mỗi sáng, ta và Ly Hương cùng nhau dậy sớm, phụ giúp các sư cô chế củi, nấu nước, quét sân. Vì chúng ta còn nhỏ nên công việc không nhiều, hơn nữa vì trong chùa chỉ có hai đứa là trẻ con nên rất được các sư cô thương yêu, thường được cho nghe giảng kinh buổi sáng.

Sư cô nói, vạn vật đều là duyên sinh duyên diệt, không có chi vĩnh hằng. Ta tự hỏi: kiếp ma này là chẳng lẽ cũng do duyên?

Sư cô nói, gieo nhân nào gặp quả nấy. Ta tự hỏi: Những điều ta đã làm, liệu sau này có bị báo ứng?

Sư cô nói, kiếp trước ngoài đầu năm trăm lần, kiếp này mới có thể gặp nhau. Ta nhẩm tính, lúc còn ở Đông Hải, ta đã ngoài đầu nhìn Thương Diệu bao nhiêu lần?

Thật mỉa mai, một ma nhân như ta lại nghe giảng về Phật pháp, về những lý lẽ sống của con người phạm giới. Ta chưa bao giờ quên rằng bản chất của ta là ma, nhưng ta cũng nhận ra, bản thân chưa bao giờ muốn làm ma. Có lẽ bởi vì từ khi được sinh ra, ta đã là kẻ lạc loài, hiểu qua vui, buồn, yêu, giận của giống loài khác. Nếu có thể, ta mong mình chỉ là một con thú nhỏ trong Long cung, hay thậm chí chỉ là đứa trẻ phạm trần như thế này cũng được. Nhưng mà không thể. Thân xác thật của ta còn nằm ở đâu đó ngoài kia, khi thân thể người phạm này chết đi, thối rữa, ta phải quay trở về thân phận ma nhân của mình.

Ly Hương khẽ chạm vào tay ta, thì thào:

“Một canh giờ nữa ra mảnh đất trống sau chùa, muối có cái này cho huynh.”

Ta làm theo, phát hiện nàng ấy đã lén làm một đĩa bánh nho nhỏ, tằm tằm nói:

“Sư cô nói chúng ta sinh gần ngày, cùng tổ chức sinh nhật đi!”

Ta chợt có cảm giác rằng, mình đang đứng ở vị trí mà Bạch Hạc đang đứng trước kia. Không hiểu sao, ta lại thỏa mãn vì điều đó.

Hai đứa trẻ ngày nào rốt cục cũng dần trưởng thành.

Một buổi sáng, mảnh sân trong chùa nổi gió lớn. Một con ma điều da nhẵn nhéo chợt hiện ra từ bầu trời vắng vũ, vừa vỗ cánh phành phạch, vừa cất giọng the thé đầy nghiến:

“Xích Hỏa, người ra đây cho ta! Ta biết người đang ở đây!”

Ta lười đối đáp. Hắc Diệu lại điên cuồng vỗ cánh, tàn phá quang cảnh trong chùa. Các sư cô hoảng sợ quỳ sụp xuống, ta ẩn mình vào một góc nhỏ sau bức tường, âm thầm rút ý thức khỏi cơ thể người phạm này.

Không phải ta hèn nhát, mà bởi vì nếu Phụ Thần biết được ta ở đây, mọi chuyện sẽ càng tệ hơn.

Khi ta dùng thân phận thật quay trở lại, ngôi chùa chỉ còn lại một đồng đồ nát, xác người vương vãi khắp nơi. Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời giăng mây đen, nhớ tới lời của sư cô ngày xưa: vạn vật vốn chẳng vĩnh hằng.

Không hiểu sao, ta lại đi tìm xác của Ly Hương. Ta biết, khác với loài ma khi chết sẽ tan thành khói bụi, nàng ấy sẽ vào lại luân hồi, sẽ lại bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng ta vẫn cố chấp muốn nhìn thấy nàng ấy lần cuối cùng, bởi vì khi vào kiếp mới, Ly Hương sẽ không còn là Ly Hương nữa.

Ta nghĩ, có lẽ mình hiểu cảm giác của Bạch Hạc trước đây.

Ta không tìm thấy Ly Hương trong tàn tích của ngôi chùa, vì vậy, ta đuổi theo Hắc Diệu. Ta chưa bao giờ muốn làm gì một cách chuyên tâm như vậy. Trong đầu ta chỉ có hình ảnh Ly Hương lúc cười, và giọng nàng ấy nói với ta: cùng tổ chức sinh nhật đi. Đó là giây phút đầu tiên trong đời, ta cảm thấy mình đang tồn tại.

Lúc ta tìm đến, đã thấy Hắc Diệu tạo ra vô số vết thương đáng sợ trên người Ly Hương. Nàng ấy lẽ ra đã chết, nhưng lại không thể nào rời đi, bởi vì Hắc Diệu dùng ma chú tra tấn linh hồn nàng. Ta biết với phạm nhân, linh hồn là bất khả xâm phạm, bởi nếu linh hồn bị hủy hoại, sự tồn tại coi như chấm dứt. Ta bình tĩnh hỏi:

“Hắc Diệu, ngươi đang làm gì?”

Ả cười sặc sụa, chỉ vào thân hình run rẩy của cô gái trẻ:

“Xích Hỏa, vật nhỏ này chơi rất vui. Chẳng trách ngươi vì nó mà quên mất, ta mới chân chính là bạn đời của ngươi!”

“Phụ Thần có biết chuyện này không?” Ta lại giữ giọng nói bình thường, trong khi cánh tay giấu sau lưng âm thầm vận lực.

Ả cười phá lên:

“Dĩ nhiên là không, chút chuyện nhỏ giữa ta và ngươi... Áaaaaaa...”

Ta giết Hắc Diệu. Thực ra ta chỉ đang thực hiện nguyện vọng từ lâu của mình.

Ta ôm Ly Hương dậy, truyền ma khí vào người nàng. Ta biết lẽ ra ta nên để nàng trở về Minh giới, tiếp tục làm phạm nhân vô tội. Nhưng ta cũng biết, linh hồn nàng đang bị tổn thương, dù có tiếp tục luân hồi, những kiếp sau đó chỉ có thể làm kẻ ngốc nghếch.

Ta lấy lý do đó, đưa nàng nhập ma.

Để ngăn Phụ Thần biết về nàng, ta giấu nàng ở một nơi bí mật, thường xuyên đến trông nom.

Lúc đầu, nàng không nhận ra ta. Ta cầm tay nàng nói, ta chính là Ly Tình, nhưng ta cũng là ma nhân, ta xin lỗi. Có lẽ vì lúc đó chưa biết ma nhân thực sự là gì, hoặc có lẽ vì đang quá lạc lõng, sợ hãi, Ly Hương đón nhận ta. Lúc ở bên nhau, ta với nàng vẫn là Ly Tình, Ly Hương của ngày nào. Chúng ta lén lút như vậy được mấy trăm năm thì Đại chiến Tiên – Ma nổ ra. Ta buộc phải theo Phụ Thần ra chiến trường.

Phụ Thần bị đánh bại, Ma giới hỗn loạn, ta nhận ra cơ hội của mình đã đến.

23. Chương 23: Chương 18

Ly Tình bỗng không kể tiếp nữa. Hần hỏi:

“Chuyện của Diêm Vương và Yêu Hoàng kể giống thế này chứ?”

Ta dường như chưa thoát khỏi dư âm của câu chuyện ấy, chậm rãi lắc đầu:

“Họ chỉ biết về đoạn sau, lúc người đã chiếm lĩnh được một phần Ma giới. Việc Ly Hương chính là Thương Diệu, mãi đến khi nàng ấy bị ám sát trong trận chiến ngàn năm trước, hồn phách vỡ vụn, Diêm Vương mới cảm ứng được.”

Khuôn mặt Ly Tình chợt co rúm lại, hần nói:

“Là ta quá vô dụng, không thể bảo vệ nàng ấy.”

Hần chợt nhảy phốc khỏi nhánh cây khô, bảo ta:

“Người có muốn xem thử nơi mà ta từng giấu Ly Hương khỏi sự phát hiện của Ma Thần?”

Ta nghi hoặc nhìn hần một lúc lâu, cuối cùng nói: “Được”.

Ly Tình đưa ta đến rừng Hắc Vân. Một ngàn mấy năm trước, chính ở chỗ này ta bị đàn sói yêu bao vây, sau đó được Tình Long giải cứu. Đó cũng là lần gặp gỡ đầu tiên của ta và chàng.

Thật trùng hợp thay.

Ly Tình đến trước một gốc cổ thụ héo khô queo quắt, đi lại mấy vòng xung quanh nó. Sau đó hần chạm tay phải lên lớp vỏ sần sùi, ngưng thần tập trung. Một lát sau, giữa thân cây hiện ra một vòng tròn có kích cỡ hai người đứng, từ đó hắt ra luồng ánh sáng trắng nhè nhẹ. Ta theo Ly Tình bước vào chiếc cổng ánh sáng ấy, sau đó nhận ra mình đang đứng giữa một khoảng sân đá trắng cổ kính phủ đầy rong rêu được bao vây bởi cành lá sum xuê. Điều đặc biệt là cây ở chốn này đều nở hoa rất đẹp. Ly Tình hướng về một hàng cây có hoa màu trắng, khoát tay nói: “Đi theo ta.”

Bọn ta vạch lá cây, đi một đoạn nữa thì cành cây thưa thớt hẳn. Sau đó, một hàng tượng cẩm thạch được thay thế cho hàng cây. Các bức tượng lột tả vẻ đẹp của thần tiên hết sức uyển chuyển sống động. Ở trung tâm của các bức tượng là một chiếc giường cẩm thạch phủ đầy hoa văn cổ. Ly Tình dừng lại ở nơi tiếp giáp giữa cây và tượng, nhếch mép:

“Ngày trước, ta đặt Ly Hương nằm trên chiếc giường đó. Ma Thần không thể vào được nơi này vì đây chính là mộ của Hoa Thần, chứa vô số cấm chế cực mạnh dành cho loài ma chúng ta.”

“Chẳng phải ma vương người vẫn vào được đó sao?”

Ly Tình mỉm cười bí hiểm, dẫn ta quay trở lại khoảng sân đá trắng lúc vào. Sau đó chúng ta lại hướng đến phía một hàng cây nở hoa màu đỏ, hần nói:

“Nói về ma, lại có nhiều khái niệm. Ví như cánh cửa hướng vào rừng Hắc Vân ngăn cản tâm ma, mà ta lại là tên ma nhân có tâm địa trong sáng. Thật mỉa mai!”

Hần dừng lại trước một cánh cổng vòm cao lớn phủ đầy dây leo có nụ hoa bé xíu màu đỏ rực, bảo ta: “Người vào trước.”

Ta mãi nghĩ về vấn đề tâm ma mà Ly Tình nói, bước vào. Nhưng Ly Tình không đi vào theo mà đứng cách cổng vòm vài bước. Ta quay đầu, ngạc nhiên hỏi:

“Sao người không vào?”

Hần nhếch môi:

“Cánh cổng này lại ngăn cả thân ma, nghĩa là loài ma như ta không được phép bước vào nửa bước.”

Một tiếng động ầm ầm chợt vang lên, Ly Tình nói nhanh:

“Từ Ly, đây là thử thách của người. Người phải vượt qua được thì mới cứu được Tiên giới...”

Từ đầu cổng vòm chợt sập xuống một bức tường đá lớn, ngăn cách ta và Ly Tình, những chữ cuối cùng của hần cũng bị tiếng ầm ầm nuốt mất. Ta đứng ngơ ngác hết mấy giây, có giảm giác vừa bị dính thuật định thân.

Ly Tình, tên khốn kiếp này!

Phải chăng đây là một cái bẫy? Ta triệu từ không trung một thanh kiếm mảnh, dùng tiên lực phá hủy bức tường, nhưng vô dụng. Ta biết, mình không còn cách nào khác ngoài tiến về phía trước.

Ta vượt qua một hành lang tối, bước vào một căn phòng lớn hình tròn. Quang cảnh trước mắt thật sự làm ta choáng ngợp. Chi chít trên khắp các bức tường phát sáng dịu dịu là những bức vẽ sống động đầy màu sắc sắc sỡ. Chúng kể lại câu chuyện của Hoa Thần từ khi được sinh ra cho tới khi về cõi mây. Ta bước đến gần chân tường, chăm chú quan sát các bức vẽ, trong đầu bận rộn sắp xếp lại thông tin.

Chợt một tiếng “xè, xè” vang lên ngay sau lưng làm ta giật mình. Theo phản xạ, ta co người, lặn mấy vòng trên nền cẩm thạch trắng. Khi định thần lại, ta hốt hoảng nhận ra mình không đơn độc trong căn phòng này. Một con mãng xà vẩy đỏ rực, cao gấp đôi ta đang trừng ta bằng đôi mắt xanh ma quái. Ta nhìn lại chỗ bức tường mình vừa đứng thì thấy một vết xanh lá đang bốc hơi, chính là độc do con mãng xà kia phun ra.

Ta nuốt ực một cái, rút kiếm ra.

Ta biết tuy con mãng xà này đã mấy vạn tuổi, nhưng công lực ban đầu của nó không hề cao, nên con hồ ly gần hai ngàn tuổi như ta dốc toàn lực cũng có thể đối phó được.

Ta tự nhủ: Tử Ly, ngươi phải mạnh mẽ! Thứ ngươi phải đánh bại đầu tiên chính là nỗi sợ của bản thân ngươi!

Ta và con mãng xà đỏ chiếu tướng nhau không chớp mắt, ta hơi nhúc nhích chuyển động, nó cũng chuyển động theo. Chúng ta vờn nhau thành vòng tròn, giữ khoảng cách không đổi suốt mấy phút liền.

Chợt con mãng xà lao về phía ta. Ta nhún người, lách sang bên phải, đoạn nhanh như chớp bỏ về phía cổ nó. Mãng xà lại hết sức nhanh nhẹn cong người né tránh, cái miệng đầy răng nanh khổng lồ há ra định cắn phập vào tay phải của ta. Ta vội vàng rút tay lại, tránh được một bàn thua trong thấy.

Sau một lúc quần thảo với con mãng xà, trong máu ta dường như sôi lên một cảm giác hưng phấn lạ lùng. Ta liên tưởng tới con rồng vẩy đỏ Thương Diệp, lại nhớ quãng thời gian ở nhân gian làm đứa em song sinh hay cãi nhau, đấu đá với hắn. Sự liên tưởng này làm ta thấy cuộc chiến với con mãng xà chẳng những không hề đáng sợ, căng thẳng, mà trở nên vô cùng thú vị.

Ta có cảm giác mình đã trở thành một kẻ khác.

Ta bình tĩnh ra đòn, bình tĩnh né đòn, vừa thăm dò điểm yếu của con mãng xà, vừa tìm lối thoát thân. Trong lúc nó sơ suất, ta chém mạnh vào cổ nó, đập lên sọ nó, lấy đà phi thân lên nụ hoa đỏ rực rủ xuống từ mái vòm của căn phòng.

Ta biết, ở đó là một cánh cửa khác.

Ta bị lạc vào một vườn hoa tuyệt đẹp, nơi đây lại nhuốm đầy thần khí khiến từng bước chân của ta lảng lảng. Không gian này hẳn là nơi lưu giữ chút tàn hồn của Hoa Thần sau khi ngài ấy tan theo mây khói.

Một làn khói chợt ngưng tụ trước mặt ta, tạo thành hình dáng của một thiếu nữ tuyệt đẹp. Nàng khoác trên mình chiếc áo choàng đỏ diễm lệ, trên môi mang nụ cười như có như không. Người con gái ấy hướng về phía ta đứng, giọng nói sâu lắng của nàng vang vọng trong không gian:

“Cô là ai? Cô muốn gì ở chốn này?”

Ta hé miệng, bồi rồi chưa biết trả lời sao thì đã thấy ánh mắt cô gái hướng đến cổ ta, mỉm cười với chiếc mặt dây chuyền đang phát ra ánh sáng le lói phía trong cổ áo. Nàng đồng dạng nói:

“Thì ra là vậy. Ta đã hiểu. Vậy ta cho phép tiên nữ Tử Ly kế thừa Hoa Thần lệnh, từ nay có sức mạnh đản dệt nên sự sống.”

Ta chỉ cảm thấy một luồng ánh sáng nóng rực đột ngột bao phủ lấy mình, chưa kịp giãy giụa thì đã mất đi ý thức. Lúc tỉnh dậy, ta thấy mình đang nằm trên chiếc giường cẩm thạch mà Ly Tình đã chỉ cho ta lúc này, bản thân hắn thì đứng ở vòng ngoài các bức tượng, căng thẳng nói vọng vào:

“Này, Tử Ly, ngươi không sao chứ?”

Ta vừa lồm cồm bò dậy, vừa nói:

“Sao ngươi không tự vào đây mà xem?”

Ta thất thủ bằng qua các bức tượng, tiến về phía Ly Tình đang đứng. Hấn nhún vai:

“Vô phương. Có lẽ tâm hồn ta đã đen tối hơn mấy vạn năm trước, nên không thể tiếp cận với thánh địa này được nữa.”

Ta gần từng chữ:

“Tại sao lại lừa ta vào đây?”

“Để tìm Hoa Thần lệnh, cũng chính là thứ duy nhất chế ngự được sức mạnh của Ma Thần. Ngươi lấy được chứ?”

Ta âm thầm co ngón tay trở trái, nơi đột nhiên xuất hiện một sức nặng cùng độ ẩm mới toanh, tiếp tục gần giọng nói:

“Tốt hơn là ngươi kể hết những chuyện đã che giấu cho ta.”

24. Chương 24: Chương 19

Ly Tình bật cười:

“Tử Ly, đó không phải là che giấu. Đây chỉ là một câu chuyện xưa lắc xưa lơ, ta sợ ngươi chán nên vẫn chưa kể thôi.”

Ta trừng mắt nhìn hấn, ngồi bệt xuống một gốc cây tỏ ý lắng nghe. Ly Tình cũng ngồi xếp bằng, thông thả nói tiếp:

“Chuyện rất đơn giản. Ngươi có nhớ, ta từng bảo ngươi dùng hoa sen trắng trên đỉnh Phùng Lương để phá giải kết giới của Bạch Hạc? Thần lực kiến tạo trời đất, tình yêu lại duy trì vạn vật. Hai lực lượng này đi đôi với nhau vừa bổ sung lại vừa khắc chế nhau. Người của thần tộc khi yêu một ai đó thật lòng, kẻ kia chính là yếu điểm của họ. Ma Thần từng yêu Hoa Thần say đắm, do đó Hoa Thần lệnh lưu giữ sức mạnh của Hoa Thần, cũng chính là thứ duy nhất phá vỡ được sức mạnh của Ma Thần. Bí mật này do Ma Thần nói cho ta biết, nhưng hấn không biết sau này, ta lại dùng chính nó để chống lại hấn.”

Ta nói:

“Ngươi ném ta vào trong mộ Hoa Thần, không sợ ta bị hại chết sao? Trong đó có một con măng xà rất hung dữ, suýt ăn mất cánh tay ta.”

Ly Tình xoa cằm:

“Dĩ nhiên ta cũng có chút mạo hiểm trong ván cờ này, đừng quên nếu thân xác của ngươi có vấn đề, Ly Hương của ta cũng sẽ không vui. Nhưng ta đã liệu trước, với tư chất của ngươi, đối phó với một vài con thần thú canh cửa linh lực thấp kém cũng không thành vấn đề. Vả lại nếu ta không tiên hạ thủ vi cường, mà ngươi lại không đồng ý, chẳng phải Thần Hoa lệnh sẽ không có ai thu thập sao? Ta lại không tìm được ai thích hợp hơn ngươi, cũng không tài nào tin tưởng họ.”

Ta nhìn xuống tay trái. Hoa Thần lệnh không ngờ lại mang vỏ ngoài như món trang sức bình thường. Ta sờ sờ chiếc nhẫn ngọc màu đỏ, bướng bỉnh nói:

“Ta không nhớ đã đồng ý điều kiện của ngươi khi nào.”

Ly Tình ngửa đầu cười ha ha:

“Trước mắt, Thần Hoa lệnh ngươi cứ giữ lấy. Dù sao nếu Tiên giới bị hủy, Ma giới chắc chắn sẽ hỗn loạn vượt ra ngoài tầm kiểm soát, không có lợi cho Ly Hương và ta.”

Hấn chợt bật dậy, vừa rời đi vừa nói vọng lại:

“Người cứ từ từ suy nghĩ tiếp. Nếu người từ chối hợp tác, chỉ trách trước đây Tình Long yêu nhầm người thôi.”

Ta nhìn theo bóng lưng ngang tàng của hắn, nhớ lại lời của Yêu Hoàng lúc trước: “Loại ma rất tinh ranh, quỷ quyệt, không cho không ai thứ gì.”

Ly Tình, người là tên Ma Vương khốn kiếp!

**

Tối đó, ta có một giấc mơ rất kỳ lạ.

Ta nhìn thấy Tình Long. Chàng vẫn mạnh khỏe, toàn vẹn, nhưng lại không mấy may để ý tới ta. Ta đang định gọi chàng thì lại nghe một giọng nói đầy vui sướng vang lên: “Xin chúc mừng hôn lễ của Cổ Long Thần và Hoa Thần, chúc hai người hạnh phúc vĩnh cửu.” Sau đó, ta thấy Hoa Thần lộng lẫy trong trang phục cưới màu đỏ hoa lệ bước ra, sánh vai với chàng.

Hoa Thần du dương nói: “Tình Long, từ nay sức mạnh của ta là của chàng, của chàng là của ta.” Tình Long mỉm cười trêu mếu, cúi xuống hôn vào cánh môi đỏ thắm của nàng ấy. Ta gào thét khản cổ. Không đúng, Tình Long, ta mới là người yêu chàng. Ta mới là người sánh đôi với chàng. Nhưng chàng như không hề nhận ra sự hiện diện của ta. Chợt có bàn tay vỗ lên vai ta, giọng Ly Tình kề sát bên tai:

“Tử Ly, họ không nghe thấy được người. Bởi vì người đâu có ở thế giới của họ? Người cũng không xứng với Tình Long.”

Ta bực tức quát:

“Sao lại không? Ta yêu chàng ấy như vậy, đã khóc vì chàng ấy nhiều như vậy!”

“Ha ha, người quên sao, người ta đã sang thế giới khác rồi, đã hồn phi phách tán rồi...!!!”

“Đã hồn phi phách tán rồi.”

“Đã hồn phi phách tán rồi...”

Lúc ta tỉnh dậy, nước mắt đã thấm ướt gối thành một mảng lớn. Một tay ta xoa xoa trái tim đau nhói, một tay nắm chặt lấy mặt dây chuyền trên cổ.

Tình Long, thiếp thật hèn nhát, thật vô dụng. Là thiếp không xứng với chàng.

**

Ta hướng đôi mắt thâm quầng về phía bầu trời tiên giới rực rỡ mưa sao. Thực ra Ly Tình cũng không hẳn là kẻ lừa gạt, nói suông, bởi chính hắn đã dám sống cho tình yêu của mình. Mọi điều hắn nói, mọi điều hắn làm đều vì mục đích duy nhất là làm hồi sinh vợ của hắn. Còn ta, rõ ràng vẫn vương vấn, vẫn nhớ thương, vẫn không muốn mất Tình Long, nhưng tại sao ta lại phải chần chừ, ngần ngại, sợ hãi trong khi con đường đã được vạch ra trước mắt? Nếu Tình Long biết ta có hi vọng cứu được chàng, nhưng lại không làm, chàng có thất vọng không? Có hận ta không? Ý nghĩ này như lửa bén vào đồng cỏ khô, càng ngày càng thiêu đốt dữ dội trái tim đầy tội lỗi của ta. Ta chợt nghĩ, nếu cứ sống tiếp mấy ngàn năm, mấy vạn năm trong nỗi đau vật đau đầu này, ta thà sớm tan theo khói bụi thì hơn.

Ta suy nghĩ cả đêm. Ta không giống như Ly Tình, không cha, không mẹ, không người thương yêu. Nếu ta rời đi, ít ra phải được sự chấp thuận của họ. Thứ nhất, ta sẽ bớt cảm giác tội lỗi nếu gây ra đau thương cho người quan tâm ta. Thứ hai, chính nỗi đau thương vì mất ta cũng sẽ giảm bớt, bởi họ hiểu rằng mình đã trân trọng quyết định của ta.

Cha mẹ, con quyết định đi tìm sư phụ. Con sẽ đến bất cứ nơi nào vì chàng.

Ta có cảm giác đang từng bước tính toán cho hậu sự của mình.

Đến sáng hôm sau, ta gõ cửa phòng cha mẹ, tìm cách nói thích hợp nhất. Như ta dự đoán, mẹ ta kích động, cho rằng ta bị điên. Ngay cả cha ta cũng nghiêm khắc nói:

“Tử Ly, con đừng nói bừa. Con định học tên Ma Vương ngông cuồng đó sao? Đừng nói hồn phách của sư phụ con đã tan thành vạn mảnh, sức mạnh của con chưa bằng một phần trăm của hắn, chạy lung tung khắp các cõi như vậy là tự tìm đường chết.”

Ta rất buồn, nhưng ta không bỏ cuộc. Trong thời gian chờ đợi sự chấp nhận của cha mẹ, ta ra ngọn núi sau động hồ ly học cách sử dụng “sức mạnh đan dệt sự sống” mà Hoa Thần từng nhắc tới. Ta nhìn chiếc nhẫn đỏ như máu nằm trên bàn tay trái, tự hỏi mình sẽ sử dụng nó như thế nào. Ta chợt bùi ngùi nghĩ, nếu sư phụ còn ở đây thì thật tốt. Kiến thức của chàng rộng như vậy, nếu không hiểu gì, ta chỉ việc hỏi chàng mà thôi.

Sau một thời gian khổ tâm mày mò, cuối cùng ta cũng tìm ra phương thức sử dụng Thần Hoa lệnh. Chẳng mấy chốc, ta đã biến đỉnh núi cây cối thưa thưa sau động hồ ly thành một khu vườn rực rỡ sắc màu. Không dừng lại, ta tiếp tục chuyển sang ngọn núi bên cạnh. Ta nghĩ sẽ biến nơi này thành vùng đất xinh đẹp nhất tiên giới, ít ra cha mẹ và em trai chưa ra đời khi đi dạo trong những khu vườn này sẽ nhớ đến ta.

Có lẽ vì ta quá miệt mài, những người thương yêu ta bắt đầu tìm đến khuyên nhủ ta. Tiểu Cẩm đáng thương tự giao cho mình nhiệm vụ canh giữ suốt ngày, không cho ta có ý định đại đột. Nó bị ta dùng cấm chế ngăn ở lưng chừng núi, cứ nửa canh giờ lại dùng giọng nói đầy nội lực “thăm hỏi” ta. Vài ngày sau, Thương Diệu cũng cười mây đến động hồ ly tìm ta. Sau đó ngay cả Diêm Vương cũng đến. Tất cả đều chân thành khuyên nhủ ta nên bình tâm lại.

Ta bình thần mỉm cười với tất cả bọn họ, khắc ghi tình cảm ấm áp ấy vào tận đáy lòng. Nhưng ta vẫn kiên trì với quyết định của mình. Khi cảm thấy mình đã suy nghĩ thấu đáo, ta lên cha mẹ gọi Ly Tình đến, nói với hắn rằng ta đồng ý thỏa hiệp.

Ly Tình nói:

“Tử Ly, chẳng những Tình Long không nhìn nhầm ngươi, mà ta cũng không nhìn nhầm ngươi.”

Ta bĩu môi:

“Chẳng phải ngươi chỉ cần cái vỏ của ta để hồi sinh vợ ngươi hay sao? Đừng nhắc tới thứ tình cảm giả dối ấy nữa.”

Hắn ôm ngực, tỏ ra đau đớn muốn chết:

“Ôi, ta cảm thấy bị tổn thương ghê gớm. Ta thật sự quan tâm tới ngươi.”

Thấy ta trợn mắt, sững sờ nhìn hắn, Ly Tình vội giải thích:

“Ta đang tập làm quen biểu lộ cảm xúc trước mặt ngươi, để sau này lúc Ly Hương vào bên trong ngươi, ta không đến nỗi quá lạnh nhạt với nàng ấy.”

Ta dậm chân nhìn trời, sao thuở đầu quen biết Ly Tình, ta không nhận ra hắn là tên vô liêm sỉ như vậy! Ly Tình chợt quay lại vẻ mặt nghiêm túc:

“Tử Ly, thật ra ngươi rất may mắn. Ngươi có ta là người đi trước, có thể truyền thụ rất nhiều kinh nghiệm quý báu cho ngươi, nên thời gian, công sức bỏ ra nhất định sẽ ngắn hơn ta rất nhiều. Tuy nhiên điều đó không có nghĩa là con đường phía trước không chông gai, ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho trùng trùng nguy hiểm, thử thách, thất bại. Hơn nữa, ngươi phải một mình đối mặt với tất cả những thứ ấy, thậm chí có thể mất mạng lúc nào không hay biết.”

Ta dậm chiêu gạt đầu. Ly Tình nói tiếp:

“Ma Trận mà các ngươi nói, thật ra chỉ là một dạng đường hầm nối các thể giới với nhau. Trước đây Ma Thần say mê nghiên cứu cách kết nối giữa các thể giới, giữa các không gian, đã tạo ra một đôi Niệm Hoa Đẳng. Một cái do ta giữ, còn lại một, chính là cái mà Yêu Hoàng từng cho ngươi xem.”

Ta không nhin nổi, bật cười:

“Niệm Hoa Đẳng? Ma Thần không ngờ lại sến súa như vậy, hắn vừa chế tạo vừa nhớ tới người yêu ư?”

Ly Tình không nói gì, chỉ nhìn ta tủm tỉm, tủm tỉm. Cuối cùng hắn nói:

“Tử Ly, ta cảm thấy ngươi càng ngày càng giống tri kỷ của ta. Ta cũng từng ôm suy nghĩ, gọi cái thứ ấy là Ma Đăng vẫn hay hơn.”

25. Chương 25: Chương 20

Trong mắt mọi người ở động hồ ly, ta vì quá kích động nên mới lên núi liều mạng trồng cây. Nhưng thực tế, ta dự định lên dành thời gian theo Ly Tình “tâm sư học đạo.” Ngày đầu tiên, khi hắn dùng Ma Đăng đưa ta tới Ma Giới, ta hỏi:

“Ngươi đã có Ma Đăng, tại sao trước đây còn quấy nhiễu thần thú Lam Vân để đi vào Ma Giới?”

Hắn nói: “Lúc đó đang ở trong kết giới của Tĩnh Long, Ma Đăng bị chế ngự, trong khi Tiểu Liên không thể ra ngoài phạm vi Tĩnh Sơn. Vì vậy mới bắt đắc dĩ dùng hạ sách ấy.” Sau đó dẫn ta xông vào một bầy ma thú cấp thấp.

Ly Tình làm mẫu chém bay đầu một con ma thú, gào lên với ta:

“Ngươi còn đứng đó làm gì?”

Ta nhón chân nhảy nhót giữa bầy thú hình thù kỳ dị, gào lại với hắn:

“Ta không làm được! Thật bạo lực quá! Mấy con này trông đáng sợ quá!”

Lần thứ tư trong ngày, Ly Tình một tay đỡ trán, một tay xách cổ áo ta kéo xềnh xệch lên ngọn cây. Hắn hung dữ nói:

“Chẳng phải lần trước ngươi vẫn đánh nhau với măng xà đó sao? Tại sao bây giờ lại nhát gan như vậy?”

Ta đáng thương lắc đầu:

“Lần trước nằm giữa ranh giới sống chết, tiềm lực của ta tự động phát huy. Nhưng trong hoàn cảnh bình thường thế này, ta không thể nào ra tay đánh giết được.”

“Vớ vẩn.” Hắn xụ mặt. “Ngươi nghĩ đây là trò đùa sao? Nếu ngươi muốn đi lang thang để thu hồi hồn phách cho người thương, chút đánh nhau giết chóc có là gì. Ngươi không chịu rèn luyện, chẳng lẽ tới lúc một mình giáp mặt với thú dữ, ngươi đứng trơ đó chờ “phát huy tiềm lực” của mình?”

Ly Tình nói đúng. Con đường phía trước không hề bằng phẳng. Nếu ta vẫn giữ trái tim yếu đuối, e rằng sẽ sớm thất bại. Ly Tình nói:

“Rõ ràng Tĩnh Long đã dạy dỗ ngươi rất tốt, linh hội của ngươi cũng không tệ. Nhưng chính vì hắn quá chiều chuộng, bảo bọc ngươi, nên ngươi mới thiếu quyết đoán, thiếu bản lĩnh thế này. Aiz, nhắc mới nói, sau này ta phải nghiêm khắc với Ly Hương thêm một chút.”

Ta bĩu môi. Sự thật sau này chứng minh, tên Ma Vương này chỉ có thể mạnh miệng mà thôi. Ly Tình nói tiếp:

“Thật ra, cách kiên trì đơn giản nhất là tìm niềm vui trong việc mình làm. Dù việc đó gian khổ, khó khăn tới đâu, ngươi chỉ cần nhìn thấy mặt tốt của nó, tự nhiên sẽ có sức mạnh đi tiếp.”

Ta gật đầu nói:

“Lần trước đánh nhau với măng xà, ta bỗng nhiên có cảm giác hưng phấn. Sau đó ta lại sao sánh con rắn đỏ với con rồng đỏ Thương Diệp, cảm thấy đấu đá với hắn rất thú vị.”

“Đúng là có loại hưng phấn giữa cuộc chiến như vậy. Nhưng ngươi phải cẩn thận, tìm niềm vui trong lúc đánh nhau không có nghĩa là lấy nó làm mục đích tồn tại. Bạo lực chỉ là công cụ đạt được thứ ngươi muốn mà thôi.”

Không ngờ ta lại có thể nghe lời này từ một tên ma đầu giết chóc không gớm tay. Càng tiếp xúc nhiều với Ly Tình, ta càng phát hiện nhiều lý sẽ sống độc đáo từ hắn.

Ta về tới động hồ ly thì nhận được truyền âm của Diêm Vương báo rằng Thiên Long Hậu đồng ý gặp ta. Địa điểm không xa lạ, chính là khu vườn ở Tĩnh Sơn. Thật ra, lần trước Diêm Vương đến gặp, định thuyết phục ta đừng làm việc đại dột vì Tĩnh Long thì đã bị ta thuyết phục ngược lại, từ đó đồng ý làm sứ giả giúp ta trình bày với Thiên Long Hậu. Ta mừng như mở cờ trong bụng, cảm thấy kế hoạch của mình đang diễn ra thuận lợi.

Đúng giờ hẹn, ta cười mây đến Tĩnh Sơn. Cảnh vật vẫn như cũ, chỉ tiếc người xưa không còn. Giữa làn khói mây lảng bẳng quen thuộc, ta nhìn thấy một bóng lưng gầy cô độc: chính là Thiên Long Hậu Tĩnh Khê. Đây là lần đầu tiên ta chạm mặt với người mẹ trên danh nghĩa của sư phụ. Bà quay lại mỉm cười với ta, hé ra khuôn mặt nhuốm màu tuổi tác. Ta cúi người kính cẩn, hơi ngạc nhiên vì bà không duy trì nét đẹp thanh xuân như những tiên nhân khác. Bà cất giọng khàn khàn hỏi:

“Tiểu tiên tử, người nhờ Diêm Vương gửi lời nhắn cho ta? Người nói có khả năng xóa bỏ Ma Thần Trận vĩnh viễn?”

Giọng nói của bà như một dòng thác kỳ lạ tung bọt trắng xóa, hòa hơi nước vào không gian xung quanh. Ta lễ phép nói:

“Đúng vậy, thưa Thiên hậu. Tuy nhiên Tử Ly không chắc chắn về phương pháp, hơn nữa sức mạnh của Tử Ly quá yếu kém, cũng không thể tự mình thực hiện.”

“Vậy thì phải như thế nào?” Bà hỏi.

Ta cúi đầu nói:

“Tử Ly... muốn hồi sinh sư phụ của mình.”

Thiên Long Mẫu hơi cao giọng:

“Sư phụ của người? Chính là con trai của ta, Bạch Sứ?”

Ta gật đầu, khóe mắt cay cay.

**

Vào buổi tối, ta thường cảm thấy cô đơn cực độ. Ta ngồi trước sân, buồn bã ngược nhìn trời, trong đầu lại hiện ra lời Thiên Long Hậu lúc trưa:

“Người nghĩ mình làm được việc mà ngay cả thần cũng không thể làm sao?”

Trước đây, bà đã đến cầu xin Tĩnh Long cứu Bạch Hạc nhưng vô vọng.

Ta lại nhớ tới cuộc trò chuyện của ta và Ly Tình một thời gian trước. Lúc đó ta hỏi hần:

“Người có biết loại đất sét nào có thể nặn ra thân xác giống như thật không?”

Hần nheo mắt hỏi:

“Để làm gì vậy?”

”Bởi vì khi sang không gian khác, linh hồn của ta sẽ bị tách lìa với thể xác. Không có thể xác thì làm gì được chứ?”

Ly Tình nặn ra nụ cười nhếch mép quen thuộc, chỉ vào mũi mình:

“Người nhìn ta có giống kẻ chỉ có linh hồn không có thân xác không?”

Ta lắc đầu. Hần chỉ về hướng núi Cửu Yêu cách xa mấy trăm ngàn dặm:

“Vậy người thật sự nghĩ ban đầu Cảnh Châu không biết tác dụng của Ma Đăng?”

Ta ngơ ngác gật đầu. Giọng Ly Tình chợt vút cao:

“Cái đèn đó rõ ràng là hai vạn năm trước lão chạy vào điện Ma Thần cướp về, làm gì có chuyện không biết tác dụng của nó! Chẳng qua là cháu gái lão nghịch ngợm, trộm về chơi rồi xảy ra cố sự mà thôi. Còn nữa, rõ ràng lão đã phóng đại lên để lừa gạt người! Giữa Ma Đăng và Ma Thần Trận không có điểm tương đồng.

Bởi được tạo ta từ oán niệm của Ma Thần trước lúc chết, Ma Thần Trần hút linh khí trời đất để lớn lên, sau đó hủy diệt linh hồn của loài tiên chứ không đưa họ tới không gian nào cả. Còn về phía Ma Đăng, mặc dù đường hầm không gian có sức ép khá lớn, nhưng cũng không đến nỗi khiến người hồn lìa khỏi xác. Chẳng phải là lão vẫn thường dùng Ma Đăng chạy đi đó đây để tìm con gái con rể của mình sao?”

Ta há hốc miệng, không thể nói gì trong nhiều phút liền.

Ta bị lừa sao?

Bị lừa sao?

Bị lừa sao?

....

Cuối cùng, ta lắp bắp hỏi:

“Người... người... sao lúc đó người không nói cho ta biết?”

Ly Tình vỗ vỗ vai ta:

“Khi ấy người vẫn chưa tin tưởng ta, sao ta lại có thể phản bác kẻ mà người cho là trưởng bối? Sau này ta cũng không nghĩ là người sẽ tin hết câu chuyện đầy sơ hở như vậy, người cũng chưa từng hỏi qua, nên ta quên không nhắc người. Nhưng đây cũng là tin tốt, việc cần làm sắp tới sẽ dễ dàng hơn người từng tưởng tượng rất nhiều.”

Lúc đó ta chỉ biết nhìn trời, tự hỏi mình có thật sự thuộc giống hồ ly nổi danh quỷ quyết trong truyền thuyết không. Tại sao dễ dàng bị gạt nhiều lần như vậy? Ta lại rút ra một bài học: cả yêu và ma, không có kẻ nào đáng tin cả!

Một cái bóng đen đột ngột phủ xuống trước mặt. Sau đó Tiểu Cẩm ngồi xuống cạnh ta:

“Tỷ tỷ, người đang nghĩ gì vậy?”

Ta vuốt tóc nó, khẽ hỏi:

“Tiểu Cẩm, muội nghĩ cha mẹ muội vẫn còn sống?”

Nó có vẻ hơi ngạc nhiên, gật đầu lia lịa:

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi! Mẹ muội còn thường viết thư kể lại phong cảnh lý thú các vùng đất xa lạ nữa!”

Ta mỉm cười với nó, nhắm mắt lại. Vạn vật tồn tại trong vũ trụ này, không có gì là tuyệt đối. Giữa thật và giả, giữa sống và chết, giữa có thể và không thể, đôi khi không có bất kỳ ranh giới nào. Những lúc như vậy, con người, thần tiên, yêu ma thường dùng niềm tin chủ quan của mình mà phán xét. Nhưng thực tế, cái gọi là niềm tin đó có gì là chắc chắn đâu?

Thiên Long Hậu có niềm tin của bà, ta có niềm tin của riêng ra. Điều quan trọng là, ta nhất định phải giữ gìn niềm tin này toàn vẹn tới phút cuối cùng.

Cho đến khi ta tìm được chàng.

**

Sáng sớm hôm sau, ta ăn mặc gọn gàng, đến trước mặt Ly Tình:

“Này, người mau đưa ta đi săn ma thú đi!”

Hắn che miệng ngáp, lè nhè nói:

“Người sao bỗng nhiên hăng hái như vậy?”

Nói vậy nhưng Ly Tình vẫn nhanh nhẹn rút ra Ma Đăng, niệm chú, đoạn xách cổ áo của ta theo. Chúng ta đến trước một khu rừng tỏa đầy khói đen. Ta nghi hoặc hỏi:

“Tại sao không thấy con ma thú nào cả?”

Hắn nhếch mép cười bí hiểm: “Rồi ngươi sẽ thấy.” Sau đó quay lưng bỏ đi. Thực tế chứng minh, Ly Tình không phải là người thầy tốt. Chỉ vài giây sau, ta thấy mình đang đối diện với con ma thú khổng lồ xù xì lông lá, giữa trán mọc thêm cái sừng dài nhọn hoắc, còn đôi mắt lồi trợn trừng nhìn ta đăm đăm. Ta bị nó rượt đuổi khắp khu rừng u ám, không biết đã xô ngã bao nhiêu thân cây, cũng như đã đạp chết hay làm kinh sợ bao nhiêu con ma thú nhỏ bé khác. Tới lúc ta chế ngự được nó, quần áo trang sức trên người đã không còn ra hình dạng ban đầu nữa rồi.

Ly Tình vừa dìu ta ra khỏi khu rừng đó, vừa lẩm bẩm:

“Sau này ta sẽ bảo nàng ấy vận động nhiều một chút... (blah blah blah).”

Ta đá vào chân hắn, nghiến răng nói:

“Ly Tình, ta vẫn còn có thể săn ma thú!”

26. Chương 26: Chương 21

Một năm, hai năm, ba năm trôi qua, Tử Ly vẫn dốc toàn bộ sức lực và thời gian để theo Ly Tình học hỏi. Khi rảnh rỗi, nó còn lên núi ra sức trồng cây để sau này trong trường hợp nó không may qua đời, cha mẹ nó còn thứ để mà tưởng nhớ nó. Nhưng mà nó lo quá xa rồi. Hiện tại Tử Ly còn chưa thể đi tìm sư phụ, thậm chí cũng chẳng biết bao giờ mới có thể ngồi dậy được.

Bởi vì, nó đổ bệnh nặng.

Thần tiên chẳng mấy khi bệnh, như dạng bệnh như của Tử Ly được tiên y quy kết thành: tuổi đời nhỏ, công lực yếu, lại lao lực quá sức, tiên lực gần như cạn kiệt, cần tĩnh dưỡng vài chục năm.

Vài chục năm? Tử Ly vừa ê ẩm rên hừ hừ vừa mơ hồ nghĩ, mấy chục năm đó nó sẽ sống không bằng chết mất! Sư phụ ngàn yêu vạn nhớ của nó không biết đã lạc về chốn tiên xa vời nào, nó còn phải mang sứ mệnh đi thu thập người về. Nếu mà không đi ngay... nếu mà không đi ngay...

Một bàn tay mát lạnh nhẹ nhàng đặt lên trán nó. Theo sau đó là tiếng thở dài. Trong cơn mơ màng, mí mắt Tử Ly hơi giật giật. Ly Tình? Hắn đến đây làm gì?

Nhìn cô gái trên giường cuộn thành một đống đáng thương, Ly Tình thở dài ngao ngán. Thực ra, hắn tự trách mình nhiều hơn. Nếu không phải hắn muốn nàng mạnh mẽ hơn, nếu hắn không dẫn nàng đi săn ma thú, nếu hắn khuyên được nàng dừng lại đúng lúc... Nhưng mà tất cả những điều đó, không phải đều vì giúp nàng trưởng thành hay sao? Hắn ôm đầu, vừa tự trách mình, vừa thấy lòng buồn bã. Hắn sống đã ngăn ấy vạn năm, một đứa trẻ như nàng lẽ ra không thể nào lọt vào mắt hắn. Nhưng mà hết lần này đến lần khác nàng xuất hiện trước mặt hắn, làm hắn xiêu lòng. Nàng là ngoại lệ duy nhất của hắn.

Ly Tình nghĩ, thật ra chỉ cần nàng hạnh phúc, cho dù không có hắn cũng không sao. Nhưng nghĩ đến cảnh nàng quên hắn, Ly Tình lại thấy cồn cào, tiếc nuối xé ruột. Hắn phát hiện ra sự ích kỷ của mình tự bao giờ đã lớn tới mức bản thân hắn cũng không ngăn cản được rồi. Ly Tình thở dài, chẳng lẽ ở bên cạnh bé con nhiều quá, hắn đã bị lây tính cách trẻ con, yếu đuối của nàng?

Ly Tình nghĩ nghĩ một lúc lâu, quyết định đánh cược một phen. Hắn ngần ngại cuối người, hôn nhẹ lên đôi môi khô của Tử Ly, qua đó truyền chút tiên khí còn lại cho nàng.

Khi Tử Ly tỉnh lại, Ly Tình đã không còn ở đó nữa. Nó cảm thấy cơ thể bỗng nhiên khá hơn rất nhiều, cơn đau ê ẩm cũng dừng lại, cứ như có một dòng suối mát bất chợt tràn vào ruột gan nó. Nhớ lại giọng của Ly Tình trong cơn mơ màng, Tử Ly cố sức bò dậy, đi ra ngọn núi sau động hồ ly. Nó dùng thuật truyền âm, cất tiếng gọi Ly Tình.

Im lặng. Vài cơn gió thu xào xạc lướt qua, kéo theo những chiếc lá vàng man mác. Tử Ly khó hiểu nghĩ nghĩ, chẳng lẽ Ly Tình ghé thăm Ma Giới nên nó không liên lạc được với hắn?

Sau một hồi thử truyền âm thất bại, Tử Ly ảo não quay trở lại giường, định bụng nằm ngủ thêm một giấc dài cho lại sức. Nhưng lúc nó trèo lên giường, vô tình nhìn thấy một vật nho nhỏ lấp lánh lấp lánh ngay trên đầu giường của nó.

Là Ma Đăng! Không phải, chính là Niệm Hoa Đăng!

Đây là cái của Ly Tình, hay là của Cảnh tiên sinh vậy?

Tử Ly ngơ ngẩn nghịch nghịch cái Ma Đăng mà Cảnh tiên sinh cho là “rất nguy hiểm”, đầu óc chưa thoát khỏi cơn mơ màng. Chợt có một giọng nói hốt hoảng vang lên:

“Ôi tiên tử ơi tiên tử, cô không chơi với cái thứ này được đâu! Tiên lực của cô còn yếu lắm!”

Là Diêm Vương gia mặt nhăn như đang trái ớt hót ha hót hã chạy lại, gỡ cho bằng được từng ngón tay của Tử Ly ra khỏi chiếc Ma Đăng. Đồng thời cũng tịch thu luôn vật nhỏ bé ấy, nhét sâu vào túi áo. Mặt Tử Ly càng trở nên ngơ ngác. Nó vừa lưu luyến nhìn vào túi áo của Diêm Vương, vừa hỏi:

“Diêm Vương gia? Người có biết cha mẹ của Tử Ly và Tiểu Cầm giờ đang ở đâu không?”

“Họ đang chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm tiên dược quý hiếm trị bệnh cho tiên tử đó!” Diêm Vương đi qua đi lại xung quanh chiếc bàn, vừa căng thẳng nhìn xung quanh căn phòng vừa nói. “Nhưng xem ra bây giờ tình trạng của tiên tử không còn đáng ngại nữa.”

Lão âm thầm búng một ngón tay, mấy đốm sáng lơ lửng phía trên giường của Tử Ly tụ lại một chỗ, dần dần di chuyển về phía chiếc mặt dây chuyền trên cổ của cô bé. Tiểu hồ ly có thể không nhận ra đó là gì, nhưng Diêm Vương đã từng đối mặt với những thứ đó hàng vạn năm trời, há không nhận ra? Đừng quên, cũng chính Diêm Vương đã đưa chút hồn phách của Tinh Long từ trên người Thương Diệp vào trong viên huyết châu sắp cạn đó. Ngày xưa lúc tạo ra viên huyết châu, chính lão cũng không ngờ có ngày nó sẽ trở thành một vật chứa hồn phách hoàn hảo như vậy, dĩ nhiên nó chỉ chứa được linh hồn của chủ nhân Cổ Long huyết mà thôi.

Diêm Vương ảo não nghĩ, kẻ kia thực ra còn để lại bao nhiêu mảnh hồn phách dính đầy tiên khí nữa đây? Ngày đó lúc hấn hồn phi phách tán, chắc là oanh liệt lắm. Lão thở dài. Chỉ cần bấm một cái quyết nhỏ là đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra rồi. Chẳng phải kẻ kia lại tranh thủ chút tàn lực, biến hình giả mạo làm ai đó để đi theo tiểu hồ ly đó chứ? Xem ra người bạn già của lão không có chút sáng tạo nào, cứ lặp đi lặp lại mấy việc như vậy: diễn kịch, dạy dỗ, chữa bệnh, tan biến. Theo nhận xét của Diêm Vương, hấn là diễn viên xuất sắc, nhưng lại là người thầy tồi, chuyên dùng cách chữa bệnh để trút tàn lực vào người cô trò yêu. Nhưng dĩ nhiên lần này, tàn lực của hấn nhiều gấp mấy trăm lần lúc tiểu hồ ly còn lịch kiếp, chứng tỏ mảnh hồn phách này cũng lớn hơn. Tuy vậy, phần còn thiếu vẫn còn quá nhiều.

Diêm Vương tự cảm thấy mình là khán giả, không nên có can thiệp quá sâu vào chuyện của người khác. Vài ngày trước, lúc ở Minh Giới, lão có nghe tin con gái Hồ Vương bị ốm nặng nên định ghé qua thăm, không ngờ đến giữa đường thì cảm ứng được linh hồn của kẻ kia, vội tức tốc chạy tới đây, bất kể chủ nhà không có ở nhà để đón tiếp. Việc đã xong, Diêm Vương hỏi han tiểu hồ ly vài câu, vừa định cáo từ thì Tử Ly bỗng ngập ngừng hỏi:

“Diêm Vương gia, Tử Ly có chút chuyện muốn hỏi. Người có biết Ly Tình hiện giờ đang ở đâu không?”

Diêm Vương thật thà nói:

“Chẳng phải từ lúc tên Ma Vương ấy chặn đường định hãm hại tiên tử và Thương Diệp, đã bị Thần quân trời lại ném trả về Ma Giới rồi sao? Ngay cả Niệm Hoa Đăng hấn mang theo cũng bị ngài ấy tịch...”

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ, sững sốt của Tử Ly, Diêm Vương không tài nào nói tiếp được. Như nhận ra điều gì đó, lão chợt bật cười lớn, nói:

“Ồ, chút đùa vui, chút đùa vui, dĩ nhiên là ta nói đùa! Làm sao mà ta biết tên ấy ở đâu, Thần quân cũng không biết! Ngài ấy cũng không biết đâu!!!”

Chút nước long lánh chợt chực chờ trào ra khóe mắt của tiểu hồ ly. Diêm Vương sống trên đời chỉ sợ nhất ba việc, chơi cờ thua, nghe con gái nói chuyện, nhìn họ khóc. Lão cố chống chọi với mong muốn bỏ chạy về Minh giới, an ủi tiểu hồ ly:

“Việc đã qua, tiên tử đừng quá đau lòng.”

Tử Ly nói:

“Ly Tình ấy à, thật là tên bạc nghĩa, hắn chưa dạy cho Tử Ly cách thu hồi hồn phách thì đã trốn về Ma Giới mất rồi.”

Diêm Vương chớp lấy thời cơ, gạt đầu lia lịa:

“Tiên tử nói đúng lắm, đúng lắm!” Rồi xuống giọng dụ dỗ. “Hắn không dạy thì ta dạy tiên tử cũng được!”

Tử Ly gạt gạt, nói tiếp:

“Thực ra Tử Ly luôn thắc mắc một việc. Lúc Ly Tình đến bàn điều kiện với Tử Ly, hắn bảo muốn lấy thân xác Tử Ly để hồi sinh cho vợ hắn, Ly Hương. Lúc đó Tử Ly nghĩ rằng khi sang không gian khác thì thân xác cũ ở không gian này sẽ không dùng được, nên mới đồng ý. Nhưng sau này, hắn nói với Tử Ly rằng thật ra đi qua không gian khác không làm ảnh hưởng tới thân xác. Lúc đó Tử Ly cũng hơi ngờ ngợ nhưng cũng không dám hỏi, vì sợ hắn trở mặt. Nhưng xem ra, có lẽ hắn đã tìm được phương thức khác cứu vợ mình nên không thêm lừa gạt Tử Ly nữa, cũng không thêm chỉ bảo gì thêm.

Diêm Vương hơi ngẩn ra. Lão không biết mảnh hồn phách kia của Tinh Long chơi trò gì, lại khiến cho tiểu hồ ly xoay vòng vòng. Nhưng thực ra, Tử Ly cũng không phải là kẻ quá ngốc. Diêm Vương đau lòng nghĩ, cái tên Ma Vương hàng thật giá thật như vậy mà lại gặp may. Tuy lúc trước hắn bị Tinh Long dạy cho một bài học nhớ đời, nhưng Tinh Long cũng dùng thần lực tạo ra thân thể mới cho vợ hắn, bây giờ bọn họ cũng xem như hạnh phúc viên mãn đi.

Tử ly chợt nói:

“Diêm Vương gia, Tử Ly chợt nhận ra mình vẫn còn non kém, còn cần học hỏi thêm rất nhiều. Tới lúc đủ mạnh, Tử Ly sẽ dùng Niệm Hoa Đăng đi khắp nơi để tìm lại sư phụ. Một ngày nào đó, Tử Ly nhất định sẽ đứng bên cạnh người.”

Lần này đến lượt Diêm Vương chột khóc. Lão xoa xoa túi áo nơi giấu Niệm Hoa Đăng, nói:

“Tiên tử, cô nhất định sẽ thành công. Tới lúc tiên tử khỏe lại, ta nhất định trả thứ này lại cho cô.”

Diêm Vương nán lại một chút, dạy cho Tử Ly quyết chú thu hồn, lại căn dặn nó phải nghỉ ngơi. Sau đó cũng đến lúc lão rời đi.

Tử Ly nhìn Diêm Vương rời đi, ngoan ngoãn ngồi trên giường, ngoan ngoãn nhìn ra cửa sổ, đợi cha mẹ nó về. Nó sờ sờ mặt dây chuyền nóng ran trên cổ, có cảm giác mình đã trẻ lại hơn ngàn tuổi, đã trở lại làm một con hồ ly nhỏ ngốc ngốc nghếch nghếch.

Nếu không, tại sao lại dễ bị lừa như vậy?

Nó nhớ lại, có kẻ từng chỉ vào mũi nó cười nhạo, khiến nó nghi ngờ mình chẳng thuộc dòng dõi hồ ly. Nào có con hồ ly nào bị lừa gạt hết lần này đến lần khác như nó đâu?

Nó nhớ lại, có kẻ từng lừa nó vào mộ Hoa Thần để nó đương đầu với măng, để rồi lo lắng hỏi nó: “Tử Ly, người có sao không?”. Cũng chính kẻ đó từng vô số lần bỏ nó lại trong rừng với ma thú khổng lồ, để đến khi nó bị đánh tới tấp, thì lặng lẽ xuất hiện công nó về.

Nó nhớ lại, có kẻ suốt mấy canh giờ ngồi trên một gốc cây khô dưới chân núi Cửu Yêu, kể cho nó nghe chuyện đời của một tên Ma Vương nào đó. Khốn kiếp, sao chàng lại có thể kể chuyện của Ly Tình bằng giọng điệu chân thật như vậy chứ!

Trong lúc nó nhớ lại tất cả những chuyện ấy, vạt áo trước ngực đã ướt thành một mảng lớn. Thì ra trên đời này, có loại thần tiên đóng kịch giỏi tới mức hóa thân hoàn toàn thành kẻ khác, tới mức có thể dễ dàng lừa gạt tất cả những kẻ xung quanh. Tử Ly nghĩ, nó chẳng hiểu gì về sư phụ hết. Nó nhớ tới dáng vẻ nghiêm trang, dịu dàng của người lúc còn là Bạch Hạc, nhưng nó cũng nhớ tới sự ngang tàng, tình quái của người khi là Ly Tình. Nó hốt hoảng nhận ra, những điều nó biết về sư phụ chẳng qua chỉ là dáng vẻ đóng kịch của chàng. Vậy thì kẻ nó yêu là ai? Là Thần quân cao quý, hay là Ma Vương đáng khinh? Mà thật ra nó

không yêu hai kẻ nó, nó yêu vị Cổ Long thần còn lại duy nhất của Cổ Long thần tộc, kẻ đó có tên là Tĩnh Long, đối với nó còn là một ẩn số.

Thực ra, những mảnh hồn phách của Tĩnh Long chỉ là những mảnh kí ức và tính cách vụn vỡ của hắn, hoàn toàn không thể tạo nên một con người toàn vẹn. Vì Tĩnh Long có sức mạnh và trí tuệ to lớn, vì hai mảnh hồn phách kia còn dính thần khí, lại thu thập thêm tiên khí giữa đất trời nên mới có thể biến thành hình người. Tuy nhiên vì tư duy không vẹn tròn nên chỉ có thể dăm dăm thực hiện một ước nguyện: muốn Tử Ly hạnh phúc, muốn Tử Ly mạnh mẽ, muốn Tử Ly tìm được mình.

Nhưng lúc này Tử Ly chưa biết điều đó. Chẳng mấy chốc nước mắt thâm lặng của nó đã chuyển thành tiếng nấc nghẹn ngào. Tử Ly ôm chần, càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng âm ỉ. Lần này nào có phải nó tự làm khổ mình? Rõ ràng là kẻ kia làm khổ nó! Rõ ràng hắn hại nó quên cũng không được, nhớ cũng không xong. Đã có bao kỉ niệm như vậy, làm sao quên? Còn nếu nhớ, nó lại hoàn toàn không biết nên nhớ kẻ có tính cách, hình thù, tiểu sử thế nào. Sau này khi tìm lại được kẻ ấy, Tử Ly nhất định, nhất định phải hành hạ hắn một trận ra trò, nhất định, nhất định phải cho hắn nếm mùi đau khổ.

Sau khi khóc xong, bên trong trái tim trống rỗng của Tử Ly dần dần sinh ra cảm giác hưng phấn quen thuộc, giống y như cảm giác lúc nó hừng hực khí thế đánh nhau với ma thú. Trong lòng nó như có ngàn vạn ngọn lửa nhỏ đang bùng bùng cháy, bảo nó phải mau mau khỏe lại, mau mau có đủ sức khỏe để hành động.

Nó chợt nghĩ, chẳng phải nó đã tìm được một phần của chàng rồi sao? Mặc dù lần này là chàng tự đến tìm nó. Nhưng mà vẫn còn con đường phía trước phải tự phấn đấu, nó chẳng thể làm một kẻ yếu đuối, dễ nản lòng.

Tĩnh Long, chàng bảo ta tìm chàng, để không phụ lòng chàng. Ta sẽ tìm.

Chàng có biết, Thiên Long Hậu hứa với ta, sẽ phong ta làm Hộ Long sứ giả, mở đường cho ta đi khắp các cõi để tìm lại chàng. Bà biết chàng không phải con ruột, cũng biết ta quá yếu ớt, nhưng bà lại ủng hộ ta. Chàng xem, tiên tử sống quá lâu năm có phải suy nghĩ rất mâu thuẫn không?

Ta biết điều mình theo đuổi rất khó khăn, nhưng ta sẽ bắt đầu từ việc nhỏ, cũng sẽ kiên trì đến cùng. Ta tin rằng mình làm được. Chẳng phải chàng cũng bảo ta sẽ làm được sao?

Ta sẽ tìm chàng, dù trăm năm, ngàn năm, vạn năm trôi qua, ta cũng sẽ tìm.

Chàng, hãy đợi ta.

— — — — — HOÀN CHÍNH VĂN — — — — —

27. Chương 27: Ngoại Truyện 5: Màn Đêm Của Tĩnh Liên (1)

Tĩnh Liên giật mình thức giấc giữa cơn mơ, mệt mỏi xốc chần, đứng dậy rót cho mình một cốc nước. Cô mở toanh cửa sổ, xua bớt cái ngột ngạt của đêm hè. Màn đêm giống như con quái vật cắn nuốt giấc ngủ của người ta, bởi vì có những niềm đau xé ruột chỉ phát tác trong không gian tĩnh lặng huyền bí của nó.

Giống như đêm nay.

Tĩnh Liên đứng bên cửa sổ hồi lâu, để mặc cho làn gió lạnh thổi cho tà áo mỏng bay phất phơ. Một lát sau, cô giật mình nhận ra dãy lầu các phía tây nổi đầy ánh lửa, lại vọng đến tiếng ồn ào.

Tĩnh Tú Môn là phái tu tiên lấy tĩnh lặng làm gốc, môn quy lại nghiêm ngặt. Nên sự việc ồn ào trong đêm như thế này chắc chắn không phải do đám đệ tử quậy phá mà ra. Tĩnh Liên nhanh chóng khoác ngoại bào, cầm theo kiếm, xông về phía Tây.

Khi cô đến nơi, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là một người đàn ông ngoài ba mươi, mặc áo bào trắng, khuôn mặt hiền hòa. Người đó đứng giữa quảng sáng do những cây đuốc đội lại, xung quanh là rất đông đệ tử khuôn mặt pha lẫn giữa vui mừng, khiếp sợ đang đứng thành vòng tròn.

Tĩnh Liên chợt thấy hai chân mình run rẩy. Cô quỳ phịch xuống nền đá cứng, chợt ngay lúc đó có một nam đệ tử xúc động gào to: “Sư phụ, sư phụ đi đánh yêu quái trở về rồi!” Không gian xôn xao thoáng chốc như ong vỡ tổ, tiếng reo hò đầy vui mừng của đám đệ tử vang vọng bốn góc trời.

Tĩnh Liên run rẩy ngẩng mặt, bắt gặp ánh mắt hiền từ mà xa lạ của người đó, cảm thấy tim hơi chùng xuống. Phút run rẩy trong lòng dần đi qua, đôi mắt Tĩnh Liên chợt lạnh. Chúng đệ tử có thể không rõ, nhưng Tĩnh Liên sao lại không biết? Chính cô ở bên sư phụ khi thời khắc đó xảy ra. Sư phụ Vân Hải của cô rõ ràng đã rơi xuống vực chết mất xác hơn ba năm về trước.

Tĩnh Liên điều chỉnh lại cơ mặt, bày ra dáng vẻ vui mừng. Cô đứng vụt dậy từ mặt đất, lao đến quỳ sụp dưới chân người nọ, hô lên:

“Trưởng môn Tinh Tú Môn, Tạ Tĩnh Liên, bái kiến sư phụ!”

Phía sau lưng Tĩnh Liên chợt vọng lại tiếng bước chân nặng nề. Ba vị trưởng lão râu tóc bạc phơ, tay cầm quả trượng chậm rãi tiến lại, áo trắng phiêu phiêu tối màu trong ánh lửa đêm. Nhị trưởng lão cất giọng nghiêm trang:

“Đây có phải đồ diệt Vân Hải?”

Người nọ cúi người thi lễ với ba vị trưởng lão, tự tin đáp:

“Chính là đồ diệt!”

Khắp giới tu tiên, ít người không biết đến Vân Hải chân nhân của Tinh Tú Môn. Người này chẳng những pháp lực cao cường, đối nhân xử thế hết sức khoan dung, lại dạy nên những đồ đệ rất giỏi. Ba năm trước, người dẫn theo vài đồ đệ đến động Thanh Thành để diệt trừ rất yêu quái nhiều dân lành. Nhưng không ngờ, pháp lực của con yêu này quá cao cường, khiến cho đại đồ đệ của Vân Hải là Ngọc Chiến bị trọng thương, ngay cả nhị đồ đệ Tĩnh Liên cũng thoát chết trong gang tấc. Nhưng cuối cùng thiện cũng thắng ác, Vân Hải vẫn diệt trừ được rất yêu. Vì muốn giải yêu độc của con yêu đã chết, tránh để nó lan tràn làm hại nhân gian, Vân Hải tự nguyện ở lại trấn thủ trong động, rất lâu sau này không ra ngoài. Ngay cả chức trưởng môn, người cũng truyền lại cho nhị đồ đệ.

Nhưng chỉ có Tĩnh Liên biết rõ, quá nửa sau của câu chuyện là do mình và đại sư huynh theo dết mà ra.

“Vân Hải” rời động rất yêu trở về, lại được đối đãi như trước. Tĩnh Liên gõ cửa phòng, thấp thỏm không thôi. Người ra mở cửa mang nụ cười hòa ái, hỏi Tĩnh Liên:

“Dạo này sư môn thế nào?”

Tĩnh Liên vừa rót trà vừa kính cẩn đáp:

“Bẩm sư phụ, chúng đệ tử cố gắng rèn luyện. Cũng chưa có chuyện bất trắc xảy ra.”

Tĩnh Liên lén hé mắt nhìn thẳng người đó, đáp lại vẫn là vẻ mặt đứng đưng xa cách. Nhưng vẫn chưa nguôi hi vọng, cô cất giọng rụt rè hỏi:

“Sư phụ, người ... đã tìm được sư mẫu chưa?”

Giới tu tiên không ai không biết Vân Hải chân nhân là người chính trực, ưa tĩnh lặng, lại chưa có vợ con. Nhưng cho dù là vậy, vẫn có những bí mật mà chỉ những kẻ thân cận bên người mới biết. Tĩnh Liên vô tình lại đang đóng vai một trong những kẻ thân cận đó. Hồi xong, cô âm thầm quan sát, thấy chân mày “sư phụ” hơi nhướn lên, trong mắt thoáng có tia kinh ngạc, bối rối. Nhưng y đóng kịch rất giỏi, giả vờ nhập một ngụm trà, từ tốn nói:

“Vi sư vô năng, không tìm được nàng ấy.” Ánh mắt còn ánh lên chút vẻ đau thương.

Tới lúc này, mọi hi vọng trong lòng Tĩnh Liên đã sụp đổ. Cô gật đầu tỏ vẻ tiếc nuối nhưng trong lòng cười lạnh, không quên chiếu tướng người kia. Hào quang xung quanh y khá dày đặc, chứng tỏ công lực của người này không hề yếu, chẳng trách ngay cả ba vị trưởng lão cũng không nhận ra.

Vân Hải giả chợt nói:

“Tĩnh Liên, nay vì sư đã trở về, chức trưởng môn,...”

Nhưng Tĩnh Liên đã nhanh trí vỗ vào đầu, thốt lên:

“Ôi, con quên mất, còn thần châu...”

“Phải, ta cũng đang định hỏi con.” Người đó nói. “Thần châu hiện tại như thế nào rồi?”

Tĩnh Liên tỏ vẻ kinh ngạc:

“Sư phụ, ngày đó thần châu theo người rơi xuống vực, Tĩnh Liên đã xuống tận đáy vực nhưng không tìm được tung tích. Vậy chẳng lẽ người cũng không biết nó đang ở đâu?”

Vân Hải giả thờ dài:

“Lúc tỉnh dậy vì sư cũng không tìm ra tung tích của thần châu. Đây vốn là bảo vật trấn thủ của bản môn, không thể làm mất được.”

Tĩnh Liên nghĩ, thật ra sư phụ giả này xuất hiện cũng không phải là điều xấu. Trước đây sư phụ vong mạng, cô và sư huynh quyết định giấu giếm, lại thừa với ba vị trưởng lão nguyện ước của sư phụ cho cô làm trưởng môn. Nếu Tĩnh Liên không làm trưởng môn, với tính tình độc đoán, thiên cận của ba người đó, Tinh Tú Môn chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn. Tuy được chấp nhận nhưng vị trí này chưa bao giờ vững chắc, một phần bởi vì Vân Hải chưa từng xuất hiện trở lại trong hơn ba năm qua. Vân Hải giả đến, vừa may lại có thể củng cố lòng tin cho ba vị trưởng lão, khiến họ không thể không hoàn toàn chấp nhận Tĩnh Liên. Tuy nhiên lợi dụng sự tồn tại của kẻ giả mạo pháp lực cao cường này lại giống như giấu ngòi nổ trong người, nếu không xử lý khôn khéo, nhất định sẽ chuốc họa vào thân.

Chợt nhớ lại lời sư phụ lên gọi ba vị trưởng lão là “ba ông già lộm thộm”, lại nhớ những giây phút ngọt ngào khi chỉ có hai người, Tĩnh Liên cảm thấy đáy lòng nửa nặng nề, nửa trống trải.

Chiều tối, Tĩnh Liên trèo lên mấy ngàn bậc thang uốn khúc dẫn tới Đông Tháp hiu quạnh, đẩy cửa bước vào phòng của sư huynh Ngọc Chiến. Ngọc Chiến mặc áo choàng xám rộng thùng thình, đang ngồi lọt thỏm trong chiếc xe lăn gỗ kèn càng, đầu tóc tán loạn, hai tay vụng về gọt gọt chuốt chuốt cái gì đó không ra hình thù. Tĩnh Liên bước vào, ngồi bẹp xuống chiếc gối con bên cạnh, huynh ấy vẫn không ngẩng đầu lên.

“Liên Liên”, Ngọc Chiến cất giọng trách móc, “Đến khi nào muội mới học cách gõ cửa khi vào phòng hả?”

Giọng Ngọc Chiến nhỏ và trầm đục hơn mức bình thường, nghe như tiếng lá cây xào xào trong đêm. Tĩnh Liên nhìn vết sẹo hằn sâu ngang cổ Ngọc Chiến, khẽ nói:

“Huynh nghe tin sư phụ trở về chứ?”

“Có, đệ tử đưa cơm có nói với ta.” Ngọc Chiến ngẩng đầu, để lộ thêm vài vết sẹo chằng chịt trên mặt. “Nhưng đó là kẻ giả mạo, đúng không?”

“Sao huynh biết?”

Ngọc Chiến hạ mắt, nhìn về phía cánh cửa để mở từ lúc Tĩnh Liên bước vào:

“Bởi vì nếu người là thật, muội sẽ không rảnh mà đến đây thăm ta.”

Hai người bàn xong đối sách trong thời gian tới, Tĩnh Liên đứng dậy dọn dẹp đồ đạc trong phòng lại cho Ngọc Chiến. Hẩn mĩ mai:

“Ta là đàn ông, những việc như thế này lẽ ra phải để cho nương tử của ta làm.”

Tĩnh Liên cười cười:

“Khi nào có cô nương chịu lấy huynh, muội không cần làm nữa.”

Ngọc Chiến ngược nhìn trần nhà:

“Kẻ mới đến, dù mang vẻ ngoài của sư phụ, cũng chỉ là tên giả mạo. Muội đừng lẫn lộn thật giả, lại gây hại cho mình.

Giọng nói lại thấp hơn bình thường, khiến Tĩnh Liên phải đến gần sát, đồng tai lên mới nghe được.

28. Chương 28: Ngoại Truyện 5: Màn Đêm Của Tĩnh Liên (2)

Lúc Tĩnh Liên rời khỏi Đông Tháp, chút ánh sáng le lói đã lụi tàn, màn đêm giăng kín khắp nơi. Tĩnh Liên băng qua một rừng cây rậm rạp, chợt cảm thấy chút bất thường. Ánh mắt của cô bị thu hút bởi một đốm lông trắng nho nhỏ ngự trên cành cây phía trước mặt. Tĩnh Liên sống nhiều năm, chưa bao giờ thấy con hồ ly nào dạn dĩ như vậy! Hơn nữa, con hồ ly này lại đang nhìn Tĩnh Liên bằng ánh mắt hết sức kỳ lạ: vừa như hiểu biết, vừa như vui mừng, vừa như oán trách.

Tĩnh Liên rung mình, tay sờ chuôi kiếm. Một người một hồ đứng yên chiếu tướng nhau suốt mấy phút liền. Chợt đằng sau Tĩnh Liên truyền đến tiếng sột soạt. Vân Hải giả vờ cành cây đi đến, vừa nhìn thấy Tĩnh Liên đã cất tiếng thở phào nhẹ nhõm. Y nói:

“Đồ nhi, con đi đâu vậy? Vì sư tìm con có việc gấp.”

Tĩnh Liên cảnh giác hỏi:

“Sư phụ tìm con? Là việc gì vậy?”

Vân Hải giả vờ chìa một bàn tay ra, hơi đánh giọng nói:

“Vi sư đã trở về, trưởng môn lệnh nên giao lại cho ta đi thôi!”

Tĩnh Liên mỉm cười giả lả, dịu dàng nói:

“À, ra là việc này sao? Sư phụ, không phải con không muốn giao lại cho người. Con chỉ sợ không có nghi thức trao trả danh hiệu trưởng môn, chẳng những ba vị trưởng lão không hài lòng, ngay cả chúng đệ tử cũng không phục.”

Vân Hải giả gật gù:

“Đồ nhi suy nghĩ thấu đáo. Tuy nhiên thần châu mất là chuyện lớn, vi sư cần phải điều động nhân lực trong Tinh Tú Môn để nhanh chóng tìm lại.”

Tĩnh Liên chau mày:

“Không được, thần châu mất là chuyện hệ trọng. Nếu công khai điều động người trong môn, e rằng các phái tu tiên các cũng biết bảo vật trấn thủ của phái ta không còn. Tới lúc đó chỉ e càng khó tìm thần châu hơn!”

Vân Hải giả nói:

“Con yên tâm. Vi sư đã có cách, chỉ cần thần châu xuất hiện, dù nó ở trong tay ai cũng có cách đoạt về.”

Tĩnh Liên vẫn lắc đầu. Công sức gìn giữ bảo vệ bấy nay, há để cho kẻ giả mạo này phá hỏng? Vân Hải giả cười cùng cùng thay đổi sắc mặt, hơi gần giọng:

“Đồ nhi tốt, chẳng lẽ mới có vài năm, con đã không xem vi sư ra gì?”

Chợt có một giọng nói khàn đục vang lên:

“Sư phụ trở về, đồ nhi không tiện đi lại, không thể sớm đến bái kiến người.”

Tiếp đó, Ngọc Chiến chống gậy đi từng bước khó nhọc đến chỗ hai người đang đứng. Hắn vẫn mặc áo rộng thùng thình, nhưng tóc đã buộc lại gọn gàng, khuôn mặt cũng thoáng hiện vẻ trẻ trung tuấn tú khi xưa. Tĩnh Liên thấy lòng nhẹ nhõm, nhưng vẫn khẽ nói:

“Chẳng phải sư phụ đến thăm sư huynh sao? Huynh đi không tiện, lại không chịu được lạnh, sao lại ra ngoài thế này?”

Ngọc Chiến mỉm cười, gương mặt nửa sáng nửa tối vắn vẹo:

“Muội lại ở trước mặt sư phụ xem thường ta? Tuy ta đi không vững, nhưng pháp thuật vẫn hơn muội mấy bậc.”

Vừa nói hần vừa liếc qua kẻ mạo danh kia, chỉ thấy trong mắt y đầy vẻ suy ngẫm, chần chừ. Vân Hải giả nói:

“Tĩnh Liên, con mau đưa sư huynh về. Đừng để bệnh của nó trở nặng.”

Tĩnh Liên cũng đang cần cơ thoát thân, vội ngoan ngoãn gật đầu. Cô đưa Ngọc Chiến về Đông Tháp, trong đầu man mác nhớ tới sự sẵn sóc dịu dàng của sư phụ trước đây. Hải Vân giả này mang gương mặt từ ái của sư phụ, nhưng bản chất nào khác chi cầm thú? Đến nơi, Tĩnh Liên lơ đãng đặt Ngọc Chiến ngồi vững trên đồng chần đệm êm ái, mới định quay lưng rời đi. Chợt Ngọc Chiến kéo tay áo cô lại, khẽ nói: “Tôi nay muội ở lại đây.”

Tĩnh Liên giật mình từ trong dòng suy nghĩ, trong lòng lại dâng lên cảm xúc kỳ lạ, như kinh hoàng, như sợ hãi, giống như sắp sửa mất đi thứ gì đó quý báu. Cô dợm bước đi, đành giọng quát:

“Huynh nói bậy bạ gì đó?”

Ngọc Chiến biết mình vừa lỡ lời, lắp bắp giải thích:

“Muội đừng nghĩ bậy, pháp lực của kẻ kia cao cường hơn muội... ta sợ...”

Giọng hần quá trầm, quá nhỏ, chân lại không đi nhanh được, còn người thì đã giận dữ bỏ đi xa.

Ngọc Chiến không suy nghĩ dư thừa. Tội đó Tĩnh Liên lại bị chặn đường lần thứ hai. Lần này Vân Hải giả lười không đóng kịch, chỉ lạnh lùng nói:

“Mau đưa trưởng môn lệnh cho ta!”

Tĩnh Liên cất giọng mỉa mai:

“Sao? Không đóng giả sư phụ của ta nữa sao?”

Tuy mạnh miệng, trong lòng Tĩnh Liên lại kêu khổ ngàn lần. Cô nào biết được kẻ mạo danh này lại thiếu kiên nhẫn như vậy, hại cho kế hoạch mà cô và sư huynh vạch ra đã trở thành công cốc. Người ta thường nói “người tỉnh không bằng trời tỉnh”, chẳng phải đưa vào hoàn cảnh của cô là quá chuẩn xác sao?

Vân Hải giả gơ tay phát chú, khiến cây cỏ xung quanh cháy rụi. Tĩnh Liên kịp đưa kiếm ra đỡ, tuy nhiên sức mạnh của kẻ kia không ngờ còn hơn cả sư phụ một phần. Hậu quả là Tĩnh Liên không đỡ hết được, bị văng ra xa. Vân Hải giả không chịu buông tha, đôi mắt lóe ánh sáng đỏ lòe lòe trong đêm. Y từng bước áp đảo Tĩnh Liên, hòng ép cô giao ra trưởng môn lệnh.

Tĩnh Liên bị đánh tới lần thứ năm, hộc máu. Theo đó, cảm chú trên người cô cũng bị vỡ. Một luồng sáng rực rỡ bao bọc lấy Tĩnh Liên, tiếp đó, trên cổ cô xuất hiện một viên ngọc màu trắng dịu. Vân Hải giả nhìn thấy, bật cười to:

“Không ngờ sư phụ ngươi cũng thông minh, đem giấu hồn châu trong người đứa đồ đệ nhỏ của mình! Nhưng dù hần suy tính thế nào, bây giờ hồn châu cũng sẽ về tay ta!”

Tĩnh Liên nắm chặt thần ngọc đeo trên cổ, trong đầu ôm suy nghĩ liều chết, nghiêng rằng nói:

“Đừng hòng!”

Giữa lúc luồng pháp lực của hai người va chạm, có một con hồ ly bạc bị bỏ quên trên cây chợt hóa thành hình người, nhanh như chớp cấp cô gái bị trọng thương rời khỏi vòng chiến.

Hải Vân giả vừa nhìn thấy cô gái xinh đẹp mới xuất hiện, khuôn mặt đại biến. Y thụt lùi ba bước liền, vừa xoa thái dương vừa rên rỉ:

“Bà cô của tôi ơi, tại sao mỗi lần ta làm việc lớn, cô lại cứ xen vào?”

Cô gái phớt lờ y, quay sang Tĩnh Liên, vừa dùng pháp lực trị thương cho cô vừa giải thích:

“Kẻ giả mạo sư phụ cô thực ra không phải người cũng chẳng phải yêu, có tên là Hồn Vu. Hần vốn dĩ là thần thú, nhưng vì bản tính phạm ăm, nuốt vào quá nhiều thứ không nên thần tính thay đổi. Thức ăn chính của hần là những mảnh linh hồn phiêu đảng, cũng là những thứ còn sót lại của những kẻ hồn phi phách tán.”

Lúc Tử Ly vừa vào thế giới này, vô tình bắt gặp cảnh Hồn Vu đuổi bắt linh hồn. Không may cho hắn, trong số những mảnh linh hồn đó lại có sư phụ ngàn nhớ vạn thương mà Tử Ly đang mãi mê tìm kiếm. Tuy hắn kịp bỏ trốn, nhưng Tử Ly vẫn bám riết không thôi. Hồn Vu vốn có thần lực, nhưng sức mạnh bị suy giảm quá nhiều nên đến cả một con hồ ly tiên chưa đầy vạn tuổi như Tử Ly cũng không đánh lại. Y cảm thấy tình hình lúc này không ổn, định bỏ đi thì phát hiện mình bị vây hãm trong lưới phép thuật của hồ ly. Loay hoay mãi mà vẫn không thoát được, y quá tức tối đành chống nạnh mắng:

“Con hồ ly kia, khôn hồn thì mau thả ta ra. Nếu không, ta.. ta...”

“Nếu không thì ngươi làm gì?” Tử Ly cố ý kéo dài giọng.

Y móc từ ngực áo ra một viên ngọc nhỏ xíu màu trắng đục, trông như bản sao thu nhỏ của viên trên cổ Tinh Liên:

“Nếu không, ta sẽ nuốt cái này vào bụng!”

Khuôn mặt Tử Ly bình thản:

“Nếu ngươi nuốt nó, ta bảo đảm có một trăm cách xẻ bụng ngươi để lấy ra. Nếu ngươi để nó lại, ta cho ngươi đi.”

Khuôn mặt Hồn Vu thoáng trở nên méo mó vì mâu thuẫn. Y dường như quên mất phải giữ hình danh con người, dáng vóc thoáng chốc trở nên vô cùng to lớn. Tử Ly nói tiếp:

“Ngươi chỉ giỏi bắt nạt kẻ yếu hơn mình, nào có bản lĩnh đánh thắng ta? Mấy ngàn năm qua, ta đã đi qua hàng trăm thế giới, gặp qua đủ loại người, thú, yêu, ma. Ngươi nghĩ có thể qua mặt ta sao? Nếu ta không có năng lực đánh bại ngươi, há có thể đuổi theo ngươi tới tận nơi này? Khôn hồn thì mau giao hồn châu, đừng để ta phải thật sự ra tay.”

Nửa canh giờ sau, Tinh Liên hoang mang vừa nhìn Hồn Vu lúc này chỉ còn là đốm sáng nhỏ dần phía xa, vừa nhìn cô gái bí ẩn đang dùng cả hai tay nâng niu viên hồn châu bé tí, lại nhìn nó bằng ánh mắt triu mến. Sau một lúc lâu, cô gái niệm chú, để viên ngọc ấy vỡ ra thành đốm sáng nhỏ bay về phía ngực áo của mình. Lúc này Tinh Liên mới nhận ra, trên cổ cô ấy là một viên ngọc đang đầy những đốm sáng li ti.

“Cô là ai?” Tinh Liên hồi hộp hỏi.

Cô gái chợt quay sang Tinh Liên:

“Gọi ta là Tiểu Ly.”

Tử Ly nói tiếp:

“Ta đi theo Hồn Vu nên từ lúc hắn tiếp cận Tinh Tú Môn, đồng nghĩa với việc ta vẫn luôn theo dõi cô. Ta có thắc mắc, vì sao cô nhận ra hắn không phải sư phụ thật của mình?”

Tinh Liên nói:

“Hắn không biết nhiều về sư phụ, dĩ nhiên không thể qua được mắt của ta.”

Trong đầu Tinh Liên hiện lại những ký ức của hai người, lòng đau nhói. Nếu Tinh Liên không phải là đồ đệ của người, kết cục có khác đi?

Tiểu Ly chợt mỉm cười:

“Thật ra thế giới của cô rất nhỏ bé, chỉ là một khoảng không tiếp giáp giữa tiên giới và trần giới, bản thân ta cũng không có nghĩa vụ cứu cô. Nhưng cô lại khiến ta liên tưởng tới người thương, cũng là sư phụ của ta. Tên của cô, cách cô nói chuyện, cách cô đứng một mình bên cửa sổ, tất cả đều khiến ta nhớ tới chàng.”

Tinh Liên chợt ứa nước mắt, chất vấn:

“Sao cô có thể thương sư phụ mình? Sao hai người lại có thể bên nhau?”

“Ở chỗ của ta không quá khắt khe. Mà nếu có loại quy tắc đó, ta cũng sẽ đạp đổ hết. Việc ta yêu sư phụ thì có làm ảnh hưởng tới ai đâu?”

“Sư phụ của cô... hiện giờ ở đâu?”

“Chàng chết rồi... hồn phi phách tán.” Tiểu Ly dịu dàng vuốt ve quả cầu ánh sáng nơi cổ áo “Nhưng chỉ cần ta thu đủ hồn phách của chàng, nhất định chàng sẽ sống lại. Ta đã sắp hoàn thành, sẽ rất nhanh nữa thôi.”

Đột ngột, Tiểu Ly gơ tay thu lại viên ngọc trên cổ Tiểu Liên, giọng dứt khoát:

“Ta cứu cô một mạng, cô cũng phải trả lại cho ta một phần hồn phách của sư phụ ta. Ngày trước mảnh hồn này của chàng lạc đến đây, qua hàng ngàn năm kết thành hồn châu, hay thần ngọc trong cách gọi của các người. Tinh Tú Môn coi đây là bảo vật trấn môn, nhưng thực tế các người đang lợi dụng thần lực của chàng. Ta không cho phép điều đó.”

Tiểu Ly đi rồi, Tinh Liên còn đứng bần thần giữa màn đêm một lúc lâu. Lúc Ngọc Chiến chống gậy đến chỗ Tinh Liên đứng, cô cũng không nhận ra. Trong đầu cô hiện ra muôn vàng hình ảnh sống động, từ lúc được sư phụ nhặt về, cho tới khoảng thời gian được chàng dạy bảo, chăm sóc, từ lúc chàng nói lời yêu thương, đến khoảnh khắc chàng máu me đầm đìa bên bờ vực, nắm lấy tay cô bảo “quên ta đi”.

Tiểu Ly nói thu đủ hồn phách của sư phụ cô ấy thì người ấy sẽ sống lại, nhưng Vân Hải thì sao? Chàng vẫn còn là người, dù chàng tu tiên, nhưng vẫn chỉ là người phàm mắt thịt mà thôi.

Vân Hải, Vân Hải, Vân Hải, ba năm qua trong lòng ta chỉ có chàng. Vì chàng, ta nguyện sống mạnh mẽ, cố sức giữ vững Tinh Tú Môn. Vì chàng, ta nguyện không yêu một ai khác. Nhưng sau hôm nay, ta lại cảm thấy tim mình lạc lõng. Vì ta biết, chàng đã không thể nghe ta, cũng không trở về được nữa.

“Xung quanh đây... toàn là tiên khí.”

Giọng trầm đục của Ngọc Chiến chột vang lên phía trên đầu Tinh Liên, cô mới nhận ra từ nãy giờ mình đang tựa vào vai hắt khóc nức nở.

Tinh Liên ngửa mặt nhìn về hướng Hồn Vu rời đi, để mặc những giọt nước mắt cuối cùng lăn dài trên má.

Vân Hải, ta xin lỗi. Đời người ngắn ngủi, đã đến lúc ta quên chàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-truyen>